ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

În inima pădurii

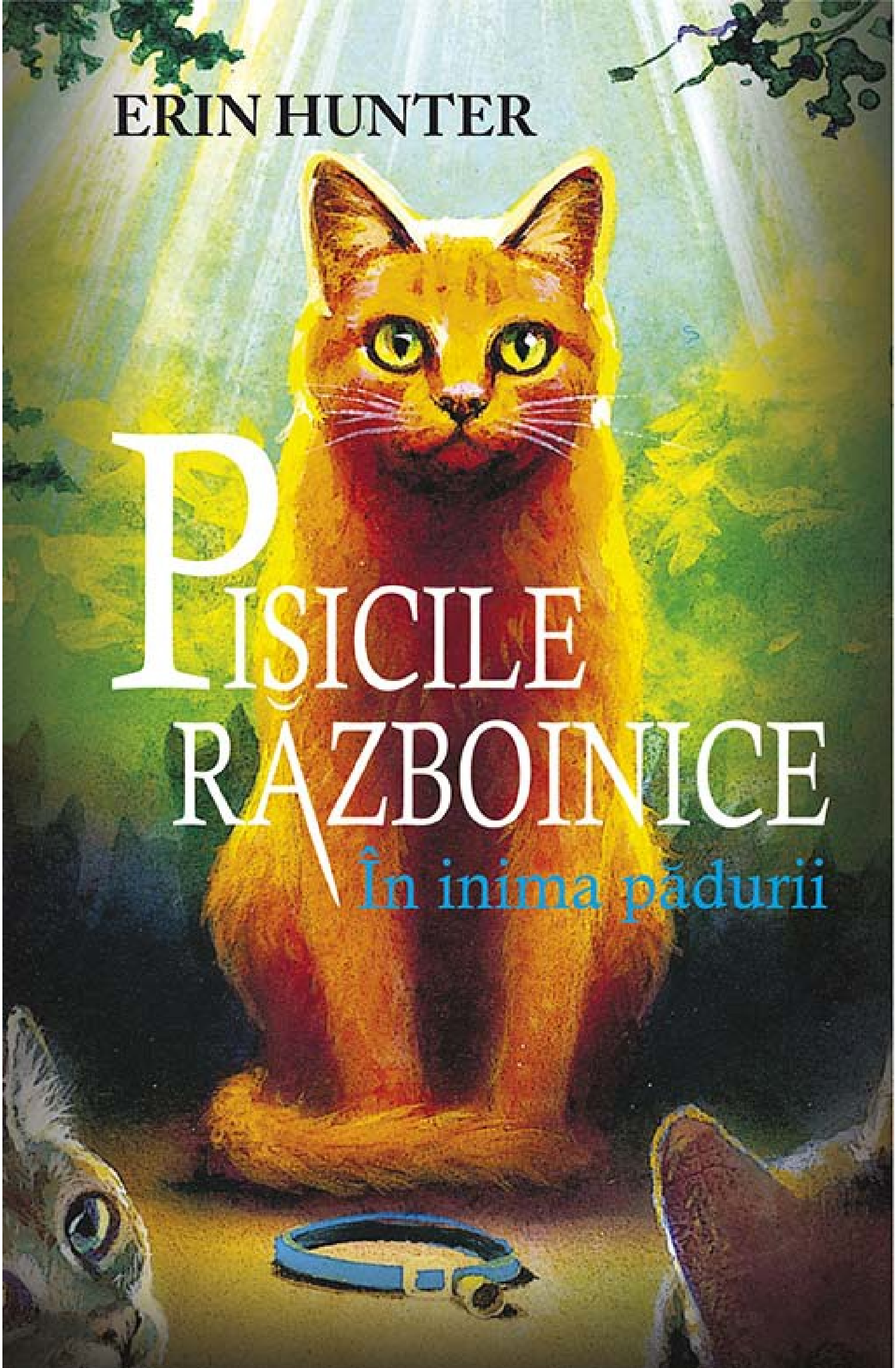

Erin Hunter

Pisicile războinice

În inima pădurii

Traducere din limba engleză de
Ramona Cordoş

GALAXIA COPIILOR
2013

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIORS. INTO THE WILD

Erin Hunter

Copyright © 2003 by Working Partners Limited Series created by Working Partners Limited.

All rights reserved.

Cover art © 2003 by Wayne McLoughlin / Cover design by Karin Paprocki **PISICILE RĂZBOINICE. ÎN INIMA PĂDURII**

Erin Hunter

Copyright © 2013 Editura Galaxia Copiilor ISBN ePUB: 978-606-8434-94-0

ISBN PDF: 978-606-8434-93-3

ISBN Print: 978-606-8434-04-9

Redactare: Mădălina Vasile **Tehnoredactare:** Liviu Stoica **Corectură :** Elena Georgescu **Design copertă:** Alex Novac

Editura GALAXIA COPIILOR

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, București Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuţie:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Pentru Billy, care a lăsat în urmă casa noastră
din ținutul Două-picioare și a devenit un războinic.
Încă îi simțim foarte mult lipsa.
Și pentru Benjamin, fratele lui,
care acum se află alături de el în Clanul Stelelor.

Mulțumiri speciale lui Kate Cary

CLANURI

clanul tunetului

LIDER — **STEA ALBASTRĂ** – pisică gri-albăstruie, cu nuanţe argintii în jurul botului.

SECUND — **COADĂ ROŞIE** – motan mic, cu pete negre şi galbene şi coadă roşcată.
UCENIC, LABĂ PĂMÂNTIE

PISICĂ-VRACI — **FRUNZĂ RUGINIE** – pisică frumoasă, tărcată, cu blana pătată în galben şi negru.

RĂZBOINICI — (motani şi pisici fără pui)

INIMĂ DE LEU – motan splendid, dungat, auriu, cu blană deasă ca o coamă de leu.
UCENIC, LABĂ CENUŞIE

GHEARĂ DE TIGRU – motan mare, dungat, cafeniu, cu gheare neobişnuit de lungi.
UCENIC, LABĂ NEAGRĂ

VIFOR ALB – motan mare, alb.
UCENIC, LABĂ NISIPIE

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri şi neagră.

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenuşiu-deschis, cu ochi neobişnuit de albaştri.

BLANĂ DE ŞOARECE – pisică mică, maronie.

UCENICI — (mai mari de şase luni, pregătiţi să devină războinici)

LABĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

LABĂ CENUŞIE – motan cenuşiu, solid, cu păr lung.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, mic, slab, cu o pată albă pe piept şi coadă cu vârf alb.

LABĂ NISIPIE – pisică roşcată, spălăcită.

LABĂ DE FOC – motan roşcat, chipeş.

REGINE (pisici care care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – blană albă frumoasă şi ochi albaştri.

FAŢĂ DUNGATĂ – pisică frumuşică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roşcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIŢĂ – pisică dungată, deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BĂTRÂNI (foşti războinici şi regine, retraşi)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUŞĂ – motan cenuşiu, cu urechile foarte mici. Cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANŢĂ – motan mic, alb-negru, cu blana drenţuită.

CHIOARA – pisică cenuşie, deschisă la culoare, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului. Aproape oarbă şi surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică, odinioară drăgălaşă, tărcată, cu pete negre şi galbene.

clanul umbrelor

LIDER **STEA CĂZĂTOARE** – motan cu blana în dungi, de culoare brun-închis, cu păr lung.

SECUND **PICIOR NEGRU** – motan mare, alb, cu labe uriaşe, negre ca tăciunele.

PISICĂ-VRACI **MUCEA** – motan mic, alb-cenuşiu.

RĂZBOINICI **CODIŢĂ** – motan dungat, maroniu.
UCENIC, LABĂ MARONIE

BOLOVAN – motan dungat, argintiu.
UCENIC, LABĂ UDĂ

FAȚĂ ZGÂRIATĂ – motan cafeniu, cu semne de luptă.
UCENIC, LĂBUȚĂ

NEGRICIOSUL – motan negru.

REGINE **NOR DE ZORI** – pisică mică, dungată.

FLOARE LUMINOASĂ – pisică alb-neagră.

BĂTRÂNI **CENUŞICĂ** – motan slab, cenuşiu.

clanul vântului

LIDER **STEA ÎNALTĂ** – motan alb – negru, cu o coadă foarte lungă.

clanul râului

LIDER **STEA ÎNCOVOIATĂ** – motan uriaş, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SECUND **INIMĂ DE FIER** – motan brun-roşcat.

pisici din afara clanurilor

COLȚ GALBEN – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu față lată, turtită.

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

ARPACAŞ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR
FIETRELE INALTE
FERMA LUI ARPACAS
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
TABARA CLANULUI VANTULUI
PATRU STEJARI
CALEA TUNETULUI
LA CASCADE
COPACUL BUFNITEI
TABARA CLANULUI MAREI
TUNETULUI
VALEA NISIPOASA
SMOCHIN
FIETRELE SERPILOR
BRAZII INALTI
TINUTUL DOUA
COPACII TAIATI
FIETRELE INSORITE
TABARA CLANULUI RAULUI

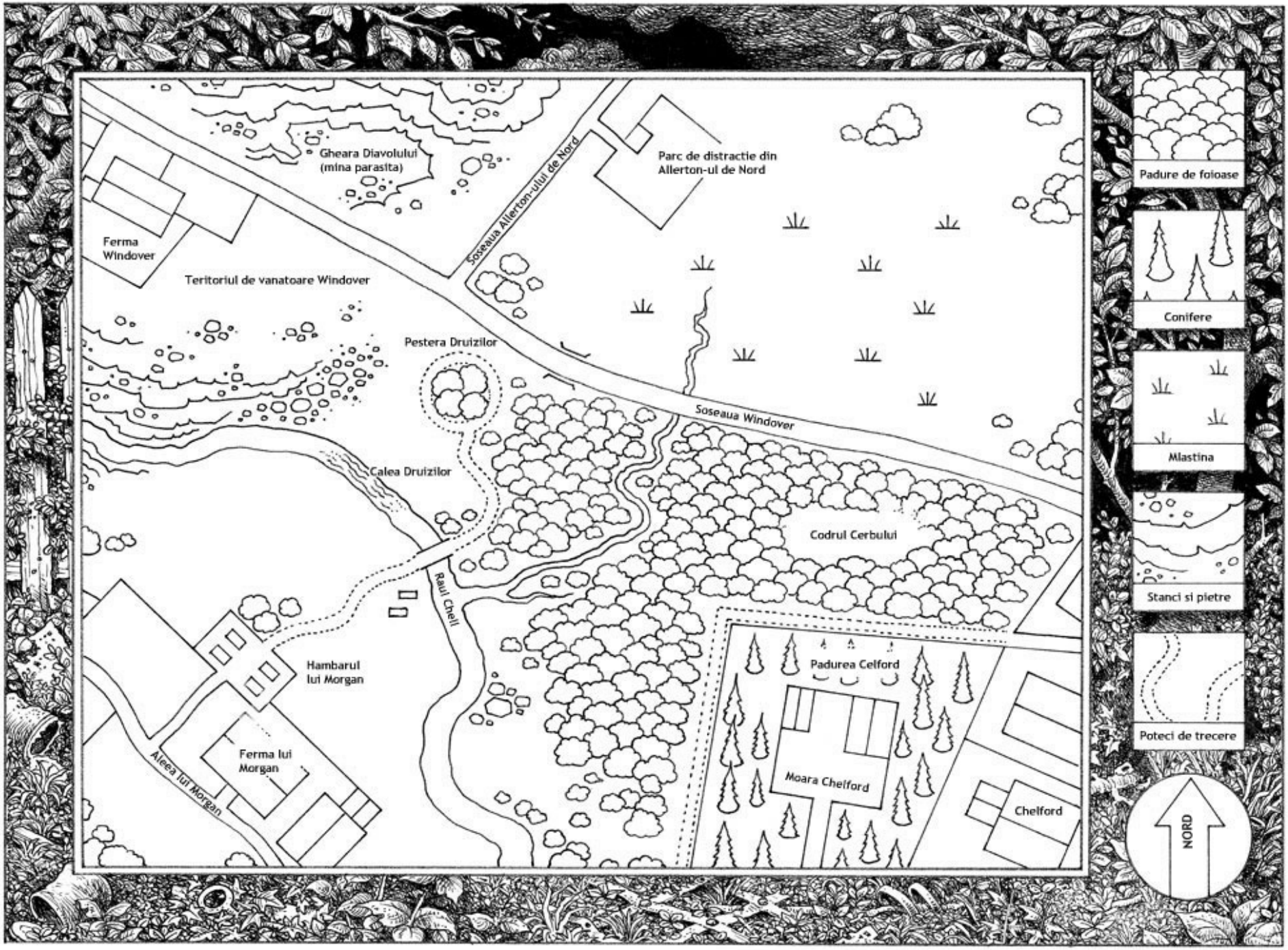
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere
NORD

PROLOG

O jumătate de lună strălucea deasupra bolovanilor netezi din granit, învăluindu-i într-o lumină argintie. Liniştea era tulburată doar de clipocitul râului întunecat şi iute şi de foşnetul copacilor din pădurea care se întindea dincolo de el.

Un freamăt cuprinse deodată întunericul nopţii şi siluete întunecate şi sprintene începură să se furişeze de pretutindeni, alunecând peste pietre. Gheare scoase din adăpostul lor moale luceau în lumina lunii şi ochi arzători scânteiau ca jăraticul. Apoi, ca la un semnal abia auzit, făpturile se năpustiră una asupra celeilalte şi pietrele se însufleţiră de îndată, în încăierarea zgomotoasă de pisici.

În mijlocul învălmăşelii de blană şi gheare, un motan zdravăn, dungat, trânti la pământ un cotoi roşcat şi înălţă victorios capul.

— Inimă de Fier! mârâi motanul. Cum îndrăzneşti să vânezi pe teritoriul nostru? Pietrele Însorite aparţin Clanului Tunetului!

— După seara asta, Gheară de Tigru, aici va fi ţinutul de vânătoare al Clanului Râului! şuieră cotoiul roşcat.

Un urlet de avertizare, pătrunzător şi neliniştit, se auzi de pe mal.

— Ai grijă! Se apropie alţi războinici din Clanul Râului!

Gheară de Tigru se întoarse şi văzu trupuri lucioase şi ude care alunecau prin apa râului. Războinicii Clanului Râului, uzi leoarcă, înaintară în tăcere pe mal şi se aruncară în luptă, fără ca măcar să-şi scuture blana.

Motanul închis la culoare se uită în jos la Inimă de Stejar.

— Poate că înotaţi voi ca vidrele, dar locul tău şi al războinicilor tăi nu e în pădurea asta! spuse arătându-şi colţii, în timp ce cotoiul se zbătea sub el.

Ţipătul disperat al unei pisici din Clanul Tunetului acoperi larma din jur. Un motan cu păr sârmos din Clanul Râului o trânti la pământ, apoi se năpusti spre gâtul ei, cu apa încă prelingându-i-se peste fălci. La auzul strigătului, Gheară de Tigru îi dădu drumul lui Inimă de Stejar. Cu un salt uriaş, izbi războinicul inamic într-o parte.

— Repede, Blană de Şoarece, fugi! îi porunci Gheară de Tigru, apoi se întoarse către motanul din Clanul Râului care o ameninţase. Blană de Şoarece se ridică, săgetată de durerea unei spintecături adânci în umăr, şi o luă la goană.

În urma ei, Gheară de Tigru scuipă mânios către motanul din Clanul Râului care îi zgâriase nasul. Cu toate că sângele îl orbi o clipă, se năpusti înainte şi îşi înfipse colţii în piciorul din spate al duşmanului. Motanul din Clanul Râului ţipă, eliberându-se din strânsoare.

— Gheară de Tigru! strigă un războinic cu o coadă roşie ca de vulpe. Nu are rost! Sunt prea mulţi războinici din Clanul Râului!

— Nu, Coadă Roşie. Clanul Tunetului nu se va lăsa niciodată învins! răspunse Gheară de Tigru, alăturându-se lui Coadă Roşie. E teritoriul nostru!

Botul negru şi lat îi era acoperit de sânge. Scutură nervos capul, împrăştiind pe pietre picături de un roşu aprins.

— Clanul Tunetului îţi va cinsti curajul, Gheară de Tigru, dar acum nu ne permitem să

mai pierdem alți războinici, insistă Coadă Roșie. Stea Albastră nu le-ar cere niciodată pisicilor ei să lupte în asemenea condiții. Vom aștepta altă ocazie să răzbunăm această înfrângere, spuse privind fără ezitare în ochii scânteietori ai lui Gheară de Tigru.

Apoi se întoarse și sări pe un bolovan de la marginea copacilor.

— Retragerea, Clanul Tunetului! Retragerea! urlă el.

Războinicii se desprinseră de îndată de adversari și, scuipând și mârâind, se îndreptară cu spatele spre Coadă Roșie. O clipă, pisicile Clanului Râului priviră nedumerite. Să fi câștigat atât de ușor bătălia? Inimă de Stejar scoase un strigăt victorios. De cum îl auziră, războinicii Clanului Râului ridicară glasurile alături de cel al secundului lor, miorlăindu-și victoria.

Coadă Roșie privi în jos, la războinicii lui. Cu o smucitură a cozii, dădu semnalul și pisicile din Clanul Tunetului coborâră de-a lungul Pietrelor Însorite, făcându-se nevăzute printre copaci.

Gheară de Tigru mergea în urma lor. Ajuns la marginea pădurii, aruncă o privire șovăitoare spre câmpul de luptă însângerat. Chipul îi era îndârjit, și ochii îi scânteiau plini de furie. Continuă să meargă în urma clanului său, adâncindu-se în pădurea liniștită.

Într-un luminiș pustiu, o pisică bătrână cenușie stătea singură, zgâindu-se la cerul senin al nopții. Auzea pretutindeni în jurul ei, în întuneric, respirația și mișcările pisicilor adormite.

O altă pisicuță, cu pete negre și galbene, apăru dintr-un colț întunecat, călcând repede, fără să scoată niciun zgomot. Pisica cenușie o întâmpină, dând din cap.

— Cum e Blană de Șoarece? mieună ea.

— Are răni adânci, Stea Albastră, răspunse cealaltă, așezându-se pe iarba răcoroasă a nopții. Dar e tânără și puternică, se va vindeca repede.

— Și ceilalți?

— Își vor reveni și ei.

Stea Albastră oftă.

— Mare noroc că nu am pierdut nici un războinic de data asta. Ești o pisică-vraci înzestrată, Frunză Ruginie, spuse ridicând privirea către stele. Își ridică iar privirea, observând stelele. Mă îngrijorează foarte tare înfrângerea din seara asta. Până acum, de când sunt eu lider, Clanul Tunetului nu a fost niciodată înfrânt în propriul ținut, murmură ea. Sunt vremuri grele pentru clanul nostru. Primăvara întârzie și s-au născut mai puțini pisoi. Clanul Tunetului are nevoie de războinici pentru a supraviețui.

— Dar e abia începutul anului, zise Frunză Ruginie liniștită. La vară se vor naște mai mulți pisoi.

Pisica cenușie ridică din umerii lați.

— Poate. Dar e nevoie de timp pentru ca tinerii să devină războinici. Dacă Clanul Tunetului trebuie să-și apere teritoriul, are nevoie de războinici noi cât mai repede.

— Cauți răspunsuri la Clanul Stelelor? mieună ușor Frunză Ruginie, urmărind privirea lui Stea Albastră și zgâindu-se la puzderia de stele de pe cerul întunecat.

— În asemenea momente avem nevoie de învățămintele strămoșilor războinici. Doar ei ne pot călăuzi. A vorbit Clanul Stelelor cu tine? întrebă Stea Albastră.

— De câteva luni, nu, Stea Albastră.

Deodată, o stea căzătoare străluci deasupra vârfurilor copacilor. Coada lui Frunză Ruginie zvâcni şi blana de pe şira spinării i se ridică.

Stea Albastră rămase tăcută, cu urechile ciulite, în timp ce Frunză Ruginie continuă să privească cerul pentru câteva clipe, apoi lăsând capul în jos se întoarse către Stea Albastră.

— A fost un mesaj de la Clanul Stelelor, murmură privind în depărtare. Numai focul ne poate salva clanul.

— Focul? repetă Stea Albastră. Dar focul este temut de toate clanurile! Cum ne-ar putea salva?

Frunză Ruginie clătină din cap.

— Nu ştiu. Dar acesta este mesajul pe care Clanul Stelelor mi l-a trimis.

Liderul Clanului Tunetului se uită cu privirea albastră şi limpede în ochii pisicii-vraci.

— Tu nu te-ai înşelat niciodată, Frunză Ruginie, mieună ea. Dacă asta a hătărât Clanul Stelelor, înseamnă că aşa trebuie să fie. Focul ne va salva clanul.

CAPITOLUL 1

Era întuneric beznă. Roşcovanul mirosea ceva în apropiere. Ochii tânărului motan erau larg deschişi, scrutând tufişurile dese. Locul era necunoscut, iar mirosurile neobişnuite îl atrăgeau tot mai adânc în umbrele nopţii. Stomacul gol îi amintea cât era de înfometat. Stătea cu gura întredeschisă, lăsând miresmele calde ale pădurii să-i gâdile cerul gurii. Mirosul veşted al frunzelor se amesteca în mireasma ademenitoare a unei mici creaturi blănoase.

Dintr-odată, o umbră cenuşie trecu în goană pe lângă el. Roşcovanul se opri în loc ascultând cu atenţie. Creatura stătea ascunsă printre frunze, la mai puţin de două lungimi de coadă. Motanul îşi dădu seama că e un şoarece pentru că simţea bătăile rapide ale inimii micuţe. Înghiţi în sec, înăbuşind chiorăiturile. În curând avea să-şi potolească foamea.

Se ghemui încet la pământ, pregătit de atac. Vântul bătea din faţă, iar şoarecele nu îi simţea prezenţa. Aruncând o ultimă privire, Roşcovanul se împinse cu putere în picioarele din spate şi ţâşni, răscolind frunzele în urma lui. Şoarecele o luă la fugă, încercând să ajungă la o gaură în pământ. Dar Roşcovanul tăbărâse deja pe el. Aruncă în aer făptura neajutorată, prinzând-o între ghearele ca nişte ace, azvârlind-o cu o boltă înaltă pe pământul acoperit de frunze. Şoarecele ateriză năuc, dar viu. Încercă să fugă, dar motanul îl înhăţă din nou. Îl azvârli apoi cât colo, de data asta ceva mai departe. Împleticindu-se, şoarecele reuşi să facă nişte paşi înainte ca Roşcovanul să pună din nou gheara pe el.

Dintr-odată, se auzi un zgomot în apropiere. Roşcovanul privi în jur, în timp ce şoarecele se eliberă din ghearele sale. Când Roşcovanul întoarse capul, îl văzu ţâşnind în întuneric, printre rădăcinile încâlcite ale unui copac. Furios, motanul renunţă la vânătoare. Se răsuci, cu ochii verzi licărindu-i, să vadă de unde venea zgomotul care îl costase prada, şi care continua neîntrerupt, devenind tot mai cunoscut.

Roşcovanul deschise ochii. Nu mai era nici urmă de pădure. Se afla într-o bucătărie caldă şi îmbâcsită, încolăcit în binecunoscutul lui culcuş. Lumina lunii pătrundea prin fereastră, aruncând umbre pe podeaua netedă şi tare. Zgomotul pe care îl auzise era zuruitul cocoloşilor de mâncare uscată turnaţi în farfurie. Roşcovanul visase.

Ridicându-şi capul, se aşeză cu bărbia pe marginea culcuşului. Zgarda îi rodea gâtul, stânjenindu-l. În vis, simţise aerul proaspăt mângâindu-i blana moale în locul în care de

obicei îl ciupea zgarda. Roşcovanul se rostogoli pe spate, bucurându-se pentru câteva clipe de visul lui. Încă mai avea în nări mirosul şoarecelui. Era a treia oară de la luna plină când avea acelaşi vis şi, de fiecare dată, şoarecele îi scăpa.

Se linse pe bot. Din culcuş, simţea mirosul mâncării. Înainte să se culce stăpânii îi umpleau întotdeauna farfuria. Mirosul uscat alungă miresmele calde din vis. Foamea îi rodea stomacul, aşa că Roşcovanul se întinse, alungând somnul, şi se îndreptă spre farfurie. Mâncarea era uscată şi fără gust. Fără tragere de inimă, Roşcovanul mai luă câteva boabe după care întoarse spatele farfuriei, făcându-şi loc prin uşiţă, sperând că mirosul grădinii îi va retrezi senzaţiile din vis.

Luna strălucea. Ploua uşor. Roşcovanul păşi cu atenţie prin grădina îngrijită, străbătând aleea pietruită, luminată de stele, simţind sub pernuţe pietrele reci şi ascuţite. Îşi făcu nevoile sub o tufă mare cu frunze verzi lucioase şi flori mari liliachii. Mirosul lor respingător de dulceag împânzea aerul umed din jur, şi Roşcovanul îşi încreţi botul, încercând să alunge mirosul din nări; apoi se aşeză pe unul dintre stâlpii gardului care împrejmuia grădina. Era unul dintre locurile preferate, de unde putea vedea grădinile învecinate şi pădurea verde şi deasă care se întindea de cealaltă parte a gardului.

Ploaia încetase. În spatele lui, gazonul tuns era scăldat de lumina lunii, în timp ce dincolo de gard, pădurea era învăluită în întuneric. Roşcovanul întinse gâtul, adulmecând aerul jilav. Sub blana groasă, pielea îi era caldă şi uscată, dar simţea greutatea stropilor de ploaie care îi scânteiau în blana roşcată.

Îşi auzi stăpânii strigându-l pentru ultima oară la uşa din spate. Dacă s-ar fi dus la ei, l-ar fi întâmpinat cu vorbe blânzi şi mângâieri şi l-ar fi primit în patul lor, unde el, făcut ghem, ar fi tors cuibărit în lăcaşul călduţ al unui genunchi îndoit.

Dar, de data asta, Roşcovanul ignoră vocile stăpânilor şi îşi îndreptă privirea înapoi spre pădurea al cărei miros deveni şi mai proaspăt după ploaie.

Deodată, blana de pe spate i se zburli. Se mişca ceva? Îl pândea cineva? Roşcovanul se holbă în faţă, dar era imposibil să vadă ceva sau să prindă vreun miros în întunericul din jur, învăluit de mireasma copacilor. Ridică bărbia cu îndrăzneală, se sculă şi se întinse, apucând cu labele fiecare colţ al stâlpului, apoi îşi întinse picioarele şi îşi arcui spinarea. Închise ochii şi inspiră încă o dată mirosul pădurii. Părea să-i făgăduiască ceva, ademenindu-l în umbrele ei şopotitoare. Îşi încordă muşchii şi se ghemui o clipă. Apoi, sări uşor în iarba aspră aflată de cealaltă parte a gardului. Când ateriză, clopoţelul de la zgardă scoase un clinchet scurt în aerul liniştit al nopţii.

— Unde te duci ? mieună în spatele lui o voce cunoscută.

Roşcovanul ridică ochii. Un motan tânăr, alb-negru, se legăna pe gard.

— Bună seara, Pată! răspunse Roşcovanul.

— N-ai de gând să mergi în pădure, nu? întrebă Pată cu ochii imenşi scânteind.

— Doar să arunc o privire, promise Roşcovanul, fâstâcindu-se.

— Pe mine n-ai să mă prinzi acolo. E periculos! zise Pată încreţindu-şi botul negru. Henry zicea că a fost o dată în pădure. Motanul îşi înălţă capul şi arătă cu botul peste rândurile de garduri spre grădina unde locuia Henry.

— Dungatul acela gras n-a fost niciodată în pădure! râse Roşcovanul dispreţuitor. De

când a fost la veterinar abia a mai ieșit din grădină. Nu vrea decât să doarmă și să mănânce.

— Nu, serios. A prins un măcăleandru în pădure! insistă Pată.

— Ei bine, dacă a fost așa, s-a întâmplat înainte de veterinar. Acum se plânge de păsări, cică îi strică somnul.

— În orice caz, continuă Pată, ignorând disprețul din mienuatul prietenului său, Henry mi-a spus că sunt tot felul de animale periculoase acolo. Pisici sălbatice uriașe, care mănâncă iepuri vii la micul dejun și își ascut ghearele pe oase vechi!

— Mă duc doar să arunc o privire prin jur, mieună Roșcovanul. Nu stau mult.

— Bine... Să nu zici că nu te-am avertizat! toarse Pată, apoi se întoarse și sări de pe gard în grădină.

Roșcovanul se așeză în iarba înaltă de dincolo de gardul grădinii. Își linse un umăr neliniștit, întrebându-se cât adevăr există în vorbele lui Pată.

Mișcarea unei mici făpturi îi atrase însă atenția. O privi adăpostindu-se sub niște tufe de mure.

Din instinct, se pituli la pământ. Puse încet o labă în fața celeilalte, și începu să se târască prin tufișuri. Cu urechile ciulite, nările umflate și ochii larg deschiși, se apropie de animal. Acum îi apărea clar în fața ochilor, șezând drept printre ramurile țepoase, ronțăind o sămânță mare pe care o ținea strâns între lăbuțe. Era un șoarece.

Roșcovanul se legănă pe picioarele din spate și își pregăti saltul. Își ținu respirația, să nu-i sune iar clopoțelul. Inima îi sărea din piept de emoție. Era chiar mai bine decât în vis! Apoi, un zgomot neașteptat de crenguțe rupte și frunze sfărâmate îl făcu să sară. Clopoțelul zornăi, trădându-i prezența, iar șoarecele o luă la sănătoasa prin tufișul des.

Roșcovanul rămase nemișcat, privind în jur. Zări vârful alb al unei cozi roșii stufoase, făcându-și loc printr-un pâlc de ferigi înalte. Îl izbi un miros puternic, ciudat – cu siguranță era un carnivor –, însă nu era nici pisică, nici câine. Curios, Roșcovanul uită de șoarece și urmări coada roșie. Voia să vadă mai bine, așa că păși înainte, cu toate simțurile în alertă. Urmă încă un zgomot. Venea din spate, dar era înăbușit și îndepărtat. Trase urechile pe spate, să audă mai bine. „Zgomot de pași?” se întrebă, dar privirea îi rămase ațintită spre blana roșie, ciudată, din fața lui, și continuă să înainteze. Abia când freamătul slab din urma lui deveni un foșnet gălăgios de frunze care se apropia cu repeziciune, Roșcovanul își dădu seama că e în pericol.

Creatura îl izbi ca o ghiulea și Roșcovanul căzu într-o parte, în mijlocul unei tufe de urzici. Începu să urle și se răsuci, încercând să scape de atacatorul care se agățase de spatele lui, ținându-l cu gheare nemaipomenit de ascuțite. Roșcovanul simți colții care îi străpungeau gâtul ca niște țepușe. Se smuci, zvârcolindu-se din toate puterile, fără a izbuti să se elibereze. Pentru o clipă, se simți neajutorat; apoi, se opri. Cu o mișcare iute, se răsturnă pe spate. Știa cât de periculos e să-și expună burta, dar era singura lui șansă.

Avu noroc, iar șiretlicul dădu roade. Auzi un pufăit sub el, când atacatorului i se tăie respirația. Smucindu-se puternic, Roșcovanul reuși să se elibereze și, fără să privească în urmă, o luă la goană spre casă.

În urma sa, un iureș de pași îi dădu de știre că atacatorul se află pe urmele lui. Deși pe sub blană simțea durerea ascuțită a zgârieturilor, Roșcovanul hotărî că e mai bine să se

întoarcă şi să lupte, decât să fie din nou prins în strânsoare.

Se opri, alunecând, se întoarse şi îşi înfruntă urmăritorul.

Era doar un alt pisoi, cu o blană cenuşie deasă şi zburlită, picioare puternice şi faţă lată. Roşcovanul simţi după miros că e un motan şi intui forţa umerilor zdraveni de sub blana moale. Apoi, pisoiul se izbi de Roşcovanul cu toată viteza, dar luat prin surprindere de întoarcerea motanului, se dădu înapoi zăpăcit.

Impactul îi tăie respiraţia Roşcovanului, care se clătină pe picioare. Îşi reveni rapid, şi îşi arcui spatele, zburlindu-şi blana portocalie, gata să se năpustească spre celălalt pisoi. Atacatorul se aşeză liniştit şi începu să-şi lingă o labă, renunţând la orice semn de atac. Roşcovanul se simţi dezamăgit, fiecare părticică din el rămânând încordată, gata de luptă.

— Salut, pisoi de casă! mieună voios motanul cenuşiu. Te-ai bătut destul de bine pentru un motan domestic!

Roşcovanul rămase o vreme în vârful picioarelor, întrebându-se dacă nu ar trebui totuşi să atace. Îşi aminti apoi de forţa pe care o simţise în labele pisoiului când îl ţintuise la pământ, aşa că se lăsă pe pernuţele labelor, se linişti şi îşi îndreptă spinarea.

— Şi mă mai bat cu tine, dacă trebuie, mârâi el.

— Apropo, eu sunt Labă Cenuşie, continuă pisoiul, fără să bage în seamă ameninţarea Roşcovanului. Mă antrenez să devin războinic în Clanul Tunetului.

Roşcovanul rămase tăcut. Nu înţelegea ce tot miaună acest Ce-o-fi-Cenuşie, însă îşi dădu seama că ameninţarea trecuse. Îşi ascunse uluirea aplecându-se să-şi lingă pieptul ciufulit.

— Ce caută un pisoi de casă ca tine în pădure? Nu ştii că e periculos? întrebă Labă Cenuşie.

— Dacă tu eşti cel mai periculos lucru din pădure, cred că mă descurc, se făli Roşcovanul.

Labă Cenuşie îl privi o clipă, mijind ochii mari, galbeni.

— O, nu sunt nici pe departe cel mai periculos. Dacă eram războinic măcar pe jumătate, i-aş fi lăsat unui oaspete nepoftit ca tine nişte răni serioase la care să cugete.

Roşcovanul simţi un fior de teamă la auzul mieunatului. Ce voia să spună această pisică prin „oaspete nepoftit”?

— Oricum, mieună Labă Cenuşie, îndepărtând cu dinţii un smoc de iarbă prins între gheare, m-am gândit că nu are rost să te rănesc. Evident, nu aparţii nici unuia dintre celelalte clanuri.

— Celelalte clanuri? repetă Roşcovanul uluit.

Labă Cenuşie scoase un şuierat nerăbdător.

— Trebuie să fi auzit de cele patru clanuri de războinici care vânează prin împrejurimi! Eu vin din Clanul Tunetului. Celelalte clanuri încearcă tot timpul să fure prada de pe teritoriul nostru, mai ales Clanul Umbrelor. Sunt atât de fioroşi încât te-ar fi făcut bucăţi de îndată. Labă Cenuşie se opri şi scuipă mânios, apoi continuă. Vin să ia prada care ne aparţine. Datoria războinicilor din Clanul Tunetului este să-i ţină departe de ţinutul nostru. Când îmi voi termina pregătirea, voi fi atât de periculos încât celorlalte Clanuri le va dârdâi pielea muşcată de purici. Nu vor mai îndrăzni niciodată să se apropie de noi!

Roşcovanul miji ochii. Motanul din faţa lui trebuia să fie una dintre pisicile sălbatice

despre care îl avertizase Pată şi care ducea o viaţă aspră în pădure, vânând şi bătându-se pentru orice rămăşiţă de mâncare. Cu toate astea, Roşcovanului nu îi era teamă. De fapt, era greu să nu admire acest pisoi încrezător.

— Aşadar nu eşti încă un războinic? întrebă.

— De ce? Credeai că sunt? toarse Labă Cenuşie mândru, scuturându-şi capul lat şi lăţos. Va mai trece un car de ani până voi fi un războinic adevărat. Trebuie să mă antrenez mai întâi. Pisoii nici nu încep antrenamentul înainte să împlinească şase luni. Azi e prima mea noapte ca ucenic.

— De ce nu îţi cauţi mai bine un stăpân cu o casă confortabilă? Viaţa ta ar fi mult mai uşoară, mieună Roşcovanul. Sunt o mulţime de oameni care ar primi un pisoi ca tine. Nu trebuie decât să stai într-un loc ca să te poată vedea şi să pari înfometat câteva zile...

— Şi mă vor hrăni cu cocoloşi care arată ca nişte căcăreze de iepure şi cu apă stătută! îl întrerupse Labă Cenuşie. În niciun caz! Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât să fii pisoi de casă! Nu sunt altceva decât jucării pentru Două-picioare! Mănâncă nişte chestii care nici nu arată a mâncare, îşi fac nevoile într-o cutie cu nisip şi scot nasul afară numai când le dau voie Două-picioare. Asta nu-i viaţă! Aici, în sălbăticie, suntem liberi. Venim şi plecăm după bunul plac. Îşi încheie discursul scuipând mândru, apoi miorlăi răutăcios. Până nu guşti un şoarece proaspăt vânat, n-ai trăit. Ai gustat vreodată un şoarece?

— Nu, recunoscu Roşcovanul, cu jumătate de gură. Nu încă...

— N-o să înţelegi niciodată, oftă Labă Cenuşie. Nu te-ai născut în sălbăticie. E o mare diferenţă. Trebuie să te naşti cu sânge de războinic în vine sau cu vântul suflându-ţi prin mustăţi. Pisoii născuţi în cuiburi de Două-picioare n-ar putea avea niciodată aceste trăiri.

Roşcovanul îşi aminti cum se simţea în vis.

— Nu e adevărat! mieună el cu indignare.

Labă Cenuşie nu răspunse. Rămase nemişcat, cu o labă în aer, adulmecând aerul.

— Simt mirosul pisicilor din clanul meu, şuieră el. Ar fi mai bine să pleci. Nu le va plăcea să te găsească vânând pe teritoriul nostru!

Roşcovanul privi în jur, întrebându-se cum de ştie Labă Cenuşie că se apropie vreo pisică. Nu simţea nimic diferit în adierea care purta doar mirosul de frunze. Dar simţind îngrijorarea din vocea lui Labă Cenuşie, blana i se zburli.

— Repede! şuieră Labă Cenuşie. Fugi!

Roşcovanul se pregăti să ţâşnească în tufişuri, neştiind în ce parte să sară. Era însă prea târziu. O voce mieună în spatele lui, hotărâtă şi ameninţătoare.

— Ce se petrece aici?

Roşcovanul se întoarse şi văzu o pisică mare şi cenuşie păşind maiestuos din tufişuri. Era superbă. Avea dungi albe pe lângă bot şi o cicatrice urâtă îi făcea cărare prin părul de pe umeri, însă blana ei cenuşie şi netedă lucea ca argintul în lumina lunii.

— Stea Albastră! Labă Cenuşie se ghemui lângă Roşcovanul şi miji ochii. Apoi se ghemui şi mai mult când îşi făcu apariţia o a doua pisică, un motan dungat, auriu.

— N-ar trebui să te apropii atât de mult de ţinutul Două-picioare, Labă Cenuşie! mârâi motanul auriu, fulgerându-l cu ochii verzi.

— Ştiu, Inimă de Leu, îmi pare rău. Labă Cenuşie lăsă privirea în jos, spre labe.

Roşcovanul îl imită pe Labă Cenuşie şi se ghemui la pământ, în timp ce urechile îi zvâcneau nervos. Pisicile astea erau mai puternice decât oricare alt prieten al său. Poate avertizările lui Pată fuseseră întemeiate.

— El cine e? întrebă pisica.

Roşcovanul tresări când ea îşi aţinti privirea asupra lui. Ochii aceia albaştri, pătrunzători, îl făceau să se simtă şi mai lipsit de apărare.

— Nu e niciun pericol, mieună iute Labă Cenuşie. Nu e războinic în niciun clan, e doar un pisoi de casă de dincolo de ţinutul nostru.

Doar un pisoi de casă! Cuvintele îl aţâţară pe Roşcovanul, dar îşi ţinu gura. Licărirea din privirea lui Stea Albastră îi dădu de ştire că ea observase mânia din ochii lui şi îşi feri privirea.

— Ea e Stea Albastră, liderul clanului meu! îi şopti Labă Cenuşie Roşcovanului. Şi el e Inimă de Leu – mentorul meu, adică el mă învaţă să devin războinic.

— Mulţumesc de prezentare, Labă Cenuşie, mieună Inimă de Leu liniştit.

Stea Albastră continuă să-l privească cu atenţie pe Roşcovanul.

— Lupţi bine pentru un pisoi de casă, mieună ea.

Roşcovanul şi Labă Cenuşie schimbară priviri uluite. De unde ştia?

— V-am urmărit pe amândoi, continuă Stea Albastră, ca şi cum le-ar fi citit gândurile. Ne întrebam cum te descurci cu un intrus, Labă Cenuşie. L-ai atacat vitejeşte.

Labă Cenuşie se arătă mulţumit de lauda lui Stea Albastră.

— Ridicaţi-vă, amândoi! Stea Albastră se uită la Roşcovanul. Şi tu, pisoi de casă.

El se ridică, privind-o pe Stea Albastră, pe când aceasta îi spuse:

— Ai reacţionat bine la atac, pisoi de casă. Labă Cenuşie e mai puternic decât tine, dar te-ai folosit de isteţime ca să te aperi. Iar când te urmărea, te-ai întors să-l înfrunţi. N-am mai văzut un pisoi de casă care să facă aşa ceva.

Roşcovanul îi mulţumi dând din cap, surprins de lauda neaşteptată. Vorbele care urmară îl uimiră şi mai mult.

— Mă întrebam cum te-ai descurca aici, dincolo de ţinutul Două-picioare. Noi patrulăm des pe lângă acest hotar, aşa că te-am văzut adeseori stând pe gard şi zgâindu-te către pădure. Şi acum, ai îndrăznit, în sfârşit, să calci pe aici. Stea Albastră îl privi pe Roşcovanul cu un aer gânditor. Pari să ai o abilitate înnăscută pentru vânătoare. Ochi ageri. Ai fi prins şoarecele ăla dacă n-ai fi ezitat atât de mult.

— Se-serios? se bâlbâi Roşcovanul.

Vorbi apoi Inimă de Leu, iar mieunatul lui gros era respectuos, dar ferm.

— Stea Albastră, e un pisoi de casă. Nu ar trebui să vâneze pe teritoriul Clanului Tunetului. Trimite-l acasă la Două-picioare ai lui!

Roşcovanul se înfioră la vorbele izgonitoare ale lui Inimă de Leu.

— Să mă trimită acasă? mieună el enervat, după ce vorbele lui Stea Albastră îl făcuseră să se îmbujoreze de mândrie.

Ea îl observase şi fusese impresionată de el.

— Dar am venit aici doar ca să vânez un şoarece sau doi. Sunt sigur că există destui pentru toată lumea.

Stea Albastră întorsese capul spre Inimă de Leu, cât timp acesta vorbise, dar acum îşi aţinti privirea asupra Roşcovanului. Ochii ei albaştri luceau de mânie.

— Nu sunt niciodată destui, scuipă ea. Dacă nu ai fi dus o viaţă atât de uşoară şi îmbelşugată, ai fi ştiut asta!

Roşcovanul rămase uimit de mânia neaşteptată a lui Stea Albastră, dar căutătura îngrozită a lui Labă Cenuşie fu îndeajuns să înţeleagă că vorbise prea slobod. Inimă de Leu se apropie de liderul lui. Ambii războinici erau acum aplecaţi asupra motanului. Roşcovanul se uită în ochii ameninţători ai lui Stea Albastră şi mândria îi pieri. Nu avea de-a face cu pisici care stăteau tolănite lângă foc. Erau pisici rele şi înfometate, care aveau probabil de gând să termine ceea ce începuse Labă Cenuşie.

CAPITOLUL 2

— Ei bine? şuieră Stea Albastră, cu faţa la numai o lungime de şoarece de a lui. Inimă de Leu rămase tăcut, privindu-l de sus pe Roşcovanul, care îşi culcă urechile pe spate şi se ghemui cu blana înfoiată sub privirea rece a războinicului auriu.

— Nu sunt o ameninţare pentru clanul vostru, mieună el uitându-se în jos, către labele sale tremurânde.

— Ne ameninţi clanul dacă ne iei mâncarea, mârâi Stea Albastră. Ai deja destulă mâncare în cuibul de Două-picioare. Tu vii aici să vânezi doar de amuzament, dar noi vânăm pentru a supravieţui.

Adevărul din cuvintele reginei războinice îl străpunse pe Roşcovanul ca un spin şi, dintr-odată, mânia ei era uşor de înţeles. Se opri din tremurat, se ridică şi îşi îndreptă urechile. Ridicând ochii, îi întâlni privirea.

— Nu m-am gândit la asta. Îmi pare rău, mieună el cu un aer serios. Nu voi mai vâna aici.

Stea Albastră se domoli şi îi făcu semn lui Inimă de Leu să se îndepărteze.

— Eşti un pisoi de casă neobişnuit, Roşcovanule, mieună ea.

Urechile Roşcovanului zvâcniră la oftatul uşurat al lui Labă Cenuşie. Auzi încuviinţarea din glasul lui Stea Albastră şi surprinzând privirea plină de înţeles pe care pisica o schimba cu Inimă de Leu, deveni din nou atent. Ce însemna ocheada dintre cei doi războinici? Întrebă cu glas moale:

— E chiar atât de greu să supravieţuieşti aici?

— Teritoriul nostru acoperă doar o parte din pădure, răspunse Stea Albastră. Ne înfruntăm cu alte clanuri ca să nu pierdem ce avem. Iar anul acesta, întârzierea primăverii a făcut ca prada să fie mai puţină.

— Clanul vostru este foarte mare? mieună Roşcovanul, cu ochii larg deschişi.

— Destul de mare, răspunse Stea Albastră, însă nu a mai rămas pradă.

— Sunteţi aşadar cu toţii războinici? mieună Roşcovanul.

Răspunsurile precaute ale lui Stea Albastră nu făceau decât să-i sporească şi mai mult curiozitatea.

— Unii sunt războinici, îi răspunse Inimă de Leu. Alţii sunt prea tineri sau prea bătrâni sau prea ocupaţi cu îngrijirea puilor ca să vâneze.

— Şi locuiţi cu toţii împreună şi împărţiţi prada? murmură Roşcovanul mirat, gândindu-se cu uşoară vinovăţie la viaţa lui uşoară şi lipsită de griji.

Stea Albastră se uită iar la Inimă de Leu. Vărgatul auriu o privi la rândul lui cu hotărâre. În cele din urmă reîntoarse privirea spre Roşcovanul şi mieună:

— Poate ai vrea să descoperi singur toate astea. Ai vrea să te alături Clanului Tunetului?

Roşcovanul fu atât de surprins, încât nu putu să scoată niciun mieunat. Stea Albastră continuă:

— Dacă ai face-o, te-ai antrena cu Labă Cenuşie să devii un războinic al clanului.

— Dar pisoii de casă nu pot fi războinici! izbucni Labă Cenuşie. Nu au sânge de războinic!

O privire tristă umbri ochii lui Stea Albastră.

— Sânge de războinic... repetă ea oftând. Prea mult a fost vărsat în ultima vreme.

Stea Albastră rămase tăcută în timp ce Inimă de Leu spuse:

— Stea Albastră îţi propune doar pregătirea, pisoiule. Nu există nici o garanţie că vei deveni un războinic adevărat. S-ar putea dovedi a fi o nucă prea tare pentru tine. La urma urmei, eşti obişnuit cu o viaţă confortabilă.

Cuvintele lui Inimă de Leu îl înţepară pe Roşcovanul. Întoarse capul spre dungatul auriu.

— Atunci de ce îmi oferiţi această şansă?

Răspunsul veni de la Stea Albastră:

— Ai dreptate să afli motivele, tinere. Adevărul este că avem nevoie de mai mulţi războinici în Clanul Tunetului.

— Trebuie să înţelegi că Stea Albastră nu face această propunere cu inima uşoară, îl avertiză Inimă de Leu. Dacă doreşti să te antrenezi cu noi, va trebui să te primim în clanul nostru. Va trebui fie să trăieşti cu noi şi să respecţi regulile noastre, fie să pleci înapoi în ţinutul Două-picioare şi să nu te mai întorci niciodată. Nu poţi trăi cu câte o labă în fiecare lume.

O adiere răcoroasă mişcă tufişurile, ciufulind blana Roşcovanului. Simţi fiori străbătându-i şira spinării, nu de răcoare, ci de emoţia întâlnirii de care avea parte.

— Te gândeşti dacă merită să renunţi la viaţa ta liniştită de pisoi de casă? întrebă Stea Albastră cu blândeţe. Eşti conştient de preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru căldură şi mâncare?

Roşcovanul o privi nedumerit. Desigur, întâlnirea cu aceste pisici îi dovedise cât de uşoară şi îmbelşugată era viaţa lui.

— Ştiu că încă eşti motan, adăugă Stea Albastră, în ciuda duhorii de Două-picioare care îţi stă agăţată de blană.

— Cum adică... încă motan?

— Două-picioare nu te-a dus încă la tăietor, mieună Stea Albastră grav. Te vei schimba mult după aceea. Bănuiesc că nu vei mai fi atât de aprig încât să te baţi cu o pisică dintr-un clan!

Roşcovanul era tulburat. Îşi aminti deodată de Henry, care se îngrăşase şi se lenevise de

când cu vizita la veterinar. Asta voia să spună Stea Albastră prin „tăietor”?

— Clanul poate că nu-ţi va oferi mâncare sau căldură cu atâta uşurinţă, continuă Stea Albastră. Iarna nopţile în pădure pot fi nemiloase. Va trebui să dai dovadă de multă dăruire şi să munceşti mult. Clanul trebuie apărat cu preţul vieţii, dacă e nevoie. Şi sunt multe guri de hrănit. Dar răsplata este mare. Vei rămâne motan şi vei învăţa să trăieşti după legile sălbăticiei. Vei învăţa să fii o pisică adevărată. Forţa şi frăţia clanului vor fi întotdeauna cu tine, chiar şi atunci când vei vâna singur.

Roşcovanul simţea cum i se învârte capul. Stea Albastră părea să-i ofere viaţa pe care o trăise de atâtea ori şi atât de ispititor în visurile sale, dar oare putea trăi astfel şi în realitate?

Inimă de Leu îi întrerupse gândurile.

— Haide, Stea Albastră, să nu mai pierdem timpul aici. Trebuie să ne pregătim să ne alăturăm celeilalte patrule când ajunge luna sus pe cer. Gheară de Tigru se va întreba ce s-a întâmplat cu noi.

Se ridică şi coada îi zvâcni, în aşteptare.

— Staţi, mieună Roşcovanul. Pot să mă gândesc la propunerea voastră?

Stea Albastră îl privi îndelung, apoi îi spuse:

— Inimă de Leu va fi aici mâine, când soarele va fi sus pe cer. Îi vei da răspunsul atunci.

Stea Albastră murmură un semnal şi cele trei pisici se întoarseră toate odată şi se pierdură printre tufişuri. Roşcovanul clipi, uitându-se emoţionat şi nesigur printre ferigile care îl înconjurau şi, prin bolta de frunze de deasupra lui, la stelele care străluceau pe cerul limpede. Încă se mai simţea în aerul serii mirosul pisicilor din clan şi, când se întoarse să se îndrepte spre casă, Roşcovanul avu un sentiment ciudat, simţindu-se chemat în inima pădurii. Vântul îi răscolea blana încetişor, în timp ce frunzele foşnitoare păreau să-i şoptească numele în întunericul nopţii.

CAPITOLUL 3

În dimineața aceea, după ce Roşcovanul adormi, visul cu şoarecele reveni, chiar mai intens decât în celelalte dăți. Liber, fără zgardă, luminat doar de lună, pândea sfioasa creatură. De data asta, știa că este urmărit. Vedea licărind în întunericul pădurii zeci de ochi galbeni. Pisicile clanului îi invadaseră lumea din vis.

Roşcovanul se trezi, clipind în lumina strălucitoare a soarelui revărsată pe podeaua bucătăriei. Își simțea blana grea și apăsătoare din cauza căldurii. Farfuria cu mâncare era plină ochi, iar în bol se afla aceeași apă cu gust amar. Roşcovanul mai degrabă își potolea setea cu apa din bălțile de afară, însă, dacă era foarte cald sau era foarte însetat, trebuia să admită că e mai ușor să lipăie apa din bol. Putea oare să renunțe atât de ușor la o viață confortabilă?

După ce mâncă, își făcu loc prin ușiță, în grădină. Ziua se arăta caldă, iar grădina era împânzită de mireasma florilor timpurii.

— Bună, Roşcovanule! se auzi un mieunat dinspre gard. Era Pată. Trebuia să te trezești acum o oră. Puii de vrabie au ieşit deja să-și întindă aripile.

— Ai prins vreunul? întrebă Roşcovanul.

Pată căscă și se linse pe bot.

— Nu m-am obosit, mâncasem deja acasă. Oricum, de ce n-ai ieşit mai devreme? Ieri spuneai de Henry că doarme toată ziua, dar azi nici tu nu ești mai breaz.

Roşcovanul se întinse pe pământul rece de lângă gard, încolăcindu-și coada peste labele din față.

— Am fost în pădure azi-noapte, îi reaminti prietenului său, și simți cum sângele zvâcnește în vine și blana i se zburlește.

Pată se uită la el, cu ochii larg deschişi.

— O, da, am uitat! Cum a fost? Ai prins ceva? Sau te-a prins pe tine ceva?

Roşcovanul tăcu, neştiind cum să-i povestească prietenului său ce s-a întâmplat.

— Am întâlnit niște pisici sălbatice, începu el.

— Ce? Lui Pată nu-i venea să creadă. Te-ai luat la bătaie?

— Cam așa ceva. Roşcovanul simți un fior alergându-i prin tot corpul când își aminti

tăria și forța pisicilor din clan.

— Te-ai rănit? Ce s-a întâmplat? îl îmboldi Pată cu înfrigurare.

— Erau trei. Mai mari și mai puternice decât oricare dintre noi.

— Și te-ai bătut cu toate trei! îl întrerupse Pată, a cărui coadă zvâcnea de emoție.

— Nu! se grăbi să miaune Roșcovanul. Doar cu cel mai tânăr, celelalte două au apărut mai târziu.

— Și cum de nu te-au făcut una cu pământul?

— M-au avertizat doar să ies din ținutul lor. Apoi… Roșcovanul șovăi.

— Ce? mieună Pată nerăbdător.

— M-au poftit să mă alătur clanului lor.

Mustățile lui Pată tremurară cu neîncredere.

— E adevărat! insistă Roșcovanul.

— De ce ar face așa ceva?

— Nu știu, recunoscu Roșcovanul. Cred că au nevoie de labe de ajutor în clan.

— Mi se pare cam straniu, mieună Pată cu îndoială. În locul tău, n-aș avea încredere în ele.

Roșcovanul se uită la Pată. Prietenul lui alb-negru nu dorise niciodată să se aventureze în pădure. Era foarte mulțumit de viața pe care o ducea alături de stăpânii lui. Nu avea cum să înțeleagă neastâmpărul pe care îl trezise în Roșcovanul visul lui din fiecare noapte.

— Dar eu am încredere în ele, toarse Roșcovanul încet. Și am hotărât să mă alătur lor.

Pată sări de pe gard și se așeză în fața prietenului său.

— Nu pleca, Roșcovanule, te rog, mieună el îngrijorat. Dacă nu te mai văd niciodată?!

Roșcovanul îl atinse afectuos cu capul.

— Nu-ți face griji. Stăpânii mei își vor lua altă pisică. Te vei înțelege de minune cu ea. Tu te ai bine cu toată lumea!

— Dar nu va fi același lucru! se plânse Pată.

Roșcovanul dădu din coadă nervos.

— Tocmai asta e. Dacă rămân până când mă vor duce la tăietor, nici eu nu voi mai fi la fel.

Pată rămase nedumerit.

— Tăietor? repetă el.

— La veterinar, explică Roșcovanul. Să fiu castrat, ca Henry.

Pată se înfioră și se uită în jos, spre labe.

— Dar Henry e bine, murmură el. Adică știu că e un pic mai leneș acum, dar nu e nefericit. Încă ne-am putea distra toți trei.

Roșcovanul își simți inima grea de tristețe la gândul că-și va părăsi prietenul.

— Îmi pare rău, Pată. Îmi va fi dor de tine, dar trebuie să plec.

Pată nu spuse nimic, doar se apropie și atinse ușor botul Roșcovanului cu al său.

— Bine, văd că nu te pot opri, cel puțin hai să mai petrecem o dimineață împreună.

Roșcovanul se bucură de acea dimineață mai mult decât de obicei, vizitând locurile preferate împreună cu Pată și schimbând miorlăituri cu pisicile pe care le știa de-o viață. Toate simțurile îi erau în alertă, de parcă își lua avânt gata să facă un salt uriaș. În timp ce

soarele se înalţa pe cer, Roşcovanul devenea tot mai nerăbdător aşteptând să vadă dacă Inimă de Leu îşi va face într-adevăr apariţia. Corul de mieunături ale vechilor lui prieteni se stingea în depărtare şi toate simţurile lui erau îndreptate spre pădure. Motanul sări pentru ultima oară de pe gard şi porni într-acolo. Îşi luase rămas-bun de la Pată, iar acum în gândurile lui nu-şi mai găseau locul decât pădurea şi pisicile care trăiau acolo.

Se apropie de locul în care se întâlnise cu pisicile din clan cu o noapte înainte, se aşeză şi începu să adulmece aerul. Copaci înalţi fereau pământul de lumina soarelui, păstrându-l răcoros. Ici-colo, câte o rază de lumină pătrundea prin golurile lăsate de frunze şi aprindea covorul pădurii. Roşcovanul simţea mirosul pisicilor pe care le întâlnise cu o seară în urmă, fără a-şi da însă seama dacă era vechi sau proaspăt. Înălţă capul şi adulmecă aerul, nesigur.

— Ai multe de învăţat, se auzi un mieunat gros. Şi cel mai mic pisoi din clan ştie când se află prin apropiere o altă pisică.

Roşcovanul văzu o pereche de ochi verzi scânteind sub o tufă de mure. Atunci recunoscu mirosul: era Inimă de Leu.

— Poţi spune dacă sunt singur? întrebă motanul dungat, auriu, ieşind la lumină.

Roşcovanul se grăbi să adulmece iar. Mirosul lui Stea Albastră şi Labă Cenuşie dăinuiau încă, dar nu la fel de puternic ca noaptea trecută. Mieună şovăitor:

— Stea Albastră şi Labă Cenuşie nu sunt cu tine de data asta.

— Aşa e, mieună Inimă de Leu. Dar e altcineva.

Roşcovanul se încordă când în faţa lui apăru o a doua pisică din clan.

— El e Vifor Alb, toarse Inimă de Leu. Unul dintre cei mai viteji războinici ai Clanului Tunetului.

Roşcovanul se uită la motan şi simţi un fior rece de teamă alunecându-i pe spinare. Era o capcană? Cu trupul lung, puternic, Vifor Alb se aşeză în faţa Roşcovanului, privindu-l de sus. Blana lui albă era deasă, imaculată, iar ochii aveau culoarea nisipului ars de soare. Roşcovanul lăsă urechile pe spate, precaut, şi îşi încordă muşchii pregătindu-se de luptă.

— Linişteşte-te, înainte ca mirosul fricii tale să atragă atenţia, mârâi Inimă de Leu. Am venit doar să te luăm în tabăra noastră.

Roşcovanul rămase nemişcat, abia îndrăznind să respire, când Vifor Alb întinse nasul şi îl adulmecă plin de interes.

— Bună ziua, tinere, zise motanul alb. Am auzit multe despre tine.

Roşcovanul salută cu o mişcare a capului.

— Haideţi, vorbim mai multe când ajungem în tabără, porunci Inimă de Leu şi, fără a mai zăbovi, el şi Vifor Alb dispărură în tufiş. Roşcovanul sări în picioare încercând să ţină pasul cu ei.

Cei doi războinici nu îl cruţară pe Roşcovanul în goana lor prin pădure, şi nu trecu mult până când să ţină pasul cu ei deveni foarte dificil pentru motanul de casă. Nu încetiniră nici când dădură peste trunchiuri căzute de copaci, dar peste care cei doi motani trecură într-un singur salt. Roşcovanul trebui să se caţere încet cu gheruţele. Trecură printre brazi cu iz pătrunzător, unde fură nevoiţi să sară peste făgaşe adânci săpate de un mâncător de copaci. Din dosul gardului, Roşcovanul îi auzise adesea, în depărtare, mugetul şi mârâitul. Unul dintre făgaşe era mai larg decât toate celelalte, umplut pe jumătate cu apă soioasă şi

puturoasă. Pisicile din clan îşi croiră drum prin ea fără să stea pe gânduri.

Roşcovanul nu mai pusese niciodată laba în apă. Era însă hotărât să nu arate niciun semn de slăbiciune, aşa că închise ochii pe jumătate şi îi urmă pe ceilalţi, încercând să ignore umezeala neplăcută care îi înmuia blana de pe burtă.

Inimă de Leu şi Vifor Alb se opriră în sfârşit. Roşcovanul rămase şi el pe loc în urma lor, gâfâind, pe când cei doi războinici se căţărară pe un bolovan de la marginea unei râpe.

— Suntem foarte aproape de tabără acum, mieună Inimă de Leu.

Roşcovanul se strădui să observe vreun semn de viaţă – frunze mişcătoare, vreun petec de blană printre tufe – însă ochii lui nu vedeau nimic dincolo de desişul pădurii.

— Foloseşte-ţi nasul! N-ai cum să nu simţi mirosul, şuieră Vifor Alb, nerăbdător.

Roşcovanul închise ochii adulmecând aerul. Vifor Alb avu dreptate. Mirosul de acolo era cu totul altfel faţă de mirosul pisicilor cu care fusese obişnuit. Aerul avea un iz mai puternic, anunţând prezenţa mai multor feline. Dădu din cap gânditor şi spuse:

— Simt miros de pisici!

Inimă de Leu şi Vifor Alb schimbară priviri amuzate.

— Va veni o vreme, dacă vei fi primit în clan, când vei cunoaşte pe nume fiecare miros de pisică, mieună Inimă de Leu. Urmează-mă!

Îl conduse sprinten în jos, către fundul râpei, făcându-şi loc printr-un lan de orz sălbatic. Roşcovanul îl urmă, iar Vifor Alb rămase în urmă. Zgâriat de orzul înţepător, Roşcovanul se uită în jos şi observă iarba bătătorită de sub labele sale, formând o potecă largă, cu un miros puternic. „Trebuie să fie intrarea principală în tabără”, se gândi.

În spatele orzului sălbatic se deschise un luminiş. Pământul din mijloc era bătucit, călcat de multe generaţii de labe. Tabăra era acolo de multă vreme. Lumina soarelui inunda luminişul, în timp ce aerul era cald şi liniştit.

Roşcovanul privi în jur, cu ochi mari. Pretutindeni numai pisici – izolate sau în grupuri –, împărţind mâncarea sau torcând încet, spălându-se una pe cealaltă.

— Când se ridică soarele sus pe cer şi este cel mai cald moment din zi e vremea pentru primeneală, explică Inimă de Leu.

— Primeneală? repetă Roşcovanul.

— Pisicile din clan îşi petrec timpul spălându-se una pe cealaltă şi stând de vorbă, îi zise Vifor Alb. Noi îi spunem „primeneală”. E un obicei care uneşte membrii clanului.

Pisicile simţiră mirosul străin al Roşcovanului şi toate capetele se întoarseră către el, aruncându-i priviri curioase.

Stânjenit de privirile lor, Roşcovanul se uită în jurul luminişului. Era mărginit de iarbă deasă, presărată cu buşteni şi un copac căzut. O perdea groasă de ferigi şi orz sălbatic ferea tabăra de restul pădurii.

— Acolo, mieună Inimă de Leu, îndreptând coada spre un desiş de tufe de mure, care părea de nepătruns. Acolo este adăpostul puilor şi locul unde sunt îngrijiţi pisoii.

Roşcovanul roti urechile spre tufe. Nu se vedea nimic dincolo de încurcătura de crengi spinoase, dar de undeva dinăuntru se auzeau miorlăiturile câtorva pisoi. Între timp o pisică roşcată îşi făcu loc printr-o deschizătură mică. „Trebuie să fie una dintre regine”, se gândi Roşcovanul.

O regină vărgată cu pete negre bine definite își făcu apariția de după tufa de mure. Cele două pisici se linseră pe creștet, apoi cea vărgată se strecură în interiorul adăpostului, vorbind puilor care scânceau.

— Toate reginele trebuie să îngrijească puii, mieună Inimă de Leu. Toate pisicile sunt de folos clanului. Devotamentul față de clan este prima lege din codul războinicilor, o lecție pe care va trebui să o înveți repede dacă vrei să rămâi cu noi.

— Vine Stea Albastră, mieună Vifor Alb, adulmecând aerul.

Roșcovanul adulmecă și el și fu mulțumit că izbutise să recunoască mirosul pisicii cenușii, chiar cu câteva clipe înainte de a-și face apariția din umbra unui bolovan mare, aflat la capătul luminișului.

— A venit, toarse Stea Albastră, adresându-se războinicilor.

— Inimă de Leu era convins că nu va veni, răspunse Vifor Alb.

Roșcovanul observă vârful cozii lui Stea Albastră zvâcnind nerăbdător.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă ea.

— A ținut bine pasul pe drumul până aici, deși e firav, recunoscu Vifor Alb. Pare puternic pentru un pisoi de casă.

— Ne-am înțeles așadar? Stea Albastră se uită la Inimă de Leu și Vifor Alb.

Ambele pisici dădură din cap.

— Atunci, îi voi anunța sosirea în clan.

Stea Albastră sări pe bolovan și strigă:

— Toate pisicile îndeajuns de mari încât să-și prindă singure prada să se adune aici, sub Piatra Mare. Avem o întrunire a clanului.

La chemarea ei, toate pisicile își făcură apariția care de pe unde, ca niște umbre curgătoare. Roșcovanul rămase pe loc, flancat de Inimă de Leu și Vifor Alb. Celelalte pisici se așezară sub Piatra Mare, aruncându-i lui Stea Albastră priviri curioase.

Roșcovanul se mai liniști când recunoscu printre pisici blana deasă a lui Labă Cenușie. Alături de el stătea el o regină tânără, cu pete negre și galbene și cu coada cu vârf negru încolăcită peste labele mici, albe. În spatele lor stătea ghemuit un motan mare, cenușiu, cu dungi negre care arătau ca niște umbre pe un covor de frunze scăldat în lumina lunii.

Când toate pisicile se așezară la locul lor, Stea Albastră începu să le vorbească.

— Clanul Tunetului are nevoie de mai mulți războinici, zise ea. N-am mai avut niciodată atât de puțini ucenici. Am hotărât că vom lua printre noi un străin, care va fi antrenat ca un războinic…

Roșcovanul auzi mieunături indignate izbucnind printre pisicile Clanului, însă Stea Albastră le înăbuși cu un urlet hotărât.

— Am găsit o pisică dornică să devină ucenic al Clanului Tunetului.

— Mai degrabă norocoasă că devine ucenic, miorlăi cu putere o voce, ridicându-se deasupra valului de revoltă care zgudui pisicile.

Roșcovanul întinse gâtul și văzu o pisică dungată, cu blana deschisă la culoare, ridicându-se și privindu-și liderul sfidător.

Stea Albastră o ignoră și se adresă întregului clan.

— Inimă de Leu și Vifor Alb au întâlnit acest motan tânăr și sunt de acord cu mine că ar

trebui să-l pregătim odată cu ceilalţi ucenici.

Roşcovanul ridică privirea spre Inimă de Leu, după care înapoi spre clan şi văzu că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Blana i se zburli şi înghiţi în sec, nervos. O clipă se lăsă tăcerea. Roşcovanul era sigur că îi toţi aud bătăile inimii şi îi miros frica. Miorlăituri asurzitoare se ridicau din mulţime.

— De unde vine?

— Cărui clan îi aparţine?

— Ce miros ciudat are! Nu e mirosul niciunui clan de care să ştiu eu!

Apoi, un urlet acoperi vocile tuturor.

— Uitaţi-vă la zgarda lui! E un pisoi de casă! spuse dungatul spălăcit. Cine se naşte pisoi de casă, moare pisoi de casă. Clanul nostru are nevoie de războinici născuţi în sălbăticie, nu de o gură în plus de hrănit.

Inimă de Leu se aplecă şi şuieră în urechea Roşcovanului:

— Acela e Coadă Lungă. Îţi miroase frica. La fel şi ceilalţi. Trebuie să le dovedeşti că frica nu va fi o oprelişte.

Roşcovanul nu era însă în stare nici măcar să se mişte. Cum le putea dovedi dovedi acelor pisici aprige că nu e doar un pisoi de casă?

Dungatul continuă cu acelaşi ton batjocoritor:

— Zgarda ta e un semn de Două-picioare şi zornăitul acela zgomotos te va face, dacă ai noroc, doar un vânător slab. N-ar fi de mirare, să ne trezim cu Două-picioare pe teritoriul nostru căutând un biet pisoi de casă rătăcit, care umple pădurea cu clinchetul lui jalnic.

Toate pisicile ridicară glasul, aprobator.

Coadă Lungă, văzând că are susţinerea întregului auditoriu, continuă:

— Clopoţelul tău ne va pune vrăjmaşii în gardă, asta dacă n-o va face mai întâi duhoarea ta de Două-picioare!

Inimă de Leu şuieră iar în urechea Roşcovanului:

— Te dai bătut în faţa unei provocări?

Roşcovanul rămase nemişcat. Încercă să-l găsească pe Coadă Lungă. Îl zări în spatele unei regine cu blana cafenie. Roşcovanul trase urechile pe spate, miji ochii şi, şuierând, se năpusti printre pisicile luate prin suprindere şi tăbărî asupra prigonitorului său.

Coadă Lungă, complet nepregătit pentru atacul Roşcovanului, se clătină într-o parte, fără echilibru. Plin de furie şi avid să-şi dovedească destoinicia, pisoiul de casă îşi înfipse ghearele adânc în blana dungatului şi îl înhăţă cu dinţii. Nimic nu anunţase lupta. Cei doi motani se rostogoleau încleştaţi într-un ghem de urlete care aluneca prin tot luminişul din inima taberei. Celelalte pisici se dădură la o parte din calea vârtejului urlător de blană.

În timp ce zgâria şi se zbătea, Roşcovanul îşi dădu dintr-odată seama că nu simte nici un strop de frică, ci doar bucurie. Sângele îi clocotea, iar în jur auzea glasurile entuziaste ale pisicilor.

Dintr-odată, Roşcovanul simţi zgarda strângându-se în jurul gâtului. Coadă Lungă o prinsese între dinţi şi trăgea de ea, din ce în ce mai tare. Motanul simţi o apăsare cumplită în jurul grumazului. Sufocat, începu să-l cuprindă spaima. Se răsuci şi se zbătu, dar cu fiecare mişcare strânsoarea devenea tot mai puternică. Horcăind, îşi adună toate puterile, încercând

să se elibereze din prinsoarea lui Coadă Lungă. Apoi „Poc!”, şi Roşcovanul se văzu liber.

Coadă Lungă se răsturnă într-o parte. Roşcovanul se ridică în picioare şi privi în jur. Coadă Lungă rămase ghemuit la o depărtare de trei lungimi de coadă, iar în gura Roşcovanului îşi văzu atârnând zgarda ruptă.

Stea Albastră sări de îndată de pe Piatra Mare şi reduse mulţimea la tăcere cu un miorlăit asurzitor. Roşcovanul şi Coadă Lungă rămaseră ţintuiţi locului, trăgându-şi sufletul. Smocuri de păr le atârnau de blana ciufulită. Roşcovanul simţi înţepătura unei zgârieturi deasupra ochiului, în timp ce din urechea stângă sfâşiată a lui Coadă Lungă picura sângele pe pământul prăfuit. Se priveau înverşunaţi, căci vrajba nu dispăruse încă.

Stea Albastră înaintă şi luă zgarda de la Coadă Lungă. Apoi o puse pe pământ şi mieună:

— Noul venit şi-a pierdut zgarda pusă de Două-picioare într-o luptă pentru onoare. Clanul Stelelor a încuviinţat – pisica aceasta a ieşit de sub oblăduirea stăpânilor ei şi e liberă să se alăture Clanului Tunetului ca ucenic.

Roşcovanul o privi pe Stea Albastră şi încuviinţă. Se ridică şi păşi într-o rază de lumină, bucurându-se de căldura care îi învăluia muşchii obosiţi. Baia de lumină îi mângâia blana portocalie, făcând-o să strălucească. Roşcovanul ridică mândru capul şi se uită la pisicile din jurul lui. Nimeni nu mai scoase un mieunat. Se dovedise un adversar destoinic.

Stea Albastră se apropie de el şi aşează zgarda ruptă înaintea lui. Îl atinse uşor cu botul pe ureche.

— Arăţi ca o torţă aprinsă în lumina aceasta, îi şopti. Ochii îi scăpărară uşor, ca şi cum mieunatul ei spunea mai mult decât înţelegea Roşcovanul. Ai luptat bine.

Apoi se întoarse spre clan şi anunţă:

— De azi înainte, până când îşi va câştiga numele de războinic, acest ucenic se va numi Labă de Foc, datorită blănii lui de culoarea focului.

Făcu apoi un pas în spate şi, alături de celelalte pisici, aşteptă în tăcere următoarea lui mişcare. Fără să stea pe gânduri, Roşcovanul se întoarse şi aruncă pământ şi iarbă peste zgardă, ca şi cum şi-ar fi îngropat murdăria.

Coadă Lungă mârâi şi ieşi şchiopătând din luminiş, îndreptându-se spre un colţ umbrit de ferigi. Pisicile se împărţiră în grupuri, vorbind între ele, tulburate.

— Hei, Labă de Foc!

Roşcovanul auzi în spatele lui glasul prietenos al lui Labă Cenuşie. Labă de Foc! La auzul noului său nume îl furnică un fior de mândrie. Se întoarse şi întâmpină ucenicul cenuşiu cu o adulmecare.

— Grozavă luptă, Labă de Foc! mieună motanul. Mai ales pentru un pisoi de casă! Coadă Lungă este un războinic, chiar dacă şi-a încheiat pregătirea abia acum două luni. Din cauza cicatricei de pe ureche, nu te va uita prea curând. I-ai stricat înfăţişarea, asta-i sigur.

— Mulţumesc, Labă Cenuşie, răspunse Labă de Foc. Totuşi, nu s-a lăsat deloc uşor! Îşi linse laba din faţă, pe care şi-o trecu peste zgârietura adâncă de deasupra ochiului. În timp ce-şi spăla rana, îşi auzi iar noul nume, repetat printre miorlăiturile pisicilor.

— Labă de Foc!

— Hei, Labă de Foc!

— Bine ai venit, tinere Labă de Foc!

Labă de Foc închise ochii, ascultând glasurile.

— Ți s-a ales un nume potrivit! mieună Labă Cenușie înghiontindu-l ușor.

Labă de Foc privi în jur.

— Unde s-a furișat Coadă Lungă?

— Cred că s-a dus spre vizuina lui Frunză Ruginie, spuse tânărul motan arătând cu capul spre colțul împrejmuit de ferigi pe unde dispăruse Coadă Lungă. E pisica-vraci. Și nici nu arată rău. E tânără și mult mai drăguță decât majoritatea...

Labă Cenușie fu întrerupt de un mârâit gros care se auzi de lângă cei doi motani. Se întoarseră amândoi și Labă de Foc recunoscu motanul dungat, cenușiu și puternic pe care îl văzuse mai devreme ascuns în spatele lui Labă Cenușie.

— Dungă Neagră, mieună Labă Cenușie plecând capul respectuos.

Motanul cu blană lucioasă îl privi o clipă pe Labă de Foc.

— Ai avut noroc că ți s-a rupt zgarda. Coadă Lungă este un războinic tânăr, dar nu cred că putea fi bătut de un pisoi de casă! Scuipă cuvintele „pisoi de casă” cu dispreț, apoi se îndepărtă mândru.

— Vezi tu, Dungă Neagră, șopti Labă Cenușie, nu e nici tânăr, nici drăguț…

Labă de Foc mai-mai să-și aprobe noul prieten, când fu întrerupt de un mieunat de avertizare venit din partea unei pisici bătrâne, cenușii, care stătea la marginea luminișului.

— Urechiușă miroase vreo belea! mieună Labă Cenușie, devenind atent.

Labă de Foc abia mai apucă să se uite în jur, când un motan tânăr năvăli în tabără printre tufișuri. Era slab și, în afara unui smoc alb din vârful cozii lungi și subțiri, era negru din cap până în picioare.

Labă Cenușie icni.

— E Labă Neagră! Dar de ce e singur? Unde e Gheară de Tigru?

Labă de Foc rămase uitându-se la motanul negricios care se clătina abia respirând. Avea blana răvășită și prăfuită, iar ochii îi erau căscați de spaimă.

— Cine sunt Labă Neagră și Gheară de Tigru? șopti Labă de Foc către Labă Cenușie, în timp ce alte câteva pisici se repeziră în întâmpinarea noului venit.

— Labă Neagră e ucenicul lui Gheară de Tigru, se grăbi să explice ucenicul. La răsăritul soarelui, Labă Neagră s-a dus cu Gheară de Tigru și Coadă Roșie într-o misiune împotriva Clanului Râului. Ghem de blană norocos!

— Coadă Roșie? repetă Labă de Foc, amețit de atâtea nume.

— Secundul lui Stea Albastră, șuieră Labă Cenușie. Dar de ce s-a întors Labă Neagră singur? se întrebă el și întinse capul să asculte, când o văzu pe Stea Albastră apropiindu-se.

— Labă Neagră? șopti pisica neliniștită, iar în ochii albaștri i se citea îngrijorarea. Celelalte pisici se traseră într-o parte, încreținд botul speriate.

— Ce s-a întâmplat? Stea Albastră sări pe Piatra Mare și se uită în jos, la motanul care tremura din toate încheieturile. Vorbește, Labă Neagră!

Motanul răsufla greu, în timp ce pieptul i se zbătea, iar pământul din jurul lui se înroșise de sânge. Izbuti totuși să se cațere pe Piatra Mare, alături de Stea Albastră. Se întoarse spre mulțimea de chipuri nerăbdătoare adunate în jurul lui și, trăgând aer în piept, anunță:

— Coadă Roșie a murit!

CAPITOLUL 4

Urlete înspăimântate se ridicară din mulțime, răsunând în toată pădurea.

Labă Neagră se clătină ușor. Piciorul drept lucea, udat de sângele care îi șiroia din rana adâncă de la umăr.

— În preajma apei, nu departe de Pietrele Însorite, am întâlnit cinci războinici din Clanul Râului, continuă el, cu voce tremurată. Inimă de Stejar era printre ei.

— Inimă de Stejar! repetă Labă Cenușie. El e secundul Clanului Râului. E unul dintre cei mai mari războinici din pădure. Norocos Labă Neagră! Ce-aș fi vrut să fiu în locul lui. Aș fi... Labă Cenușie fu redus la tăcere de privirea fioroasă a bătrânului motan cenușiu, care observase cel dintâi întoarcerea motanului negricios.

Labă de Foc întoarse din nou privirea spre tânărul motan luptător.

— Coadă Roșie l-a avertizat pe Inimă de Stejar să vâneze dincolo de teritoriul Clanului Tunetului. I-a spus că următorul războinic din Clanul Râului care va prins pe teritoriul Clanului Tunetului va fi ucis, dar Inimă… Inimă de Stejar nu s-a clintit din loc. A spus că, indiferent de amenințările noastre, clanul lui trebuie hrănit.

Labă Neagră se opri să-și tragă răsuflarea. Rana îi sângera și, încercând să își protejeze umărul, stătea într-o poziție destul de ciudată.

— Atunci au atacat pisicile din Clanul Râului. Abia am putut să-mi dau seama ce se întâmplă. Lupta a fost aprigă. L-am văzut că Inimă de Stejar țintuindu-l la pământ pe Coadă Roșie, iar Coadă Roșie… Negriciosul dădu ochii peste cap și se clătină într-o parte. Încercă să se agațe cu ghearele, dar alunecă de pe Piatra Mare și se prăbuși la pământ.

O regină cu blana cafenie se repezi și se ghemui lângă el. Îl linse scurt pe față și strigă:

— Frunză Ruginie!

O pisică drăguță, cu pete galbene și negre, pe care Labă de Foc o văzuse mai devreme lângă Labă Cenușie, își făcu apariția din colțul umbrit de ferigi, grăbindu-se înspre Labă Neagră și, mieunând către regină să se îndepărteze, îl rostogoli împingându-l cu boticul ei roz, ca să poată vedea rana. Ridică apoi privirea și mieună:

— E bine, Floare Aurie, rănile nu sunt grave. Dar voi avea nevoie de câteva pânze de păianjen să opresc sângerarea.

În timp ce Frunză Ruginie alergă înapoi spre vizuina ei, tăcerea din luminiș fu întreruptă de un urlet plin de jale. Toți ochii se întoarseră în direcția dinspre care venise.

Un motan puternic, cu blana în dungi, închis la culoare, apăru din tunelul de orz sălbatic, abia ținându-se pe picioare. Între dinții ascuțiți, războinicul ținea nu o pradă, ci corpul lipsit de viață al unei alte pisici. Duse creatura sfâșiată până în mijlocul luminișului.

Labă de Foc întinse gâtul și întrezări o coadă roșcată care atârna fără viață.

Spaima străbătu întregul clan ca un vânt rece. Alături de Labă de Foc, Labă Cenușie se lăsă la pământ, cuprins de durere.

— Coadă Roșie!

— Cum s-a întâmplat una ca asta, Gheară de Tigru? întrebă Stea Albastră de sus, de pe Piatra Mare.

Gheară de Tigru lăsă din gură ceafa lui Coadă Roșie și ridică privirea către Stea Albastră.

— A murit cu onoare, răpus de Inimă de Stejar. Nu l-am putut salva, însă l-am ucis pe Inimă de Stejar cât încă se bucura de victorie. Vocea lui Gheară de Tigru era puternică și gravă. Moartea lui Coadă Roșie nu a fost în zadar! Nu cred că-i vom mai vedea pe vânătorii Clanului Râului pe teritoriul nostru.

Labă de Foc îl privi pe Labă Cenușie. Ochii uceniculuiu erau umbriți de tristețe.

După o clipă de liniște, câteva pisici se apropiară de Coadă Roșie și îi linseră blana mânjită. În timp ce îl spălau, torceau încetișor la urechea războinicului mort.

— Ce fac? întrebă șoptit Labă-de-Foc pe tânărul motan.

Labă Cenușie răspunse, fără a-și lua ochii de la motanul mort.

— Chiar dacă spiritul lui s-a alăturat Clanului Stelelor, clanul îl va spăla pe Coadă Roșie pentru ultima oară, răspunse Labă Cenușie.

— Clanul Stelelor? repetă Labă de Foc.

— E tribul războinicilor cerești, care ocrotesc toate pisicile din clan. Îi poți vedea în Blana Argintie.

Și pentru că Labă de Foc arătă nedumerit, Labă Cenușie explică:

— Blana Argintie este fâșia deasă de stele care se vede pe cer în fiecare noapte. Fiecare stea este un războinic al Clanului Stelelor. La noapte, Coadă Roșie va deveni unul dintre ei.

Labă de Foc dădu din cap și Labă Cenușie se apropie să spele motanul mort.

Stea Albastră rămase tăcută, în timp ce primele pisici veniră să-și ia rămas-bun de la Coadă Roșie. Apoi sări de pe Piatra Mare și se îndreptă încet spre trupul fără viață al motanului. Celelalte pisici se dădură la o parte privind-o pe Stea Albastră în timp ce-și spăla prietenul pentru ultima oară.

După aceea, înălță capul și spuse cu voce joasă, înecată de durere:

— Coadă Roșie a fost un războinic viteaz. Devotamentul lui față de Clanul Tunetului nu a putut fi pus niciodată la îndoială. M-am bizuit întotdeauna pe judecata lui dreaptă, pentru că nevoile clanului au fost mereu pe primul plan, fără să fie vreodată egoist sau orgolios. Ar fi fost un lider bun.

Și se lăsă pe burtă, cu capul plecat și cu labele întinse în față, jelind în tăcere prietenul pierdut. Alte câteva pisici se așezară lângă ea, cu capul plecat.

Labă de Foc le urmări. Nu îl cunoscuse pe Coadă Roșie, dar nu-și putu stăpâni emoția în

faţa tristeţii clanului. Labă Cenuşie se aşează lângă el.

— Labă Pământie va fi trist, zise el.

— Labă Pământie?

— Ucenicul lui Coadă Roşie. Dungatul cafeniu de colo. Mă întreb cine va fi noul lui mentor.

Labă de Foc se uită înspre motănelul cu privirea în pământ, ghemuit lângă trupul lui Coadă Roşie. Labă de Foc îşi mută apoi privirea asupra liderului clanului.

— Cât va sta Stea Albastră cu el? întrebă.

— Toată noaptea, probabil, răspunse Labă Cenuşie. Coadă Roşie i-a fost multe luni secund. Nu va pleca de lângă el prea curând. A fost unul dintre cei mai buni războinici. Nu la fel de mare şi puternic ca Gheară de Tigru sau Inimă de Leu, dar era iute şi isteţ.

Labă de Foc se uită la Gheară de Tigru, admirându-i capul şi muşchii puternici. Trupul zdravăn îi era acoperit de semnele vieţii de războinic. Pe una dintre urechi avea scrijelit un „v” adânc, în timp ce o cicatrice lată îi străbătea nasul.

Deodată, Gheară de Tigru se sculă şi se îndreptă spre Labă Neagră. Frunză Ruginie stătea ghemuită lângă ucenicul rănit al lui Gheară de Tigru şi, folosindu-se de dinţi şi de labele de faţă, apăsă fâşii de pânze de păianjen pe umărul rănit.

Labă de Foc se aplecă spre Labă Cenuşie şi întrebă:

— Ce face Frunză Ruginie?

— Opreşte sângerarea. Se pare că are o tăietură groaznică. Iar Labă Neagră părea destul de tulburat. Întotdeauna a fost cam agitat, dar nu l-am văzut niciodată aşa. Hai să vedem dacă s-a trezit, spuse făcându-şi loc printre pisicile care jeluiau lângă Labă Neagră. Se aşezară la o distanţă respectuoasă, aşteptând ca Gheară de Tigru să termine de vorbit.

— Aşadar, Frunză Ruginie, mieună Gheară de Tigru plin de încredere, cum e? Crezi că îl poţi salva? Am petrecut o grămadă de timp pregătindu-l şi nu vreau ca eforturile mele să fie spulberate de la prima bătălie.

Frunză Ruginie, cu ochii aţintiţi la pacientul ei, răspunse:

— Da, ar fi păcat dacă după toată pregătirea ta preţioasă, ar muri după prima luptă, nu?

Labă de Foc simţi tachinarea din mieunatul ei blând.

— Va supravieţui? întrebă Gheară de Tigru.

— Desigur. Are doar nevoie de odihnă.

Gheară de Tigru pufăi, privind în jos la mogâldeaţa neagră, nemişcată, şi îl împunse pe Labă Neagră cu o lăbuţă.

— Haide, atunci, scoală-te!

Labă Neagră nu se mişcă.

— Uite ce gheară lungă! şuieră Labă de Foc.

— O, da! încuviinţă Labă Cenuşie. N-aş vrea să ajung vreodată în gherele lui!

— Stai aşa, Gheară de Tigru! Frunză Ruginie îşi puse o labă peste gheara ascuţită a lui Gheară de Tigru, îndepărtând-o cu blândeţe. Trebuie să rămână cât se poate de liniştit până când se va vindeca rana. Nu vrem să se deschidă ţopăind pe-aici, încercând să-ţi facă ţie pe plac. Dă-i pace!

Labă de Foc îşi ţinu respiraţia aşteptând reacţia lui Gheară de Tigru. Îşi dădu seama că

puține pisici ar fi îndrăznit să dea astfel de ordine războinicului. Motanul voinic se încordă, gata să deschidă gura, când Frunză Ruginie mieună:

— Ai destulă minte încât să nu te cerți cu o pisică-vraci, Gheară de Tigru.

Ochii războinicului scăpărară la auzul cuvintelor ei.

— N-aș îndrăzni să mă cert cu tine, dragă Frunză Ruginie, toarse el. Dădu să plece, când îi zări pe Labă Cenușie și Labă de Foc.

— El cine e? îl întrebă pe Labă Cenușie, privindu-i de sus.

— E noul ucenic, mieună Labă Cenușie.

— Miroase ca un pisoi de casă! mârâi războinicul.

— Am fost pisică de casă, mieună Labă de Foc cu îndrăzneală, dar mă voi antrena să devin războinic.

Gheară de Tigru îl privi dintr-odată cu interes.

— A, da, îmi amintesc acum. Stea Albastră spunea că a dat peste un pisoi de casă rătăcit. Îți va da așadar o șansă, ai?

Labă de Foc se ținu mândru, dornic să-l impresioneze pe curajosul războinic al clanului.

— Chiar așa, mieună el respectuos.

Gheară de Tigru îl privi gânditor.

— În cazul ăsta, îți voi urmări evoluția cu interes.

Labă de Foc își umflă pieptul cu mândrie, în timp ce Gheară de Tigru se îndepărtă.

— Crezi că i-am plăcut?

— Nu cred că lui Gheară de Tigru îi place vreun ucenic! șopti Labă Cenușie.

Chiar în acel moment, Labă Neagră se mișcă, dând ușor din urechi.

— A plecat? murmură el.

— Cine? Gheară de Tigru? întrebă Labă Cenușie, apropiindu-se de el. Da, a plecat.

— Salut, spuse Labă de Foc, vrând să se prezinte.

— Ștergeți-o de aici, amândoi! protestă Frunză Ruginie. Cum să ajut pisica asta cu atâtea întreruperi! Și, supărată, își smuci coada spre Labă Cenușie și Labă de Foc, așezându-se între ei și pacient.

Labă de Foc își dădu seama că nu e de glumă, în ciuda licăririi vioaie din ochii calzi ai pisicii.

— Să mergem, Labă de Foc, mieună Labă Cenușie. Hai să-ți arăt împrejurimile. Ne vedem mai târziu, Labă Neagră.

Cei doi motani o lăsară pe Frunză Ruginie cu Labă Neagră și o luară de-a curmezișul poienii.

Labă Cenușie păși gânditor, luându-și foarte în serios îndatoririle de ghid.

— Știi deja Piatra Mare, începu el arătând cu coada spre bolovanul mare și neted. Stea Albastră vorbește întotdeauna clanului de acolo. Vizuina ei e într-acolo, și arătă ridicând nasul spre o scobitură în partea laterală a Pietrei Mari. A fost săpată acum multe luni de un vechi curs de apă.

O perdea de licheni înconjura intrarea, adăpostind culcușul de vânt și ploaie.

— Războinicii dorm acolo, continuă Labă Cenușie.

Labă de Foc îl urmă spre un tufiș, nu departe de Piatra Mare. De aici se vedeau intrarea

în tabără și poteca croită prin tunelul de orz sălbatic. Crengile tufișului atârnau până la pământ, dar înăuntru Labă de Foc întrezări un loc ferit, în care războinicii își făcuseră culcușul.

— Războinicii mai bătrâni dorm mai spre mijloc, unde e mai cald, explică Labă Cenușie. De obicei, împart prada lângă tufa aceea de urzici. Războinicii mai tineri mănâncă prin apropiere. Uneori, sunt poftiți să mănânce alături de războinicii bătrâni, ceea ce e o mare cinste.

— Și celelalte pisici din clan? întrebă Labă de Foc fascinat, dar în același timp copleșit de atâtea tradiții și ritualuri.

— Ei bine, reginele stau în culcușul războinicilor când slujesc ca războinici, dar când așteaptă pui sau când îi îngrijesc, stau într-un adăpost de lângă cel al puilor. Bătrânii au propriul lor loc de cealaltă parte a luminișului. Haide să-ți arăt!

Labă de Foc îl urmă pe tânărul ucenic prin luminiș, trecând pe lângă colțul umbrit unde își avea vizuina Frunză Ruginie. Se opriră lângă un copac căzut, care ascundea un petic de iarbă înaltă. Ghemuite în verdeața moale, patru pisici bătrâne se înfruptau dintr-un iepure durduliu și fraged.

— Labă Pământie și Labă Nisipie trebuie să le fi dus mâncare, șopti motanul. Una dintre sarcinile ucenicilor este să prindă pradă pentru bătrâni.

— Bună ziua, tinere! îl întâmpină una dintre pisici pe Labă Cenușie.

— Bună ziua, Urechiușă! mieună Labă Cenușie, dând din cap respectuos.

— Acesta trebuie să fie noul nostru ucenic. Labă de Foc, nu-i așa? mieună al doilea motan. Avea blana zdrențuită, maro-deschis, iar în locul cozii, îi mai rămăsese un ciot.

— Așa e, răspunse Labă de Foc dând din cap politicos, imitându-l pe Labă Cenușie.

— Eu sunt Juma de Coadă, toarse motanul maroniu. Bine ai venit în clan!

— Ați mâncat? mieună Urechiușă.

Labă de Foc și Labă Cenușie scuturară din cap.

— Ei bine, avem destul aici. Labă Pământie și Labă Nisipie sunt niște vânători pe cinste. Te superi, Chioaro, dacă le dăm tinerilor ăstora un șoarece să-l împartă?

Regina de culoare gri-deschis care stătea lângă el dădu din cap, și Labă de Foc îi observă ochiul încețoșat și orb.

— Dar tu, Coadă Tărcată?

Cealaltă pisică bătrână, cu pete galbene și negre și bot cenușiu, mieună cu voce spartă:

— Desigur că nu.

— Mulțumim, mieună Labă Cenușie nerăbdător. Se apropie și apucă un șoarece mare din grămadă, apoi îl lăsă la picioarele lui Labă de Foc. Încă n-ai gustat niciun șoarece? întrebă el.

— Nu, recunoscu Labă de Foc. Dar miresmele calde care se ridicau dinspre prada proaspătă îi aprinseră simțurile. Se înfioră la gândul primei lui mese adevărate ca membru de clan.

— Atunci, servește-te primul. Doar să-mi lași și mie ceva! Labă Cenușie se dădu în spate, făcându-i loc lui Labă de Foc.

Motanul se ghemui și înșfăcă o îmbucătură mare din șoarece. Era gustos și fraged, înmiresmat de aromele pădurii.

— Ce părere ai? întrebă Labă Cenușie.

— Fantastic! molfăi Labă de Foc, cu gura plină.

— Dă-te la o parte atunci, mieună Labă Cenușie, păşind înainte să ia o muşcătură.

În timp ce mâncau şoarecele, cei doi ucenici ascultară pisicile bătrâne sporovăind între ele.

— Când va numi Stea Albastră un nou secund? întrebă Urechiuşă.

— Ce-ai spus, Urechiuşă? mieună Chioara.

— Cred că ţi-a slăbit auzul la fel de mult ca văzul! o repezi Urechiuşă iritat. Am întrebat când va numi Stea Albastră un nou secund?

Chioara ignoră răspunsul enervat al lui Urechiuşă şi se adresă în schimb reginei cu pete negre şi galbene.

— Coadă Tărcată, îţi aminteşti ziua în care, acum multe luni, Stea Albastră a fost ea însăşi numită secund?

Coadă Tărcată mieună pe un ton serios.

— O, da! Nu trecuse mult de când îşi pierduse pisoii.

— Nu va numi bucuroasă un nou secund, remarcă Urechiuşă. Coadă Roşie a slujit-o mult şi bine. Dar va trebui să ia repede o hotărâre. Obiceiul clanului cere ca alegerea să fie făcută după moartea vechiului secund, înainte de răsăritul lunii.

— Cel puţin, de data asta, alegerea e clară, mieună Juma de Coadă.

Labă de Foc înălţă capul privind în jurul luminişului. Despre cine vorbea Juma de Coadă? Lui Labă de Foc i se părea că toţi războinicii erau vrednici de a fi secunzi. Probabil vorbea despre Gheară de Tigru; la urma urmei, el răzbunase moartea lui Coadă Roşie.

Gheară de Tigru şedea nu departe, trăgând cu urechea la discuţia bătrânilor.

În timp ce Labă de Foc linse ultimele resturi de şoarece agăţate în mustăţi, dinspre Piatra Mare răsună chemarea lui Stea Albastră. Trupul lui Coadă Roşie zăcea încă în luminiş, cenuşiul lui pălind în lumina tot mai slabă.

— Trebuie numit un nou secund, mieună ea. Dar, mai întâi, să mulţumim Clanului Stelelor pentru viaţa lui Coadă Roşie. În seara asta, se va alătura tovarăşilor războinici, printre stele.

Amurgul cuprindea încet-încet pădurea, iar pisicile ridicară tăcute privirea, către cerul care începea să se întunece.

— Iar acum voi numi noul secund al Clanului Tunetului, continuă Stea Albastră. Rostesc aceste vorbe înaintea trupului lui Coadă Roşie, pentru ca spiritul lui să audă şi să-mi aprobe alegerea.

Labă de Foc se uită la Gheară de Tigru. Nu putu să nu observe foamea din ochii scânteietori ai marelui războinic, aţintiţi spre Piatra Mare.

— Inimă de Leu, mieună Stea Albastră, va fi noul secund al Clanului Tunetului.

Labă de Foc fu curios să vadă reacţia lui Gheară de Tigru. Pe chipul lui întunecat nu se citi însă nimic când îl felicită pe Inimă de Leu, cu un ghiont atât de viguros, încât aproape că-l dezechilibră pe motanul auriu.

— De ce nu l-a făcut secund pe Gheară de Tigru? îl întrebă Labă de Foc pe Labă Cenuşie.

— Probabil pentru că Inimă de Leu e războinic de mai mult timp, așa că are mai multă experiență, îi răspunse Labă Cenușie, continuând să o privească pe Stea Albastră.

Liderul clanului vorbi iar:

— Coadă Roșie a fost, de asemenea, mentorul tânărului Labă Pământie. Pentru că pregătirea ucenicilor nu trebuie întârziată, îi voi numi un nou mentor. Dungă Neagră, ești pregătit pentru primul tău ucenic, așa că vei continua pregătirea lui Labă Pământie. Ai avut un mentor bun în Gheară de Tigru și mă aștept să dai mai departe deprinderile excelente pe care le-ai învățat.

Războinicul dungat se umflă în pene când își dădu încuviințarea printr-o înclinare gravă a capului. Se îndreptă spre Labă Pământie, își înclină capul, și atinse, destul de stângaci, botul noului său ucenic. Labă Pământie își flutură coada respectuos, însă ochii îi erau încă împăienjeniți de durerea pierderii mentorului său.

Stea Albastră ridică glasul:

— Voi veghea în noaptea asta trupul lui Coadă Roșie, iar la răsăritul soarelui îl vom îngropa.

Și spunând acestea, sări de pe Piatra Mare și se întinse din nou alături de trupul lui Coadă Roșie. O parte dintre pisici i se alăturară, printre care și Labă Pământie și Urechiușă.

— Să stăm și noi cu ei? întrebă Labă de Foc. Trebui să recunoască însă că ideea nu-i era tocmai pe plac. Fusese o zi plină și se simțea din ce în ce mai toropit de oboseală. Voia doar un loc cald și uscat în care să se încolăcească și să doarmă.

Labă Cenușie scutură din cap.

— Nu, doar cei apropiați lui Coadă Roșie vor petrece împreună această ultimă noapte. Hai să-ți arăt unde dormim noi. Vizuina ucenicilor e acolo.

Labă de Foc îl urmă pe Labă Cenușie spre o tufă deasă de ferigi, aflată în spatele unei buturugi acoperite de mușchi.

— Toți ucenicii își împart prăzile lângă această buturugă, îi zise Labă Cenușie.

— Câți ucenici sunt? întrebă Labă de Foc.

— Mai puțini ca altădată. Doar eu, tu, Labă Neagră, Labă Pământie și Labă Nisipie.

În timp ce Labă Cenușie și Labă de Foc se tolăneau în spatele buturugii, o pisicuță își făcu apariția de sub ferigi. Avea blană roșcată, ca a lui Labă de Foc, dar mult mai deschisă, brăzdată de dungi mai închise, abia vizibile.

— Iată-l așadar pe noul ucenic! mieună ea mijind ochii.

— Bună, mieună Labă de Foc.

Pisicuța adulmecă necuviincios de insistent.

— Miroase ca un pisoi de casă! Să nu-mi spui că voi fi nevoită să-mi împart culcușul cu duhoarea asta insuportabilă!

Labă de Foc rămase uimit. De la lupta lui cu Coadă Lungă, toate pisicile fuseseră destul de prietenoase. „Poate fuseseră doar tulburate de veștile motanului negricios”, se gândi.

— Va trebui s-o ierți pe Labă Nisipie, îi zise Labă Cenușie. Cred că are vreun ghemotoc de blană agățat pe undeva. De obicei nu e așa de țâfnoasă.

— Psst! scuipă Labă Nisipie, îmbufnată.

— Stați așa, tinereilor, răsună în spatele ucenicilor vocea gravă a lui Vifor Alb. Labă

Nisipie! Ca ucenic al meu, mă așteptam să fii puțin mai primitoare cu noul-venit.

Labă Nisipie ținu capul sus, mândră.

— Îmi pare rău, Vifor Alb, toarse ea, fără niciun strop de părere de rău în glas. Doar că nu mă așteptam să mă antrenez cu un pisoi de casă, atâta tot!

— Sunt sigur că te vei obișnui cu el, Labă Nisipie, mieună Vifor Alb, liniștit. Se face târziu acum, iar antrenamentul începe mâine dimineață devreme. Ar trebui să mergeți la culcare.

Îi aruncă lui Labă Nisipie o privire aspră, iar ea dădu din cap ascultătoare. După ce Vifor Alb se îndepărtă, pisica se întoarse și se făcu nevăzută în tufa de ferigi, adulmecând încă o dată când trecu pe lângă Labă de Foc.

Cu o mișcare a cozii, Labă Cenușie îl pofti pe Labă de Foc să-l urmeze și o luă pe urmele lui Labă Nisipie. În culcuș, pământul era acoperit cu mușchi moale, iar lumina palidă a lunii învăluia întregul loc într-o nuanță blândă, verzuie. Aerul, mai cald decât cel de-afară, era parfumat de mirosul ferigilor.

— Eu unde o să dorm? întrebă Labă de Foc.

— Oriunde, numai nu lângă mine! mârâi Labă Nisipie, adunând mușchi cu laba.

Labă Cenușie și Labă de Foc se priviră în tăcere. Labă de Foc strânse cu ghearele o grămăjoară de mușchi. După ce își făcu un culcuș confortabil, se învârti în cerc, până când își găsi locul, și se tolăni. Își simți trupul moleșit de mulțumire. Aia avea să fie casa lui din acel moment. Era motan în Clanul Tunetului.

CAPITOLUL 5

— Hei, Labă de Foc, trezeşte-te! întrerupse mieunatul lui Labă Cenuşie visul lui Labă de Foc. Vâna o veveriţă, cocoţată pe cele mai înalte crengi ale unui stejar.

— Antrenamentul începe odată cu răsăritul soarelui. Labă Pământie şi Labă Nisipie s-au sculat deja, se grăbi să adauge ucenicul.

Motanul se întinse somnoros, apoi îşi aminti: era prima lui zi de pregătire. Sări în picioare şi moleşeala se spulberă, făcând loc emoţiei.

Labă Cenuşie se spălă grăbit şi, în timp ce-şi lingea blana, mieună:

— Tocmai am vorbit cu Inimă de Leu. Labă Neagră nu se va antrena cu noi până când nu se va însănătoşi. Probabil va rămâne în vizuina lui Frunză Ruginie o zi sau două. Labă Pământie şi Labă Nisipie sunt în misiune de vânătoare. Aşa că Inimă de Leu s-a gândit că noi doi ne putem antrena cu el şi Gheară de Tigru în dimineaţa asta. Să ne grăbim, adăugă el, ne aşteaptă!

Labă Cenuşie îl conduse repede pe Labă de Foc prin tunelul de orz sălbatic, spre marginea unei văi înţesate de bolovani. Când se căţărară pe creastă, o adiere răcoroasă le răscoli blana. Pe cerul albastru, zburau nori albi şi durdulii. În timp ce îl urma pe Labă Cenuşie în josul unui povârniş umbrit de copaci şi, apoi, într-o vale nisipoasă, Labă de Foc fu cuprins de o bucurie grozavă.

Gheară de Tigru şi Inimă de Leu aşteptau deja, aşezaţi la câteva lungimi de coadă unul de celălalt, pe nisipul încălzit de soare.

— Data viitoare să veniţi la timp, mârâi Gheară de Tigru.

— Nu fi prea aspru, Gheară de Tigru. A fost o noapte plină, presupun că sunt obosiţi, mieună Inimă de Leu cu blândeţe. Nu ţi s-a hotărât încă un mentor, Labă de Foc, continuă el. Deocamdată te vei antrena cu mine şi cu Gheară de Tigru.

Labă de Foc dădu din cap bucuros, ridicând coada, fără a putea ascunde încântarea de a avea ca mentori doi războinici atât de curajoşi.

— Haideţi, mieună Gheară de Tigru, nerăbdător. Astăzi, îţi vom arăta marginile teritoriului nostru, să ştii unde vei vâna şi ce hotare ai de apărat. Labă Cenuşie, nu-ţi va strica să revezi şi tu graniţele clanului.

Fără alte mieunături, Gheară de Tigru făcu un salt și țâșni din vale. Inimă de Leu îi făcu un semn din cap lui Labă Cenușie și o luară amândoi din loc, în timp ce Labă de Foc se grăbi să-i urmeze, alunecând pe nisipul fin.

Această parte a pădurii era înțesată de copaci, mesteceni și frasini umbriți de stejari impunători. Pământul era acoperit cu un covor de frunze moarte, uscate, care foșneau la fiecare atingere a labelor. Gheară de Tigru se opri și marcă o tufă de ferigi cu mirosul lui, iar celelalte pisici se opriră lângă el.

— Aici e o potecă folosită de Două-picioare, șopti Inimă de Leu. Folosește-ți nasul, Labă de Foc. Simți ceva?

Labă de Foc adulmecă. Era un miros slab de Două-picioare și mirosul mai puternic al unui câine pe care îl recunoștea din vechea lui casă.

— Două-picioare și-au plimbat câinele pe aici, dar au plecat, mieună el.

— Bun, mieună Inimă de Leu. Crezi că putem traversa în siguranță?

Labă de Foc adulmecă iar. Mirosul era vag și părea să se întrepătrundă cu miresmele mai proaspete ale pădurii.

— Da, răspunse.

Gheară de Tigru dădu din cap, și cele patru pisici se strecurară de sub ferigi și traversară pietrele ascuțite ale aleii înguste de Două-picioare.

De cealaltă parte se înșirau rânduri-rânduri de brazi înalți și drepți. Nu se mai auzea niciun zgomot. Pământul era acoperit cu straturi de ace moarte, care îl înțepau pe Labă de Foc în pernuțele labelor. Nu mai erau nici tufișuri în care să se poată ascunde și Labă de Foc simți încordarea celorlalte pisici în timp ce pășeau, fără apărare, printre copaci.

— Două-picioare au pus copacii ăștia aici, mieună Gheară de Tigru. Apoi îi taie cu mașinării rău mirositoare, care scuipă îndeajuns de mult fum încât pot orbi un pisoi. Copacii căzuți sunt duși spre locul pe care noi îl numim La Copacii Tăiați, aflat în apropiere. Labă de Foc se opri și ascultă răcnetul mâncătorului de copaci, pe care îl mai auzise și altă dată.

— Vor mai fi câteva luni de liniște în locul copacilor tăiați, până la venirea verii, explică Labă Cenușie, observându-i ezitarea.

Apoi își continuară drumul prin pădurea de brazi.

— Ținutul Două-picioare se află în direcția aceea, mieună Gheară de Tigru și coada deasă îi zvâcni într-o parte. Tu, fără îndoială, îi simți mirosul, Labă de Foc. Astăzi, însă, ne vom îndrepta în cealaltă direcție.

În cele din urmă ajunseră la o altă cale de Două-picioare, care delimita marginea pădurii de brazi. Traversară iute spre desișul ferit al pădurii de stejari, aflat pe cealaltă parte. Dar Labă de Foc simțea neliniștea celorlalte pisici.

— Ne apropiem de teritoriul Clanului Râului, șopti Labă Cenușie. Acolo sunt Pietrele Însorite. Arătă cu botul înspre un dâmb golaș de bolovani.

Labă de Foc simți cum i se zburlește blana. Aici fusese ucis Coadă Roșie.

Inimă de Leu se opri lângă o piatră cenușie și netedă.

— Aici e hotarul dintre teritoriul Clanului Tunetului și cel al Clanului Râului. Clanul Râului stăpânește locurile de vânătoare de lângă marele râu, mieună el. Trage aer adânc în piept, Labă de Foc!

Labă de Foc simți în cerul gurii mirosul înțepător de pisici necunoscute. Fu uimit de diferența dintre acest miros și miresmele calde din tabăra Clanului Tunetului și la fel de uimit fu, dându-și seama cât de liniștitor și de apropiat îi devenise deja mirosul din Clanul Tunetului.

— Acesta e mirosul Clanului Râului, mârâi Gheară de Tigru lângă el. Ține-l minte. Aproape de graniță se simte cel mai puternic, pentru că războinicii lor au marcat copacii din zonă.

Și spunând acestea, dungatul întunecat ridică la rândul lui coada și marcă piatra cu mirosul lui.

— Vom urma linia hotarului care duce direct la Patru Stejari, mieună Inimă de Leu și o luă rapid din loc, îndepărtându-se de Pietrele Însorite, urmat de Gheară de Tigru. Labă Cenușie și Labă de Foc porniră în urma lor.

— Ce este Patru Stejari? întrebă Labă de Foc, gâfâind.

— E locul în care se întâlnesc teritoriile tuturor celor patru clanuri, răspunse Labă Cenușie. Sunt patru stejari mari acolo, la fel de bătrâni precum clanurile...

— Liniște! porunci Gheară de Tigru. Nu uitați cât de aproape suntem de teritoriul inamic!

Cei doi ucenici tăcură și Labă de Foc se concentră să pășească fără să scoată niciun zgomot. Traversară un pârâu, sărind de pe o piatră pe alta, fără să-și ude lăbuțele.

Când ajunseră la Patru Stejari, Labă de Foc abia mai răsufla și abia își mai simțea labele de durere. Nu era obișnuit să călătorească atât de departe și atât de repede. Răsuflă ușurat când Inimă de Leu și Gheară de Tigru îi conduseră afară din pădurea deasă și se opriră la marginea unui povârniș acoperit de tufișuri.

Soarele se ridicase sus pe cer. Norii se risipiseră și vântul se potolise. Jos, în lumina orbitoare a soarelui, se înălțau patru stejari imenși, ale căror coroane de un verde închis ajungeau până aproape de vârful povârnișului abrupt.

— Așa cum ți-a spus Labă Cenușie, mieună Inimă de Leu către noul motan, am ajuns la Patru Stejari, locul unde se intersectează teritoriile tuturor celor patru clanuri. Clanul Vântului stăpânește ținutul înalt din fața noastră, unde apune soarele. Astăzi n-o să le simți mirosul, căci vântul bate spre ei. Dar îl vei învăța destul de curând.

— Iar Clanul Umbrelor are în stăpânire partea cea mai întunecată a pădurii, adăugă Labă Cenușie, arătând cu capul în lături. Bătrânii spun că vânturile reci din nord suflă peste pisicile din Clanul Umbrelor și le răcesc inima.

— Câte clanuri! exclamă Labă de Foc.

„Și ce organizate sunt”, adăugă pentru sine, amintindu-și de poveștile lui Pată despre pisicile sălbatice care seamănă groaza prin pădure.

— Pricepi acum de ce prada este atât de prețioasă, mieună Inimă de Leu, de ce trebuie să luptăm pentru a apăra puținul pe care-l avem.

— Dar e absurd! De ce nu se pot înțelege clanurile să folosească împreună ținuturile de vânătoare, în loc să se bată pentru ele? sugeră Labă de Foc îndrăzneț.

Vorbele lui fură primite cu o uluire tăcută. Gheară de Tigru răspunse primul:

— Asta e o gândire lipsită de loialitate, pisoi de casă, îl repezi.

— Nu fi așa de neînțelegător, Gheară de Tigru, îi atrase atenția Inimă de Leu. Ucenicul nu cunoaște legile clanului, spuse privindu-l pe Labă de Foc. Vorbești cu inima, tinere Labă de Foc. Într-o zi vei fi un războinic puternic.

Gheară de Tigru mârâi:

— Sau va dovedi slăbiciune ca orice pisoi de casă, exact în momentul atacului.

Inimă de Leu îi aruncă lui Gheară de Tigru o privire scurtă, apoi continuă:

— În fiecare lună cele patru clanuri se întrunesc pașnic într-o Adunare. Acesta e locul în care se întâlnesc, spuse, înclinând capul către cei patru stejari. Armistițiul ține cât e luna plină.

— Se va ține așadar o întrunire curând? întrebă Labă de Foc, amintindu-și cât de strălucitoare fusese lumina cu o noapte în urmă.

— Într-adevăr! răspunse Inimă de Leu, impresionat. De fapt, chiar diseară. Adunările sunt foarte importante, pentru că îngăduie clanurilor să se întâlnească pașnic o noapte. Dar trebuie să înțelegi că alianțele mai lungi aduc mai multe belele decât îți închipui.

— Loialitatea față de clanul nostru ne face puternici, încuviință Gheară de Tigru. Dacă slăbești această loialitate, slăbești șansele noastre de supraviețuire.

Labă de Foc dădu din cap.

— Înțeleg, mieună el.

— Haideți, zise Inimă de Leu. Să pornim mai departe.

Merseră de-a lungul văii în care se afla Patru Stejari. Soarele rămase în urma lor, coborând spre asfințit. Traversară pârâul printr-un loc îndeajuns de îngust pentru a-l trece dintr-o săritură.

Labă de Foc adulmecă aerul. Simți un miros nou de pisici, puternic și acru.

— Acesta ce clan este? întrebă.

— Clanul Umbrelor, răspunse înverșunat Gheară de Tigru. Ne aflăm de-a lungul graniței lor. Păstrează-ți simțurile treze, Labă de Foc. Mirosurile mai proaspete înseamnă că o patrulă a Clanului Umbrelor este prin apropiere.

Labă de Foc încuviință, când dintr-odată auzi un zgomot nou. Se încordă, însă celelalte pisici nu păreau îngrijorate, alergând direct spre zarva amenințătoare.

— Ce-i asta? întrebă, în urma lor.

— Vei vedea îndată, răspunse Inimă de Leu.

Labă de Foc privi neliniștit printre copacii din față. Păreau să se subțieze, lăsând să pătrundă o fâșie lată de lumină.

— Suntem la marginea pădurii? întrebă. Apoi, se opri și trase adânc aer în piept. Miresmele pădurii se amestecau cu alte mirosuri ciudate și întunecate. De data asta, nu era miros de pisici, ci un miros care îi amintea de vechea lui casă. Iar zarva devenea tot mai mare, un vuiet neîncetat care cutremura pământul și vâjâia în urechile lui Labă de Foc.

— Aceasta e Calea Tunetului, mieună Gheară de Tigru.

Labă de Foc merse în urma lui Inimă de Leu, până ajunseră la marginea pădurii, după care cele patru pisici se așezară, privind cu băgare de seamă.

Labă de Foc zări o alee cenușie, ca un râu care tăia pădurea și se întindea atât de departe în față, încât copacii de pe cealaltă parte păreau încețoșați și mici. Labă de Foc se înfioră,

simțind mirosul amar care adia dinspre alee.

În clipa următoare, un monstru gigantic trecu mugind, iar motanul făcu un salt în spate, cu blana zburlită. Ramurile copacilor se legănau puternic în suflul lăsat în urmă de monstrul grăbit. Labă de Foc se holbă la celelalte pisici, cu ochii căscați, incapabil să scoată vreun mieunat. Mai văzuse astfel de drumuri în apropierea casei de Două-picioare, dar niciodată atât de late sau străbătute de monștri atât de iuți și fioroși.

— Și eu m-am speriat prima oară, zise Labă Cenușie. Dar, cel puțin, îi opresc pe războinicii din Clanul Umbrelor să intre pe teritoriul nostru. Calea Tunetului se întinde mulți pași de-a lungul liniei noastre de hotar. Și nu-ți face griji, monștrii aceia nu părăsesc niciodată Calea Tunetului. Vei fi în siguranță dacă nu te apropii prea mult.

— E timpul să ne întoarcem în tabără, mieună Inimă de Leu. Acum știi toate hotarele. Vom evita însă Pietrele Șerpilor, chiar dacă ocolim mai mult. Un ucenic neantrenat e pradă ușoară pentru o viperă și bănuiesc că începi să obosești, Labă de Foc.

Labă de Foc se simți ușurat la gândul revenirii în tabără. I se învârtea capul de atâtea mirosuri și locuri noi, iar Inimă de Leu avea dreptate: era obosit și flămând. Merse pe urmele lui Labă Cenușie, când făcură cale întoarsă de la Calea Tunetului și se îndreptară înapoi, spre pădure.

Mirosul cald ale serii împânzea aerul când Labă de Foc pătrunse prin intrarea de orz sălbatic în tabăra Clanului Tunetului, unde îi aștepta pradă proaspătă. Cei doi pisoi își luară fiecare partea din grămada aflată într-un colț umbrit al luminișului și o duseră la buturuga de lângă culcușul lor.

Labă Pământie și Labă Nisipie erau deja acolo, înfulecând cu poftă.

— Hei, pisoi de casă! mieună Labă Pământie privindu-l pe Labă de Foc cu ochi mijiți, disprețuitori. Bucură-te de prada pe care am prins-o noi pentru tine.

— Cine știe, poate într-o bună zi vei învăța să ți-o prinzi singur! rânji Labă Nisipie.

— Sunteți încă în misiune de vânătoare? întrebă Labă Cenușie cu nevinovăție. Nu contează. Noi am patrulat de-a lungul granițelor. Veți fi bucuroși să auziți că suntem în siguranță.

— Sunt sigur că toate celelalte clanuri au fost îngrozite când v-au mirosit pe voi doi venind! mârâi Labă Pământie.

— N-au îndrăznit nici măcar să se arate, replică Labă Cenușie, încercând în zadar să-și ascundă mânia.

— Ei bine, îi vom întreba diseară, când îi vom întâlni la Adunarea Clanurilor, mieună Labă Nisipie.

— Mergeți și voi? izbucni Labă de Foc impresionat, în ciuda ostilității ucenicilor.

— Desigur, răspunse Labă Pământie cu mândrie. E o mare onoare, să știi. Dar nu-ți face griji, îți vom povesti totul mâine dimineață.

Labă Cenușie ignoră încântarea lui Labă Pământie și se puse pe mâncat. Labă de Foc, flămând la rândul lui, înfuleca în tăcere. Oricât se străduia, nu putea să înnăbușe un vag sentiment de invidie la gândul că Labă Pământie și Labă Nisipie aveau să întâlnească în acea

seară celelalte clanuri.

Strigătul ascuţit al lui Stea Albastră îl făcu pe Labă de Foc să-şi ridice privirea şi văzu câţiva dintre războinicii şi bătrânii clanului adunându-se în luminiş. Sosise ora să plece la Adunare. Labă Pământie şi Labă Nisipie săriră în picioare şi se alăturară celorlalte pisici.

— La revedere, strigă Labă Nisipie peste umăr. Să aveţi o seară plăcută şi liniştită!

Grupul de pisici părăsi tabăra, cu Stea Albastră în frunte. Blana îi strălucea ca argintul în lumina lunii, în timp ce îşi conducea clanul spre scurtul armistiţiu între vechii duşmani.

— Ai fost vreodată la Adunare? îl întrebă gânditor Labă de Foc pe Labă Cenuşie.

— Încă nu, răspunse Labă Cenuşie, ronţăind zgomotos un os de şoarece. Dar nu va mai dura mult, ai să vezi. Toţi ucenicii se duc odată şi odată.

Cei doi ucenici îşi terminară masa în linişte, apoi Labă Cenuşie se apropie de Labă de Foc şi începu să-l lingă pe creştet. Se spălară unul pe celălalt, aşa cum văzuse Labă de Foc la sosirea în tabără că fac celelalte pisici. După aceea, obosiţi de lunga călătorie, se adăpostiră în culcuş şi, odată tolăniţi, adormiră curând.

În dimineaţa următoare, Labă Cenuşie şi Labă de Foc ajunseră devreme în mica vale nisipoasă. Se strecurară înainte să se trezească Labă Nisipie şi Labă Pământie. Labă de Foc abia aşteptase să audă ce se întâmplase la Adunare, dar Labă Cenuşie îl trăsese după el:

— După câte îi cunosc pe cei doi, vei auzi mai târziu totul, mieună el.

Era încă o zi caldă şi, de data asta, îi însoţea şi Labă Neagră. Mulţumită lui Frunză Ruginie, rana i se vindecase bine.

Labă Cenuşie începu să se joace, aruncând frunze în aer şi sărind după ele. Labă de Foc îl privea, dând din coadă amuzat, în timp ce Labă Neagră şedea în tăcere, mai retras, încordat şi nefericit.

— Înveseleşte-te, Labă Neagră! strigă Labă Cenuşie. Ştiu că nu-ţi place antrenamentul, dar de obicei nu eşti aşa de trist!

Mirosul lui Inimă de Leu şi Gheară de Tigru îi avertiză pe ucenici de apropierea lor şi Labă Neagră mieună în grabă:

— Cred că sunt doar îngrijorat să nu mă rănesc din nou la umăr.

Şi tocmai atunci apăru dintre tufişuri Gheară de Tigru, urmat îndeaproape de Inimă de Leu.

— Războinicii trebuie să îndure suferinţa în tăcere, mârâi Gheară de Tigru, privindu-l pe Labă Neagră drept în ochi. Trebuie să înveţi să nu mai miauni atât.

Labă Neagră tresări şi lăsă privirea în pământ.

— Gheară de Tigru e cam morocănos astăzi, şopti Labă Cenuşie la urechea lui Labă de Foc.

Inimă de Leu îşi privi cu asprime ucenicul şi spuse:

— Astăzi vom exersa pânda. Ei bine, e o mare diferenţă între a pândi un iepure şi a pândi un şoarece. Poate cineva să-mi spună de ce?

Labă de Foc nu avea habar, în timp ce Labă Neagră părea să fi luat în serios observaţia lui Gheară de Tigru şi îşi ţinu gura.

— Haideţi! pufăi Gheară de Tigru nerăbdător.

Răspunse Labă Cenuşie:

— Pentru că iepurele îţi va simţi mirosul înainte să te vadă, iar şoarecele îţi va simţi paşii pe pământ înainte chiar de a-ţi simţi mirosul, spuse în cele din urmă Labă Cenuşie.

— Exact, Labă Cenuşie! Aşadar, ce trebuie să ţineţi minte când vânaţi şoareci?

— Să călcăm uşor? sugeră Labă de Foc.

Inimă de Leu îl privi aprobator.

— Chiar aşa, Labă de Foc. Trebuie să vă lăsaţi toată greutatea pe coapse, astfel încât labele să nu facă zgomot pe pământ. Să încercăm!

Labă de Foc îi privi pe Labă Cenuşie şi Labă Neagră ghemuindu-se la pământ.

— Bine, Labă Cenuşie! mieună Inimă de Leu, când cei doi ucenici începură să înainteze tiptil.

— Lasă-ţi fundul jos, Labă Neagră, arăţi ca o raţă! scuipă Gheară de Tigru. Încearcă şi tu, Labă de Foc.

Labă de Foc se ghemui şi începu să se furişeze pitit la pământ. Simţi că nimerise din instinct poziţia corectă şi înaintă cât putu de încet şi de uşor, mândru că muşchii îi reacţionează atât de firesc.

— Ei bine, e cât se poate de evident că n-ai cunoscut decât răsfăţ! mârâi Gheară de Tigru. Te furişezi ca un pisoi de casă neîndemânatic! Crezi că va veni cina singură şi ţi se va aşeza în farfurie, aşteptând să fie mâncată?

Motanul se ridică iute auzind vorbele lui Gheară de Tigru, luat puţin prin surprindere de asprimea lui. Ascultă însă cu atenţie vorbele războinicului, hotărât să facă totul cât mai bine.

— Pasul şi înaintarea vor veni mai târziu, dar ghemuirea e perfect echilibrată, zise cu blândeţe Inimă de Leu.

— Ceea ce, presupun, e mai bine decât ce a făcut Labă Neagră, se plânse Gheară de Tigru aruncând motanului negru o privire dispreţuitoare. Chiar şi după două luni de antrenament, îţi laşi greutatea tot pe partea stângă.

Labă Neagră păru şi mai abătut, iar Labă de Foc nu se putu abţine să izbucnească:

— Îl supără rana, asta-i tot!

Gheară de Tigru întoarse capul şi îl privi pe Labă de Foc.

— Rănile fac parte din viaţă. Trebuie să se adapteze. Chiar şi tu, Labă de Foc, ai învăţat ceva în dimineaţa asta. Dacă Labă Neagră ar prinde lucrurile atât de repede ca tine, ar fi o onoare pentru mine, şi nu o ruşine. Închipuie-ţi, să fii întrecut de un pisoi de casă! scuipă mânios către ucenicul lui.

Labă de Foc îşi simţi blana zburlindu-se de stingherealã. Nu-şi putu ridica ochii spre Labă Neagră şi rămase cu privirea în jos analizându-şi lăbuţele.

— Ei bine, sunt mai strâmb decât un bursuc şchiop, mieună Labă Cenuşie, renunţând la pânda atentă şi bălăbănindu-se caraghios prin luminiş. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu vânătoarea de şoareci. Ei n-au nicio şansă. Mă aşez pur şi simplu pe ei, până când se predau.

— Concentrează-te, tinere Labă Cenuşie. Nu e momentul pentru glume! mieună aspru Inimă de Leu. Mai bine ţi-ai pune mintea la contribuţie şi ai exersa pânda aşa cum trebuie.

Cei trei ucenici se uitară în sus, cu voioşie.

— Vreau să încercaţi fiecare să prindeţi o pradă adevărată, mieună Inimă de Leu. Labă Neagră, tu vei caută pe lângă Copacul Bufniţei. Labă Cenuşie, ai putea găsi ceva în tufa de

mure de colo. Iar tu, Labă de Foc, urmărește cărarea de iepuri de dincolo de movila aceea. Vei da peste albia uscată a unui pârâu iernatic. Poate ai noroc și găsești ceva acolo.

Cei trei ucenici se îndepărtară fiecare spre locul indicat, până și Labă Neagră prinzând curaj pentru această provocare.

Cu sângele zvâcnindu-i în urechi, Labă de Foc se furișă încet peste movilă. Cum era de așteptat, o albie își săpase calea printre copacii dinaintea lui. Bănuia că toamna pârâul poartă apa de ploaie din pădure spre râul care străbate teritoriul Clanului Râului. Deocamdată era uscată.

Labă de Foc merse tiptil spre mal și se ghemui pe pământul nisipos. Toate simțurile îi erau încordate. Scrută albia goală în căutarea unor semne de viață. Pândea orice mișcare, cât de mică, ținând urechile aduse în față și gura întredeschisă, încercând să prindă și cel mai slab miros.

Apoi, simți miros de șoarece. Îl recunoscu îndată, amintindu-și de gustarea din noaptea trecută. O putere sălbatică îl cuprinse, însă rămase nemișcat, încercând cu disperare să zărească prada.

Ciuli urechile până când auzi bătaia rapidă a unei inimioare de șoarece. Zări apoi o umbră maronie. Vietatea înainta greu prin iarba înaltă care acoperea marginile albiei. Labă de Foc se apropie, amintindu-și să-și lase greutatea pe coapse, până când ajunse în poziția de atac. Se împinse apoi în labele din spate și țâșni, ridicând nisipul în urma lui.

Șoarecele o luă la goană, însă Labă de Foc fu mai iute. Îl azvârli în aer cu o labă, apoi îl aruncă în albia nisipoasă și se năpusti peste el. Îl ucise rapid, cu o mușcătură aprigă.

Labă de Foc apucă cu grijă între dinți trupul cald și se întoarse, ținând coada sus, spre valea unde așteptau Gheară de Tigru și Inimă de Leu. Prinsese prima lui pradă. Devenise un adevărat ucenic al Clanului Tunetului.

CAPITOLUL 6

Lumina soarelui de dimineaţă învăluia pădurea, când Labă de Foc porni în căutarea prăzii. Trecuseră două luni de când îşi începuse antrenamentul. Se simţea sigur pe el, cu simţurile trezite şi educate după legile pădurii.

Labă de Foc se opri să adulmece pământul şi vietăţile reci şi oarbe care mişunau pe sub el. Simţi mirosul proaspăt de Două-picioare care probabil trecuse nu demult prin pădure. Era plină vară, iar sub covorul de frunze mişunau tot felul de făpturi mărunte.

Ucenicul, o siluetă zveltă şi puternică, se mişca în tăcere printre copaci, încercând să ia urma mirosului care să-l conducă la pradă. În acea zi, fu trimis pentru prima oară într-o misiune de unul singur. Era hotărât să facă o treabă bună, chiar dacă sarcina lui era doar să aducă hrană proaspătă clanului.

Se îndreptă spre pârâul pe care îl ştia din prima lui călătorie pe teritoriul de vânătoare al Clanului Tunetului. Apa aluneca peste pietricelele rotunde şi lustruite, susurând şi aruncând stropi reci în aer. Labă de Foc se opri şi lipăi din apa rece şi limpede, apoi înălţă capul adulmecând iar aerul, în căutarea mirosului de pradă.

În jur plutea mirosul greu al unei vulpi. Nu era proaspăt, însemnând că vulpea se adăpase la pârâu mai înainte. Labă de Foc recunoscu mirosul, acelaşi pe care îl mai simţise în prima lui vizită în pădure. Atunci, Inimă de Leu îl învăţase că e miros de vulpe, însă, în afara cozii stufoase pe care o întrezărise în acea primă ieşire, Labă de Foc încă nu văzuse o vulpe.

Se strădui să nu bage în seamă duhoarea animalului şi să se concentreze pe mirosul de pradă. Deodată, mustăţile îi tresăriră când simţi sângele cald, zvâcnind, al prăzii – un şobolan de apă care trebăluia pe lângă cuib.

O clipă mai târziu, zări şobolanul. Trupul gras şi brun alerga încoace şi încolo, de-a lungul malului, adunând fire de iarbă. Lui Labă de Foc îi lăsă gura apă. Trecură multe ore de la ultima lui masă, dar nu îndrăzni să vâneze pentru el înainte să hrănească clanul. În minte îi răsunară vorbele lui Inimă de Leu şi Gheară de Tigru: „Clanul trebuie hrănit mai întâi.”

Labă de Foc se ghemui la pământ, pândind micuţa creatură. Ştergând iarba udă cu blana portocalie de pe burtă se apropie tot mai mult, fără a-şi lua ochii de la pradă. Era aproape de ţintă, un moment şi va fi îndeajuns de aproape încât să ţâşnească…

Dar un foşnet zgomotos, care venea dintre ferigile aflate în spatele lui îi schimbă planurile. Şobolanul de apă ciuli urechile şi se făcu nevăzut într-o gaură din mal.

Labă de Foc simţi cum i se zburleşte blana pe şira spinării. Cel care i-a spulberat prima ocazie bună de a prinde o pradă va plăti.

Adulmecă aerul. Știa că e o pisică, dar tresări dându-și seama că nu poate distinge cărui clan îi aparține. Duhoarea vulpii încă îi tulbura mirosul.

Un mârâit îi încolți în gâtlej și începu să se retragă, într-un ocol larg. Ciuli urechile și deschise ochii mari, pândind orice mișcare. Freamătul se auzi din nou în tufișuri. Era mai puternic și venea dintr-o parte. Labă de Foc se apropie încet. Văzu ferigile mișcându-se, însă frunzele ascundeau încă dușmanul. O crenguță se frânse cu zgomot.

„După zgomotul pe care-l face, trebuie să fie ceva mare”, gândi Labă de Foc, pregătindu-se pentru o bătălie cruntă.

Făcu un salt spre trunchiul unui frasin și se căță rapid și în tăcere pe o creangă. Sub el, războinicul nevăzut se apropie din ce în ce mai mult. Labă de Foc își ținu răsuflarea, pregătindu-și atacul, când dintre ferigi își făcu apariția o siluetă mare, cenușie.

— Hârrr! Strigătul de luptă încolți în gâtlejul lui Labă de Foc. Cu ghearele scoase, se năpusti asupra dușmanului și ateriză pe niște umeri blănoși și voinici. Se agăță puternic de blană cu ghearele ascuțite ca acele, gata să aplice o mușcătură puternică, de avertizare.

— Hait! Ce e asta? Trupul de sub el țâșni în aer, purtându-l pe Labă de Foc odată cu el.

— Ah! Labă Cenușie? recunoscu Labă de Foc vocea uimită și simți mirosul cunoscut al prietenului său, însă era prea pornit să slăbească strânsoarea.

— Ambuscadă! Miaauu! scuipă Labă Cenușie, fără să-și dea seama că pisica ce i se agățase în spate e Labă de Foc. Se dădu de-a dura, încercând să scape de atacator.

— Uufff! Labă de Foc se rostogoli cu el, turtit sub trupul greu. Sunt eu, Labă de Foc! strigă el, zbătându-se să se elibereze și să-și retragă ghearele. Se rostogoli, apoi sări în picioare și se scutură din toate încheieturile. Labă Cenușie! Sunt eu, repetă el. Am crezut că ești un războinic vrăjmaș!

Labă Cenușie se sculă, la rândul lui, și se scutură.

— S-a văzut! bombăni el întorcându-și capul să-și lingă umerii dureroși. M-ai făcut praf!

— Îmi pare rău, murmură Labă de Foc. Dar ce era să cred, când ai dat buzna așa peste mine?

— Buzna! Ochii lui Labă Cenușie se măriră de indignare. Acela era cel mai bun furișat al meu.

— Furișat! Încă te furișezi ca un bursuc strâmb! îl tachină Labă de Foc, lăsând urechile pe spate, jucăuș.

Labă Cenușie șuieră vesel:

— Îți arăt eu ție strâmb!

Cei doi motani se repeziră unul spre celălalt și începură să se dea de-a dura, luptându-se în joacă. Labă Cenușie îl plezni pe Labă de Foc cu o labă vânjoasă și tânărul ucenic văzu stele verzi.

— Uufff! Labă de Foc își scutură capul să-și revină și lansă un contraatac.

Câteva lovituri de labă atinseră ținta înainte ca Labă Cenușie să-l doboare și să-l țintuiască la pământ și Labă de Foc se lăsă în voia lui.

— Te dai bătut prea ușor! mieună Labă Cenușie slăbind strânsoarea. Atunci, Labă de Foc sări în picioare și, apucându-l pe Labă Cenușie de blana de pe spinare, îl aruncă în tufișuri.

Labă de Foc se năpusti după el şi îl ţintui la pământ.

— Surpriza este cea mai mare armă a războinicului, triumfă el, amintindu-i una dintre expresiile preferate ale lui Inimă de Leu. Sări sprinten de pe Labă Cenuşie şi începu să se rostogolească în frunze, bucurându-se de victoria uşoară şi de căldura pământului.

Labă Cenuşie nu păru deranjat de a doua înfrângere din acea dimineaţă. Era o zi prea frumoasă pentru a sta îmbufnat.

— Cum merge treaba? întrebă el.

Labă de Foc se ridică.

— Mergea bine până când ai apărut tu! Eram pe cale să prind un şobolan, dar l-ai speriat tu, cu tropăitul tău.

— O, îmi pare rău, mieună Labă Cenuşie.

Labă de Foc se uită la prietenul său întristat.

— Nu-i nimic. N-ai ştiut, toarse el. Oricum, continuă, nu trebuia să te întâlneşti cu patrula la hotarul cu Clanul Vântului? Credeam că ai să le duci un mesaj de la Stea Albastră.

— Da, dar mai este timp. Voiam să vânez mai întâi. Mi-e tare foame!

— Şi mie. Dar trebuie să vânez mai întâi pentru clan şi abia mai apoi pentru mine.

— Pun rămăşag că Labă Pământie şi Labă Nisipie mai înfulecau câte un şoarece, doi când erau în misiune de vânătoare, pufăi Labă Cenuşie.

— Nu m-ar mira, dar e prima mea misiune de unul singur…

— Şi vrei să faci o treabă bună, ştiu, oftă Labă Cenuşie.

— Oricum, care e mesajul de la Stea Albastră? întrebă Labă de Foc, schimbând subiectul.

— Vrea ca patrula să aştepte la Marele Smochin până se înalţă soarele sus pe cer, şi li se va alătura şi ea. Se pare că nişte pisici din Clanul Umbrelor umblau după pradă pe-acolo. Stea Albastră vrea să inspecteze locurile.

— Mai bine te-ai duce atunci, îi zise Labă de Foc.

— Teritoriul de vânătoare al Clanului Vântului nu este departe de aici. Mai este destul timp, răspunse Labă Cenuşie încrezător. Şi presupun că ar trebui să te ajut după ce ţi-am alungat şobolanul.

— Nu contează, mieună Labă de Foc. Voi găsi altul. E o zi atât de caldă, trebuie să mai fie şi alţii prin preajmă.

— Adevărat. Dar mai trebuie să-i şi prinzi. Labă Cenuşie îşi spălă o lăbuţă din faţă, îndepărtând cu grijă o bucată de pieliţă. Ştii, poate dura destul de mult, poate chiar până la asfinţit.

Labă de Foc dădu din cap fără entuziasm, în timp ce stomacul îi chiorăia de foame. Trebuia probabil, să facă vreo trei sau patru partide de vânătoare până când să prindă îndeajuns de multe prăzi. Vor răsări stelele pe cer până să mai apuce să ia şi el o îmbucătură.

Labă Cenuşie îşi spălă mustăţile.

— Haide, vreau să te ajut. Îţi sunt dator măcar cu atâta lucru. Ar trebui să putem prinde vreo doi şobolani înainte să pornesc la drum.

Labă de Foc îl urmă pe Labă Cenuşie către izvor, bucuros de tovărăşie şi ajutor. Mirosul vulpii plutea încă în aer, dar dintr-odată se simţi şi mai puternic. Labă de Foc se opri.

— Simți mirosul? întrebă el.

Labă Cenușie se opri locului și adulmecă aerul.

— Vulpe. Da, l-am simțit și mai devreme.

— Totuși, nu ți se pare mai proaspăt acum? întrebă Labă de Foc.

Labă Cenușie adulmecă iar, cu gura ușor întredeschisă.

— Ai dreptate, murmură el și întoarse capul uitându-se peste pârâu, la tufișurile din pădurea de dincolo de el. Uite! șopti el.

Labă de Foc privi într-acolo. Zări ceva roșu, cu blana deasă, mișcându-se printre tufe. Păși într-un luminiș și Labă de Foc văzu o siluetă joasă, strălucind în lumina soarelui. Avea coada stufoasă și botul lung, îngust.

— Deci asta e o vulpe? șopti Labă de Foc. Cât este de urâtă!

— Chiar că! încuviință Labă Cenușie.

— Urmăream una prima dată când ne-am... întâlnit, șopti Labă de Foc.

— Mai degrabă te urmărea ea pe tine, neghiobule! șuieră Labă Cenușie. Să nu ai niciodată încredere într-o vulpe. Arată ca un câine și se comportă ca o pisică. Trebuie să le avertizăm pe regine că hoinărește una pe teritoriul nostru. Vulpile sunt la fel de rele ca bursucii când vine vorba să ne ucidă puii. Mă bucur că n-ai ajuns la cea pe care ai văzut-o ultima dată. La cât de mic ești, te-ar fi făcut una cu pământul.

Labă de Foc păru puțin dezamăgit, așa că Labă Cenușie adăugă:

— Acum, însă, ai avea mai multe șanse. Oricum, Stea Albastră va trimite probabil o patrulă de războinici să o alunge și să le liniștească pe regine.

Vulpea nu îi observase și cei doi ucenici își văzură de drum de-a lungul pârâului.

— Dar un bursuc cum arată? întrebă Labă de Foc în timp ce mergeau, adulmecând de fiecare parte a drumului.

— Negru cu alb și picioare scurte. Îl vei recunoaște când îl vei întâlni. Sunt animale țâfnoase și care abia se mișcă. Sunt mici șansele să atace adăpostul puilor, dar au o mușcătură cumplită. Cum crezi că și-a dobândit numele bătrânul Juma de Coadă? N-a mai fost în stare să se cațere în copaci de când un bursuc i-a mușcat coada!

— De ce nu?

— Se teme să nu cadă. O pisică are nevoie de coadă ca să aterizeze în picioare. O ajută să se răsucească în aer.

Labă de Foc dădu din cap, arătând că a înțeles.

După cum prevestise Labă de Foc, vânătoarea dădu roade în ziua aceea. Nu trecu multă vreme până când lui Labă Cenușie îi căzu în gheare un șoarece mic, iar Labă de Foc prinse un sturz, pe care îl răpuse rapid. Nu era vreme să-și exerseze tehnicile de ucis – în tabără așteptau prea multe guri flămânde. Labă de Foc azvârli pământ peste pradă, încercând să o ascundă de prădători până la întoarcere.

Deodată, o veveriță ieși din ascunzătoare și Labă de Foc se puse imediat în mișcare.

— După ea! strigă luând-o la goană cât îl țineau picioarele, cu Labă Cenușie pe urmele lui.

Dar se opriră când veverița se sui într-un mesteacăn.

— Am pierdut-o! mârâi Labă Cenușie dezamăgit.

Gâfâind, cei doi motani se opriră să-şi tragă răsuflarea. Duhoarea înţepătoare care le izbi gura şi nasul îi uimi.

— Calea Tunetului, mieună Labă de Foc. Nu mi-am dat seama că am ajuns atât de departe.

Înaintară să arunce o privire spre drumul mare şi întunecat. Era pentru prima dată când se aflau acolo singuri. Un alai de creaturi zgomotoase hârâiau pe suprafaţa tare a drumului, cu ochii goi aţintiţi drept în faţă.

— Câh! fornăi Labă Cenuşie. Ce duhnesc monştrii ăştia!

Labă de Foc mişcă urechile în semn de încuviinţare. Fumul înăbuşitor îi înţepă gâtlejul.

— Ai trecut vreodată de Calea Tunetului? mieună el.

Labă Cenuşie scutură din cap.

Labă de Foc făcu un pas în afara adăpostului pădurii. Între copaci şi Calea Tunetului se afla o fâşie de iarbă unsuroasă, de care motanul se apropie încet, după care se trase înapoi câţiva paşi, când trecu un monstru puturos.

— Hei! Unde te duci? mieună Labă Cenuşie.

Labă de Foc nu răspunse. Aşteptă până când nu se mai zări niciun monstru. Apoi înaintă iarăşi prin iarbă, până la marginea drumului. Întinse o labă şi o puse pe pământ cu grijă. Era cald, aproape lipicios, încălzit de soare. Ridică privirea uitându-se dincolo de Calea Tunetului. Lucea cumva o pereche de ochi în pădure, de cealaltă parte? Adulmecă aerul, dar simţi doar mirosul drumului cenuşiu. Ochii din pădure continuau să strălucească în umbră. Apoi clipiră, încet.

Labă de Foc nu mai avea nicio îndoială. Era un războinic al Clanului Umbrelor care se uita drept la el.

— Labă de Foc! Glasul lui Labă Cenuşie îl făcu să tresară, chiar în timp ce un monstru uriaş, mai înalt decât un copac, trecu pe lângă el, mugind. Rafala de vânt iscată în urma lui aproape îl răsturnă. Labă de Foc se întoarse şi o luă la goană, înapoi spre pădure.

— Neghiobule cu creier de şoarece! scuipă Labă Cenuşie şi mustăţile îi tremurară de teamă şi mânie. Ce crezi că faci?

— Mă întrebam cum se vede de aproape Calea Tunetului, murmură Labă de Foc, şi el cu acelaşi tremur în mustăţi.

— Haide, şuieră Labă Cenuşie tăios. Să plecăm de aici!

Labă de Foc o luă pe urmele lui Labă Cenuşie înapoi, în pădure. Când ajunseră suficient de departe de Calea Tunetului încât să fie în siguranţă, Labă Cenuşie se opri să-şi tragă răsuflarea.

Labă de Foc se aşeză şi începu să-şi lingă blana ciufulită.

— Cred că am văzut un războinic din Clanul Umbrelor, mieună el. În pădure, de cealaltă parte a Căii Tunetului.

— Un războinic din Clanul Umbrelor! repetă Labă Cenuşie făcând ochii mari. Serios?

— Sunt destul de sigur.

— Atunci, e bine că a trecut monstrul acela, răspunse Labă Cenuşie. Unde e un războinic din Clanul Umbrelor, sunt şi alţii, iar noi nu le putem face încă faţă. Hai mai bine s-o ştergem. Şi privi în sus, spre soarele care urcase pe cer. Ar trebui s-o iau din loc, dacă vreau

să mă întâlnesc la timp cu patrula, mieună el. Ne vedem mai târziu.

O luă la fugă printre tufișuri, strigând în urma lui:

— Nu se știe niciodată, poate mă lasă Inimă de Leu să vin și să te ajut după ce transmit mesajul.

Labă de Foc îl privi cum se îndepărtează. Îl invidie pe Labă Cenușie, dorindu-și să se poată alătura și el unei patrule de războinici. Dar măcar deocamdată avea ce să le povestească lui Labă Pământie și Labă Nisipie când aveau să se întoarcă în tabără. Văzuse primul războinic din Clanul Umbrelor.

CAPITOLUL 7

Labă de Foc o luă încet înapoi spre pârâu. Rămase cu gândul la ochii aceia licărind din întunericul teritoriului Clanului Umbrelor.

Deodată, simţi un miros vag în adierea vântului. „Un străin! Poate războinicul din Clanul Umbrelor…” Şi, gândind asta, un mârâit îi încolţi în gâtlej. Aflase multe numai mirosind: străinul era o pisică, nu era tânără şi, în mod sigur, nu aparţinea Clanului Tunetului. Nu avea mirosul niciunuia dintre clanuri. Labă de Foc îşi dădu seama că e obosită, flămândă, bolnavă şi deloc într-o stare bună.

Labă de Foc se ghemui şi înaintă în direcţia mirosului. Apoi se opri nedumerit. Mirosul deveni mai slab. Adulmecă iar.

Dintr-odată, ca un fulger, un ghem blănos se repezi mârâind din tufişurile aflate în spatele lui. Labă de Foc ţipă înspăimântat când pisica se izbi în el, răsturnându-l. Două labe grele îi ţintuiau umerii şi fălci de oţel îi înhăţaseră ceafa.

— Miaauu! strigă el, plănuindu-şi următoarea mişcare. Dacă cealaltă pisică îşi înfigea colţii prea adânc, totul se sfârşea.

Se strădui să-şi lase corpul moale, să-şi relaxeze muşchii, ca şi cum s-ar supune, şi lăsă chiar să-i scape un urlet prefăcut de frică. Pisica deschise gura şi scoase un strigăt triumfător.

— Aha, un ucenic mititel. Pradă uşoară pentru Colţ Galben, şuieră ea.

Auzind jignirea, Labă de Foc simţi cum îl cuprinsese un val de mânie. „Aşteaptă numai.” Îi va arăta el ghemotocului de blană ce războinic e! „Dar nu încă”, îşi spuse. „Ai răbdare până când îi vei simţi iar dinţii.”

Colţ Galben muşcă. Labă de Foc ţâşni în sus din toate puterile trupului său tânăr. Pisica scoase un mârâit surprins când se trezi azvârlită într-o parte şi făcu o tumbă în spate, într-un tufiş de orz sălbatic.

Labă de Foc se scutură.

— Nu e o pradă chiar atât de uşoară, ai?

Colţ Galben şuieră sfidător, eliberându-se din încrengătura ramurilor.

— Nu e rău, tinere ucenic, scuipă ea înapoi. Dar va trebui să te descurci şi mai bine!

Labă de Foc clipi când îşi văzu adversarul limpede pentru prima oară. Pisica avea chipul

lat, aproape turtit, și ochi rotunzi, portocalii. Avea blana de un cenușiu închis, lungă și încâlcită în cocoloși murdari. Urechile îi erau sfâșiate și zdrențuite, iar botul îi era înțesat de cicatricile multor bătălii.

Labă de Foc nu renunță. Pufăi privindu-și vrăjmașul provocator, drept în față.

— Ești pe teritoriul de vânătoare al Clanului Tunetului. Șterge-o!

— Și cine mă va obliga? Colț Galben își încreți botul sfidător, dezvelindu-și dinții pătați și rupți. Voi vâna. După aceea voi pleca. Sau poate mai stau o vreme…

— Destul cu vorbăria, scuipă Labă de Foc, simțind pornirile de luptător înlăuntrul său. Nu mai rămăsese în el nici urmă din pisica de casă. Sângele de războinic îi zvâcnea în vine. Era însetat să lupte, să-și apere teritoriul și clanul.

Colț Galben păru să simtă schimbarea care se petrecu în el. Ochii portocalii și fioroși licăriră cu o urmă de respect. Lăsă capul în jos și, ferindu-și privirea, începu să dea înapoi.

— Nu e nevoie să te pripești, toarse ea cu glas mieros.

Labă de Foc nu se lăsă păcălit de șiretlicul ei. Cu ghearele scoase și blana zburlită, făcu un salt înainte, scoțând un strigăt de luptă:

— Hâârrr!

Cealaltă pisică răspunse cu un șuierat furios. Mârâind și scuipând, pisica tânără și cea bătrână se încleștară și începură să se rostogolească, cu dinții și ghearele scânteind. Cu urechile lipite de cap, Labă de Foc se zbătu să-și înhațe adversarul, însă i se încurcară gheareale în blana lățoasă a pisicii, împiedicându-l să ajungă la piele. Colț Galben se ridică pe picioarele din spate, și coada ei soioasă și zburlită, o făcea să pară și mai mare.

Labă de Foc simți fălcile uriașe ale lui Colț Galben năpustindu-se către el. Se lăsă pe spate, exact la timp. Țac! Dinții clănțăniră în gol pe lângă urechea lui. Instinctiv, Labă de Foc ripostă cu o lovitură, care o atinse pe Colț Galben într-o parte a capului.

— Miau-au! Buimăcită, Colț Galben căzu lată și trebui să-și scuture capul ca să-și revină.

Înainte ca pisica să-și vină în fire, Labă de Foc profită de ocazie și se năpusti asupra ei, înfigându-și colții într-unul dintre picioarele din spate ale lui Colț Galben.

— Miau! Blana murdară avea un gust îngrozitor, însă nu-i dădu drumul.

— Au-au-au! urlă Colț Galben de durere și se întoarse fulgerător spre coada lui Labă de Foc.

Își înfipse dinții, iar durerea străpunse șira spinării lui Labă de Foc, înfuriindu-l și mai tare. Își smulse coada din strânsoarea vrăjmașului, mișcând-o mânios, dintr-o parte în alta.

Colț Galben se ghemui, pregătită pentru un nou atac. Mirosul respirației ei șuierătoare îl izbi în nas pe Labă de Foc. Având-o atât de aproape, mesajul de disperare, slăbiciune și foame era aproape dureros. Ceva nou se născu în sufletul lui, un sentiment nevrednic de un războinic, pe care nu și-l dorea: mila. Încercă să nu țină seama de această nouă pornire – știa că trebuie să fie loial clanului – cu toate astea nu se putea descotorosi de el. „Vorbești din inimă, tinere Labă de Foc.” Vorbele lui Inimă de Leu îi răsunară în minte. „De aceea, într-o bună zi, vei fi un războinic puternic.” Auzi apoi avertismentul lui Gheară de Tigru: „Sau va ceda slăbiciunii de pisoi de casă exact în momentul atacului.”

Colț Galben se repezi înainte, izbindu-se în Labă de Foc, și încercă să i se agațe de

umeri, să-l înșface într-o strânsoare ucigașă, dar fu stânjenită de piciorul rănit. Labă de Foc își arcui spinarea, însă Colț Galben izbuti să-l apuce cu ghearele și să se agațe strâns. Greutatea ei îl doborî la pământ.

Labă de Foc simți gustul țărânei pe limbă și scuipă pământul care-i intrase în gură.

— Pff!

Se răsuci sprinten ca să evite loviturile picioarelor din spate ale lui Colț Galben și ghearele ca acele, cu care încercă să-i zgârie burta moale. Se rostogoliră iar și iar, apucându-se cu dinții și mușcându-se.

Câteva clipe mai târziu, se descleștară. Labă de Foc suflă greu. Simți că pisica străină începe să cedeze. Colț Galben era rănită, iar picioarele din spate abia îi mai susțineau trupul sfrijit.

— Ți-a ajuns? mârâi Labă de Foc. Dacă intrusa ar fi renunțat, ar fi lăsat-o să plece doar cu o mușcătură de avertizare, să-l țină minte.

— Niciodată! șuieră Colț Galben vitejește. Dar piciorul rănit îi cedă și se prăbuși la pământ. În zadar încercă să se ridice.

— Dacă nu eram atât de flămândă și de obosită, te-aș fi făcut praf și pulbere, șuieră către Labă de Foc, privindu-l cu ochi încețoșați. Pisica își strâmbă gura de durere și sfidare. Omoară-mă, n-o să te opresc.

Labă de Foc șovăi. Nu mai ucisese niciodată o pisică. Poate ar face-o, în încrâncenarea unei lupte, dar să curme o viață cu sânge rece? Era ceva foarte diferit.

— Ce mai aștepți? îl zeflemisi Colț Galben. Te codești ca un pisoi de casă!

Vorbele ei îl înțepară pe Labă de Foc. Se simțea mirosul de Două-picioare pe el, chiar și după atâta timp?

— Sunt un războinic ucenic al Clanului Tunetului! izbucni el.

Colț Galben miji ochii. Îl văzu pe Labă de Foc tresărind la cuvintele ei și știa că atinsese o coardă sensibilă.

— Ha! pufăi. Să nu-mi spui că pisicile din Clanul Tunetului sunt atât de disperate încât sunt nevoite să recruteze acum pisoi de casă?

— Clanul Tunetului nu e disperat! șuieră Labă de Foc.

— Dovedește-o atunci! Poartă-te ca un războinic și ucide-mă. Îmi vei face un serviciu.

Labă de Foc se holbă la ea. Nu l-ar fi putut convinge nimeni și nimic să ucidă făptura asta nenorocită. Simți cum i se relaxează mușchii, în timp ce curiozitatea începea să-l roadă. Cum ajunsese o pisică de clan într-un asemenea hal? Bătrânii din Clanul Tunetului erau îngrijiți mai bine decât puii!

— Pari teribil de grăbită să mori, mieună el.

— Da? Ei bine, e treaba mea, mâncător de șoareci, îl repezi Colț Galben. Care-i problema ta, pisoiule? Vrei să mă ucizi cu vorba?

Aruncă mieunături curajoase, însă Labă de Foc simțea mirosul foamei și al bolii care venea dinspre ea. Murea oricum dacă nu mânca ceva cât mai curând. Și, de vreme ce nu era în stare să vâneze, poate chiar era cazul s-o omoare. Cele două pisici se uitară una la alta, nehotărârea citindu-se în privirile amândurora.

— Rămâi aici, zise în cele din urmă Labă de Foc.

Colț Galben păru dezamăgită. Părul i se netezi, iar coada țepoasă se subție.

— Glumești, pisoiule? Nu mă duc nicăieri, mormăi ea, șchiopătând dureros înspre un petic de iarbă mătăsoasă. Se trânti la pământ și începu să-și lingă rana de la picior.

Labă de Foc se îndreptă spre copaci, uitându-se înapoi peste umăr și pufăind supărat.

Pășind încetișor printre ferigi, mirosuri calde îi gâdilară nările și simți plutind în aer duhoarea acră a unui șobolan mort de ceva vreme. Auzi forfota insectelor și foșnetul altor creaturi păroase colcăind printre frunze. Primul gând fu să meargă și să dezgroape sturzul pe care-l vânase mai devreme, dar apoi își dădu seama că ar fi durat prea mult. Poate era mai bine să ia șobolanul. Pradă ușoară, însă o pisică moartă de foame are nevoie de hrană proaspătă. Războinicii mănâncă leșurile pentru ciori numai în vremuri foarte grele. Și, dintr-odată, se opri, dând de mirosul unui iepure tânăr. Mai înaintă câțiva pași și îl zări. Culcat la pământ, pândi creatura. Era la o lungime de șoarece de el, când iepurele îi simți prezența, dar era deja prea târziu. Fiorul îl cuprinse pe Labă de Foc, când ciotul alb de coadă țâșni, luând-o la sănătoasa. Un salt, o șfichiuire de gheare și iepurele era al lui.

Țintui la pământ corpul care se zvârcoli o perioadă sub el și îl răpuse rapid.

Colț Galben se uită în sus istovită, când Labă de Foc așeză iepurele pe pământ, lângă ea. Văzându-l, rămase cu gura căscată.

— Bună ziua din nou, pisoiule! Am crezut că te-ai dus după micii tăi prieteni războinici.

— Da? Ei bine, încă aș putea face asta. Și nu-mi spune „pisoi”, mârâi Labă de Foc, împingând iepurele mai aproape. Se simți stânjenit de propria-i bunătate. Uite, dar dacă nu-l vrei…

— Ah, nu, se grăbi să miaune Colț Galben. Îl vreau.

Labă de Foc privi cum pisica începu să sfâșie prada și să înfulece. Foamea i se ridică și lui în gâtlej și simți cum îi lasă gura apă. Știa că nu trebuie nici măcar să se gândească la mâncare, pentru că încă avea de prins hrană pentru clan, însă mirosul era atât de ademenitor.

— Mmm... oftă Colț Galben și se lăsă pe-o parte. N-am mai mâncat de câteva zile pradă proaspătă.

Se linse pe bot și începu să se spele meticulos.

„De parcă un spălat va face mare diferență”, gândi Labă de Foc, strâmbând din nas. Era pisica duhorii.

Labă de Foc puse ochii pe rămășițele sfâșiate ale prăzii. Nu era suficient cât să umple burta unei pisici în creștere, dar lupta cu Colț Galben îi stârnise și mai mult foamea, căreia îi cedă în cele din urmă, înfulecând resturile. Erau delicioase. Se linse pe bot, savurând ultimele rămășițe și simțind furnicături de plăcere din cap până în picioare.

Colț Galben îl privi cu atenție, arătându-și dinții pătați.

— E mai bun decât bălegarul cu care îi hrănesc Două-picioare pe unii dintre frații noștri, nu-i așa? mieună ea cu viclenie. Știind că îi găsise punctul slab, căută să-l provoace.

Labă de Foc o ignoră și începu să se spele.

— E otravă, continuă Colț Galben. Caca de șobolan! Numai un ghem de blană fără demnitate acceptă mormolocii ăia scârboși... Se opri dintr-odată din pălăvrăgit și se încordă. Pssst… vin războinici.

Știa și Labă de Foc că se apropie pisici. Le auzea pasul ușor pe covorul de frunze și

foşnetul blănii printre crengi, simţind mirosul adierii care le mângâia blana. Erau mirosuri cunoscute. Erau războinici din Clanul Tunetului, cutreierând siguri pe ei propriul teritoriu, fără să le pese de zgomotul pe care îl făceau.

Labă de Foc se linse pe bot cu vinovăţie, sperând să şteargă orice urmă a rămăşiţelor pe care tocmai le înfulecase. Se uită apoi la Colţ Galben şi grămada proaspătă de oase de iepure de lângă ea. „Clanul trebuie hrănit mai întâi!” Vocea lui Inimă de Leu îi răsună iar în minte. Cu siguranţă, însă, ar înţelege de ce Labă de Foc hrănise vietatea aceasta jalnică. I se învârtea capul, temându-se deodată de ce se va întâmpla cu el. Era prima lui misiune ca ucenic şi se sfârşi prin a nesocoti codul războinicilor!

CAPITOLUL 8

Colţ Galben mârâi sfidător la auzul paşilor care se apropiau, însă Labă de Foc îi simţi spaima. Pisica se zbătu să se ridice.

— Cu bine! Mulţumesc pentru masă!

Încercă să se îndepărteze, şchiopătând pe trei picioare, apoi se clătină de durere.

— O, nu! Mi-a amorţit piciorul cât m-am odihnit.

Era prea târziu să mai fugă. Umbre tăcute se iviră dintre copaci şi, într-o clipă, patrula Clanului Tunetului îi încercui pe Labă de Foc şi Colţ Galben. Labă de Foc îi recunoscu: Gheară de Tigru, Blană Albastră, Dungă Neagră şi Stea Albastră, toţi zvelţi şi puternici. Labă de Foc simţi mirosul fricii lui Colţ Galben la vederea lor.

Labă Cenuşie apăru la urmă şi sări din tufişuri, oprindu-se lângă patrula de războinici.

Labă de Foc mieună un salut grăbit către clanul său, la care răspunse numai Labă Cenuşie.

— Bună, Labă de Foc! strigă el.

— Linişte! mârâi Gheară de Tigru.

Labă de Foc se uită la Colţ Galben şi oftă încet. Încă îi simţea teama, însă, în loc să se facă mică, să se supună, nefericita creatură privea sfidător.

— Labă de Foc? vocea lui Stea Albastră era calmă şi măsurată. Ce avem aici? Un războinic vrăjmaş, şi încă unul proaspăt hrănit, după cum mirosiţi amândoi.

Privirea ei îl ardea şi Labă de Foc lăsă capul în jos.

— E slabă şi înfometată… începu el.

— Şi tu? Ai fost atât de flămând încât a trebuit să mănânci înainte de a strânge hrană pentru clanul tău? continuă Stea Albastră. Presupun că ai un motiv foarte bun pentru care ai încălcat codul războinicilor?

Labă de Foc nu se lăsă păcălit de glasul blând al liderului. Stea Albastră era furioasă, şi pe bună dreptate. Motanul se făcu şi mai mic.

Nici nu mai apucă să deschidă gura, că auzi şuieratul puternic al lui Gheară de Tigru:

— Cine se naşte pisoi de casă moare pisoi de casă!

Stea Albastră îl ignoră pe Gheară de Tigru şi se uită în schimb la Colţ Galben. Dintr-odată

păru surprinsă.

— Ei poftim, Labă de Foc! Se pare că ai prins o pisică din Clanul Umbrelor. Și una pe care o cunosc bine. Ești pisica-vraci a Clanului Umbrelor, nu-i așa? mieună ea către Colț Galben. Ce cauți atât de departe în ținutul Clanului Tunetului?

— Am fost pisica-vraci a Clanului Umbrelor. Acum, călătoresc singură, șuieră Colț Galben.

Labă de Foc ascultă cu uimire. Auzise bine? Colț Galben era un războinic al Clanului Umbrelor? Probabil jegul îi ascundea mirosul teritorial. Dacă ar fi știut, ar fi necăjit-o mai mult.

— Colț Galben! mieună batjocoritor Gheară de Tigru. Se pare că ai ajuns destul de rău dacă iei bătaie de la un ucenic!

— Pisica asta bătrână nu ne folosește la nimic, spuse Dungă-Neagră. Hai s-o omorâm. Cât despre pisoiul de casă, a încălcat codul războinicilor hrănind un războinic inamic. Trebuie pedepsit.

— Ține-ți ghearele, Dungă Neagră, toarse Stea Albastră liniștită. Toate Clanurile vorbesc de vitejia și înțelepciunea lui Colț Galben. Ne-ar putea fi de folos să auzim ce are de spus. Haideți, o ducem în tabără! Și pe urmă mai vedem ce facem cu ea... și cu Labă de Foc. Poți să mergi? o întrebă pe Colț Galben. Sau ai nevoie de ajutor?

— Încă am trei picioare sănătoase, se oțărî pisica cenușie, șchiopătând.

Labă de Foc observă ochii sticlind de durere ai lui Colț Galben, care părea însă hotărâtă să nu arate niciun semn de slăbiciune. Zări o umbră de respect licărind pe chipul lui Stea Albastră, înainte ca liderul Clanului Tunetului să se întoarcă și să-i conducă printre copaci. Ceilalți războinici o flancară pe Colț Galben și patrula porni la drum, ținând pasul cu prizonierul schilod.

Labă de Foc și Labă Cenușie rămaseră în spatele grupului.

— Ai auzit de Colț Galben? îl întrebă șoptit Labă de Foc pe Labă Cenușie.

— Puțin. Se pare că a fost războinic înainte să devină pisică-vraci, ceea ce e neobișnuit. Totuși, nu mi-o pot închipui pe ca o singuratică. A trăit toată viața în Clanul Umbrelor.

— Ce e o singuratică?

Labă Cenușie se uită la el.

— O pisică singuratică este aceea care nu face parte dintr-un clan sau nu este îngrijită de Două-picioare. Gheară de Tigru le consideră egoiste și spune că nu poți avea încredere în ele. De obicei trăiesc în preajma cuiburilor de Două-picioare, dar nu aparțin niciunuia, și își caută singure de mâncare.

— Poate o să devin și eu un singuratic după ce termină Stea Albastră cu mine, mieună Labă de Foc.

— Stea Albastră este foarte dreaptă, îl liniști Labă Cenușie. Nu te va da afară. Pare mulțumită să aibă un membru atât de important al Clanului Umbrelor ca prizonier. Sunt sigur că n-o să facă mare tam-tam pentru că ai hrănit bietul ghem de râie.

— Dar se plâng tot timpul că hrana e puțină! Of, de ce am mâncat iepurele ăla? Labă de Foc simți că-i ard urechile de rușine.

— Hm, da. Labă Cenușie își înghionti prietenul. Ai avut creierul cât al unui șoarece. Cu

asta, chiar ai încălcat codul războinicilor, dar nici o pisică nu e perfectă!

Labă de Foc nu răspunse şi merse mai departe, cu inima grea. Nu aşa îşi imaginase că se va încheia prima lui misiune de unul singur.

Când patrula trecu de santinelele care păzeau intrarea în tabără, celelalte pisici din Clanul Tunetului alergară să-şi întâmpine războinicii întorşi acasă.

Regine, pisoi şi bătrâni se adunară de-o parte şi de alta, uitându-se curioşi la Colţ Galben, care fu condusă în tabără. Unii dintre bătrâni o recunoscură. Vorba că pisica-vraci a Clanului Umbrelor ajunsese în tabără se răspândi repede prin clan, şi un murmur batjocoritor se ridică în jur.

Colţ Galben părea surdă la toate ocările. Labă de Foc nu putea să nu admire felul în care pisica şchiopăta cu demnitate prin culoarul de jigniri şi priviri aţintite asupra ei. Ştia că e chinuită de durere şi de foame, în ciuda iepurelui pe care îl prinsese pentru ea. Când patrula ajunse la Piatra Mare, Stea Albastră arătă cu capul înspre pământul prăfuit din faţa ei. Colţ Galben ascultă ordinul tăcut al liderului Clanului Tunetului, mulţumită că în sfârşit se poate odihni. Ignorând privirile duşmănoase, începu să-şi lingă piciorul rănit.

Labă de Foc o zări pe Frunză Ruginie ieşind din colţul ei. Simţise, probabil, prezenţa unei pisici rănite în tabără. Mulţimea făcu loc tinerei pisici-vraci.

Colţ Galben se uită la Frunză Ruginie şi şuieră:

— Pot să-mi îngrijesc singură rănile. N-am nevoie de ajutorul tău.

Frunză Ruginie nu zise nimic, dădu din cap, respectuos, şi se îndepărtă.

Pisicile care fuseseră la vânat aduseseră hrană proaspătă pentru războinici. Fiecare îşi luă câte ceva de mâncare şi se îndreptă spre tufa de urzici, lăsând şi alte pisici ale clanului să se înfrupte.

Labă de Foc se învârtea flămând prin luminiş, privind cum pisicile se aşază în grupurile lor obişnuite, înfulecând. Tânjea şi el după o bucăţică, dar nu îndrăznea să se atingă de grămada de mâncare. Încălcase codul războinicilor şi bănuia că îi era interzis să se servească din prada proaspăt prinsă.

Se opri lângă Piatra Mare, unde Stea Albastră se sfătuia cu Gheară de Tigru. Şovăielnic, Labă de Foc se uită către liderul lui, aşteptând un semn că-i e îngăduit să mănânce. Pisica cenuşie şi războinicul erau însă preocupaţi, vorbind cu glas coborât. Labă de Foc se întrebă dacă vorbesc despre el. Disperat să-şi cunoască soarta, ciuli urechile să audă ce spun.

Gheară de Tigru mârâi nerăbdător:

— E pur şi simplu prea riscant să aducem un războinic vrăjmaş în inima taberei Clanului Tunetului! Acum că ne ştie tabăra, până şi cel mai mic pisoi din Clanul Umbrelor va afla de ea. Va trebui să ne mutăm.

— Linişteşte-te, Gheară de Tigru, toarse Stea Albastră. De ce să ne mutăm? Colţ Galben spune că acum călătoreşte singură. Nu există niciun motiv pentru care Clanul Umbrelor să afle de tabăra noastră.

— Chiar crezi asta? Ce a fost în capul neghiobului ăluia de pisoi de casă? scuipă Gheară de Tigru.

— Gândește-te o clipă, Gheară de Tigru, mieună Stea Albastră. De ce ar alege pisica-vraci a Clanului Umbrelor să-și părăsească Clanul? Te temi că va dezvălui secretele noastre Clanului Umbrelor, dar te-ai gândit câte secrete ale Clanului Umbrelor ne-ar putea dezvălui nouă?

Blana lui Gheară de Tigru începu să se netezească și Labă de Foc își dădu seama că Stea Albastră are dreptate. Războinicul dădu scurt din cap și plecă să-și ia partea de hrană.

Stea Albastră rămase locului și se uită spre cealaltă parte a luminișului, unde câțiva pisoi se luptau în joacă și se rostogoleau prin praf. Se ridică apoi și se îndreptă spre Labă de Foc, căruia i se strânse inima. Ce avea să-i spună?

Stea Albastră trecu însă pe lângă el, fără să-i arunce nici măcar o privire. Ochii îi erau umbriți de gânduri îndepărtate, necunoscute.

— Blană de Zăpadă! strigă ea când se apropie de adăpostul puilor.

O pisică albă din cap până în picioare, cu ochi de un albastru închis, apăru dintre tufele de mure. Mieunatul dinăuntru se auzi și mai tare.

— Ssst, pisoi! toarse pisica albă duios. Mă întorc imediat. Se întoarse apoi spre liderul său. Da, Stea Albastră, ce s-a întâmplat?

— Unul dintre ucenicii noștri a văzut o vulpe prin preajmă. Dă-le de știre celorlalte regine să păzească adăpostul. Și vezi ca puii mai mici de șase luni să nu părăsească tabăra până când războinicii noștri o vor alunga.

Blană de Zăpadă dădu din cap.

— Voi transmite avertizarea, Stea Albastră. Mulțumesc! Se întoarse apoi și se strecură înapoi în adăpost, să domolească țipetele puilor.

În cele din urmă, Stea Albastră se îndreptă spre grămada de mâncare și își luă partea. Un porumbel grăsuț fusese lăsat acolo pentru ea. Labă de Foc o privi pofticios cum ia porumbelul și se duce să-l mănânce alături de războinici.

Foamea îi dădu în cele din urmă ghes. Labă Cenușie înfuleca lângă buturugă un mic cintezoi alături de Labă Neagră. Îl văzu pe Labă de Foc apropiindu-se de mâncare și dădu din cap, încurajator. Labă de Foc se aplecă, gata să înșface un șoricel.

— Nu e pentru tine, mârâi Gheară de Tigru, ivindu-se în spatele lui și îndepărtând șoarecele cu laba. N-ai adus nicio pradă, așa că bătrânii vor mânca porția ta. Du-le-o!

Labă de Foc privi către Stea Albastră. Ea dădu scurt din cap.

— Fă ce-ți spune!

Ascultător, Labă de Foc apucă șoarecele și i-l duse lui Urechiușă. Mirosul delicios gâdilă nasul tânărului motan, care nu-și dorea decât să sfărâme șoarecele între dinții săi puternici. Cu o mare stăpânire de sine, așeză prada în fața motanului sur și se îndepărtă politicos. Nu așteptă mulțumiri și nici nu primi vreuna. Se bucură că hăpăise rămășițele iepurelui pe care îl prinsese pentru Colț Galben. Până a doua zi când avea să meargă din nou la vânătoare, nu avea nimic de mâncare.

În cele din urmă, Labă de Foc se retrase lângă Labă Cenușie. Prietenul lui își mâncase porția și stătea tolănit alături de Labă Neagră în afara vizuinei ucenicilor. Stătea întins pe o parte, spălându-și o lăbuță din față cu mișcări ordonate. Văzându-l pe Labă de Foc apropiindu-se, se opri din spălat.

— Ți-a spus Stea Albastră pedeapsa? îl întrebă.

— Încă nu, răspunse Labă de Foc posomorât.

Labă Cenușie îl privi cu milă și rămase tăcut.

Chemarea lui Stea Albastră răsună peste luminiș:

— Să se adune pentru o întrunire a clanului toate pisicile suficient de mari, încât să-și prindă singure hrana.

Majoritatea războinicilor își terminară masa și, asemenea lui Labă Cenușie, se spălau în liniște. La chemarea liderului se ridicară și se îndreptară spre Piatra Mare, unde Stea Albastră aștepta să le vorbească.

— Haide, mieună Labă Cenușie și se sculă. Labă Neagră și Labă de Foc îl urmară, în timp ce Labă Cenușie încerca să ajungă cât mai în față.

— Sunt sigură că ați auzit cu toții de prizonierul pe care l-am adus azi cu noi, începu Stea Albastră. Dar trebuie să mai știți ceva. Se uită în jos, la Colț Galben, care ședea liniștită lângă Piatra Mare. Se aude până la tine? întrebă ea.

— Oi fi eu bătrână, dar n-am surzit încă! scuipă Colț Galben.

Stea Albastră ignoră tonul dușmănos al prizonierului și continuă:

— Mă tem că veștile pe care am să vi le dau nu sunt deloc bune. Am călătorit astăzi împreună cu o patrulă pe teritoriul Clanului Vântului. Aerul era înțesat de mirosul Clanului Umbrelor. Aproape fiecare copac a fost marcat de războinicii din Clanul Umbrelor și nu am întâlnit nicio pisică din Clanul Vântului, deși ne-am avântat până departe, în inima ținutului lor.

Cuvintele ei fură ascultate în tăcere și Labă de Foc citi tulburarea pe chipul fiecărei pisici.

— Vrei să spui că au fost alungate de Clanul Umbrelor? strigă șovăielnic Urechiușă.

— Nu știm sigur, mieună Stea Albastră. Mirosul Clanului Umbrelor era pretutindeni. Am găsit, de asemenea, sânge și urme de blană. Trebuie să fi fost o bătălie, cu toate că nu am găsit leșuri din niciun clan.

Un murmur de spaimă se ridică din mulțime. Labă de Foc simți pisicile încordate de spaimă și mânie. Niciodată un clan nu fusese alungat de vreun altul din ținutul lui.

— Cum se poate să fi fost alungat Clanul Vântului? întrebă răgușită Chioara. Clanul Umbrelor e fioros, dar Clanul Vântului e numeros. Trăiesc în ținuturile de sus de generații. De ce să fie alungați acum? Își scutură capul și mustățile îi tremurară de îngrijorare.

— Nu pot să vă dau niciun răspuns, mieună Stea Albastră. După cum prea bine știți, nu cu mult timp în urmă, Clanul Umbrelor și-a numit un nou lider, după moartea lui Stea Colțuroasă. Noul lor lider, Stea Căzătoare, nu a lăsat să se întrevadă vreo amenințare când ne-am reunit la Adunare.

— Poate Colț Galben să aibă răspunsuri? mârâi Dungă Neagră. La urma urmei, ea vine din Clanul Umbrelor!

— Nu sunt o trădătoare! Nimic nu m-ar face să dezvălui secretele Clanului Umbrelor unui sălbatic ca tine! mârâi Colț Galben uitându-se provocator la Dungă Neagră. Războinicul Clanului Tunetului înaintă spre ea, cu urechile culcate și ochii întredeschiși, gata de luptă.

— Stai! strigă Stea Albastră.

Dungă Neagră se opri de îndată, deşi Colţ Galben continuă să-l aţâţe privindu-l cu mândrie şi sâsâind înverşunată.

— Destul! mârâi Stea Albastră. Situaţia e prea gravă pentru a ne lupta între noi. Clanul Tunetului trebuie să se pregătească. Începând cu acest răsărit de lună, războinicii vor călători în grupuri mai mari. Ceilalţi membri ai Clanului vor rămâne aproape de tabără. Patrulele vor face ronduri mai dese în preajma hotarelor şi toţi puii vor rămâne în adăpost.

Pisicile încuviinţară în timp ce Stea Albastră continuă:

— Lipsa războinicilor este cea mai mare problemă a noastră. Va trebui să grăbim antrenamentul ucenicilor noştri. Trebuie să fie cât mai repede gata să lupte pentru clan.

Labă de Foc îi văzu pe Labă Pământie şi Labă Nisipie schimbând priviri încântate. Labă Cenuşie privi emoţionat în sus, la Stea Albastră. Labă Neagră se foi pe labe, îngrijorat. În ochii mari ai ucenicului negru se citea mai degrabă neliniște decât entuziasm.

Stea Albastră continuă:

— Un tânăr motan a împărţit mentorii cu Labă Cenuşie şi Labă Neagră. Luându-l sub aripa mea, voi grăbi antrenamentul tuturor celor trei ucenici. Se opri şi se uită în jos, spre clan. Îl voi lua pe Labă de Foc ca ucenic al meu.

Labă de Foc căscă ochi mari de uimire. Stea Albastră va fi mentorul lui?

Lângă el, Labă Cenuşie rămase cu răsuflarea întretăiată, neputându-şi ascunde mirarea.

— Ce onoare! Au trecut luni de când Stea Albastră n-a mai avut ucenic. De obicei, îi antrenează numai pe puii secunzilor!

Apoi, o voce cunoscută se făcu auzită din faţa mulţimii. Era Gheară de Tigru.

— Aşadar, în loc să fie pedepsit, Labă de Foc este răsplătit pentru că a hrănit un războinic vrăjmaş când trebuia să-şi hrănească propriul clan?

— Labă de Foc este ucenicul meu acum. Mă voi ocupa de el, răspunse Stea Albastră, privind o clipă în ochii fioroşi ai lui Gheară de Tigru, înainte de se adresa iar clanului. Colţ Galben va rămâne aici până când îşi va recăpăta puterile. Suntem războinici, nu sălbatici. Va fi tratată cu respect şi bunăvoinţă.

— Dar clanul nu o poate întreţine pe Colţ Galben, protestă Dungă Neagră. Avem şi aşa prea multe guri de hrănit.

— Da! şopti Labă Cenuşie la urechea lui Labă de Foc. Şi unele sunt mai mari decât altele!

— N-am nevoie de nimeni să mă îngrijească! scuipă Colţ Galben. Şi voi sfâşia pe oricine încearcă!

— E prietenoasă, nu? şopti Labă Cenuşie.

Labă de Foc dădu din vârful cozii, ca o încuviinţare mută. În aer se ridicară mieunăturile înăbuşite ale celorlalţi războinici, care recunoscură spiritul de luptă al războinicului vrăjmaş.

Stea Albastră ignoră murmurul şi continuă:

— Vom prinde doi iepuri dintr-o lovitură. Labă de Foc, drept pedeapsă pentru că ai încălcat codul războinicilor, va fi responsabilitatea ta să ai grijă de Colţ Galben. Vei vâna pentru ea şi îi vei îngriji rănile. Îi vei aduce aşternut proaspăt şi îi vei curăţa mizeria.

— Da, Stea Albastră, mieună Labă de Foc, plecându-şi capul supus.

„Să-i curăţ mizeria!” îşi zise în sinea lui. „Câh!”

Se auziră strigăte batjocoritoare din partea lui Labă Pământie şi Labă Nisipie.

— Bună idee! şuieră Labă Pământie. Labă de Foc ar face bine să se priceapă la prins purici!

— Şi la vânat! adăugă Labă Nisipie. Scheletele ăsta trebuie hrănit, nu glumă!

— Destul! îi întrerupse Stea Albastră. Sper că lui Labă de Foc nu îi va fi ruşine să aibă grijă de Colţ Galben. Este o tămăduitoare şi este în vârstă. Sunt motive suficiente să o respecte! spuse aruncând o privire aprigă către Labă Nisipie şi Labă Pământie. Şi nu este nicio înjosire să îngrijeşti o pisică, atunci când nu e în stare să-şi poarte singură de grijă. Adunarea s-a încheiat. Aş dori acum să vorbesc cu principalii mei războinici.

Şi spunând asta, sări de pe Piatra Mare şi se îndreptă spre vizuina ei.

Inimă de Leu o urmă. Celelalte pisici începură să se împrăştie din faţa Pietrei Mari. Una sau două îl felicitară pe Labă de Foc pentru că fusese ales de Stea Albastră să-i fie ucenic. Alţii îi urară, în batjocură, noroc în îngrijirea lui Colţ Galben. Labă de Foc fu atât de uluit de anunţul lui Stea Albastră încât doar dădea din cap, absent.

Coadă Lungă se apropie de el. Semnul în formă de „v” pe care Labă de Foc i-l crestase în vârful urechii era încă vizibil. Tânărul războinic râmji dispreţuitor.

— Deh, sper că data viitoare te vei gândi de două ori înainte să aduci hoinari în tabără, zise el râzând. Cum am spus, străinii aduc întotdeauna belele.

CAPITOLUL 9

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce şi aş avea grijă de Colţ Galben, şopti Labă Cenuşie, după ce Coadă Lungă se îndepărtă. Nu arată prea fericită.

Labă de Foc privi înspre bătrâna pisică. Rămăsese întinsă lângă Piatra Mare şi Labă Cenuşie avea drepate. Îl privea cu o căutătură îngrozitoare.

— Ei bine, acum e-acum, mieună el. Urează-mi noroc!

— Ai nevoie ca tot Clanul Stelelor să-ţi stea alături, răspunse Labă Cenuşie. Strigă dacă ai nevoie de ajutor. Dacă oi vedea că te dă gata, mă furişez în spatele ei şi îi dau o scatoalcă în cap cu un iepure ţeapăn.

Labă de Foc toarse amuzat şi se îndreptă spre Colţ Galben. Veselia i se spulberă pe dată când se apropie de regina rănită. Bătrâna pisică nu era deloc într-o dispoziţie bună. Şuieră un avertisment şi îşi arătă dinţii.

— Rămâi unde eşti, pisoi de casă!

Labă de Foc oftă. După cum se arăta situaţia n-avea să-i fie uşor. Încă îi era foame şi începea să se simtă obosit. Tot ce îşi dorea era să se încolăcească în culcuş şi să tragă un pui de somn. Ultimul lucru de care se simţea în stare era să se certe cu ghemul acela jalnic de blană cu dinţi.

— Poţi să-mi spui ce vrei, mieună el obosit. Eu doar urmez ordinele lui Stea Albastră.

— Până la urmă, eşti un pisoi de casă, nu-i aşa? hârcâi Colţ Galben.

„Şi ea e obosită”, gândi Labă de Foc. Avea mai puţină înflăcărare în glas, deşi duşmănia îi era la fel de puternică.

— Am trăit alături de Două-picioare când am fost pui, răspunse calm Labă de Foc.

— Mama ta a fost pisică de casă? Tatăl tău a fost pisică de casă?

— Da, au fost, răspunse Labă de Foc lăsând privirea în pământ şi simţind ranchiuna arzând înăuntrul său. Era suficient că membrii propriului clan îl vedeau ca pe un străin, şi atunci de ce trebuia să dea explicaţii acestui prizonier prost-dispus.

Colţ Galben înţelese tăcerea lui ca pe o invitaţie să continue.

— Sângele unei pisici de casă nu e la fel ca sângele de războinic. De ce nu dai tu fuguţa acasă, la Două-picioare ai tăi, în loc să-mi porţi mie de grijă? E înjositor pentru mine să-mi

poarte de grijă o pisică de origine umilă ca tine!

Labă de Foc își pierdu răbdarea și izbucni:

— Ar fi înjositor și dacă aș avea origine de războinic. Ți-ar fi fost rușine și dacă eram o pisică prețioasă din clanul tău, și dacă eram vreun Două-picioare, care te-ar fi cules de pe jos, zise supărat, legănându-și coada dintr-o parte în alta. Înjositor e faptul că trebuie să te bizui pe o altă pisică, oricare ar fi ea!

Colț Galben se zgâi la el, căscând ochii portocalii. Înciudat, Labă de Foc continuă:

— N-ai decât să te obișnuiești cu gândul că vei fi îngrijită până când te vei simți îndeajuns de bine să-ți porți singură de grijă, mâță ciudoasă!

Se opri doar atunci când Colț Galben începu să scoată un șuier strident, hodorogit. Speriat, Labă de Foc înaintă spre ea. Pisica tremura din toate încheieturile, cu ochii închiși pe jumătate. O apucase vreo criză?

— Uite ce e, n-am vrut… începu el, până să-și dea seama că pisica râde!

— Miauuu, aauu, mieună ea, cu un tors șuierat, ieșit din adâncul pieptului.

Labă de Foc nu știa ce să facă.

— Ești isteț, pisoi de casă, croncăni Colț Galben, oprindu-se în sfârșit din râs. Ei bine, sunt obosită și mă dor picioarele. Am nevoie de somn și de ceva să-mi pun pe rană. Du-te și cere-i drăgălașei pisici-vraci niște ierburi. Un unguent de splinuță îmi va face bine. Și, dacă tot te duci, nu mi-ar strica să rumeg și niște semințe de mac. Mă obosește îngrozitor durerea asta!

Uluit de schimbarea stării de spirit, Labă de Foc se întoarse și porni în grabă spre vizuina lui Frunză Ruginie.

Nu mai ajunsese până atunci în acea parte a taberei. Cu urechile ciulite, trecu printr-un tunel verde și răcoros de ferigi, care ducea într-un mic luminiș ierbos. Un bolovan înalt era așezat într-o parte, crăpat pe mijloc suficient încât o pisică să-și facă adăpost acolo. Din acea deschizătură își făcu apariția Frunză Ruginie. Ca de obicei, se arătă prietenoasă, cu ochi luminoși, iar blana cu picățele lucea într-o sută de nuanțe de galben și brun.

Labă de Foc salută sfios și îi depănă lista de ierburi și semințe cerute de Colț Galben.

— Cele mai multe sunt în vizuina mea, răspunse Frunză Ruginie. Voi aduce și niște frunze de gălbenele. Dacă își va înveli rana cu ele, va ține la distanță orice infecție. Așteaptă-mă aici!

— Mulțumesc, mieună Labă de Foc, în timp ce pisica-vraci dispăru înapoi în vizuină. Miji ochii, încercând să întrezărească ceva în interior. Dar vizuina era prea întunecată pentru a vedea ceva. Auzea doar foșnetul și mirosea aromele amețitoare ale ierburilor necunoscute.

Frunză Ruginie se ivi din întuneric și lăsă la picioarele lui Labă de Foc o legătură de frunze.

— Spune-i lui Colț Galben s-o ia ușor cu semințele de mac. Nu vreau să-și curme durerea cu totul. Puțină durere îmi va fi de folos pentru că mă va ajuta să-mi dau seama cât de bine se vindecă.

Labă de Foc dădu din cap și apucă ierburile cu dinții.

— Mulțumesc, Frunză Ruginie! mieună el printre dinți, și o luă înapoi prin tunelul de ferigi, spre luminișul mare.

Gheară de Tigru şedea în faţa culcuşului războinicilor, urmărindu-l cu privirea. Când Labă de Foc se apropie de Colţ Galben, cu ierburile în gură, motănelul simţi privirea de jar arzându-i ceafa. Întoarse capul şi se uită curios la Gheară de Tigru. Războinicul închise ochii pe jumătate şi îşi mută privirea în altă parte.

Labă de Foc lăsă legătura lângă Colţ Galben.

— Bine, mieună ea. Şi acum, înainte să mă laşi în pace, adu-mi şi ceva de mâncare. Mor de foame!

Soarele răsărise de trei ori de când Colţ Galben poposise în tabără. Labă de Foc se trezi nerăbdător şi îl înghionti pe Labă Cenuşie, care dormea încă lângă el, cu nasul ascuns în coada stufoasă.

— Trezeşte-te, mieună Labă de Foc, sau vei întârzia la antrenament.

Labă Cenuşie ridică somnoros capul şi scânci, încuviinţând fără tragere de inimă. Labă de Foc îi dădu ghes şi lui Labă Neagră. Motanul negru deschise imediat ochii şi sări în picioare.

— Ce e? mieună el privind buimac în jur.

— Linişteşte-te, Labă Neagră. Se apropie timpul de antrenament, îl domoli Labă de Foc.

Labă Pământie şi Labă Nisipie începură la rândul lor să se frământe în culcuşurile acoperite cu muşchi, aflate în cealaltă parte a vizuinei. Labă de Foc se sculă şi îşi făcu loc printre ferigi.

Era o dimineaţă caldă. Tânărul ucenic întrezări printre frunzele şi ramurile care adăposteau tabăra cerul de un albastru intens. Cu toate astea, roua grea sclipea pe frunzele de ferigi şi pe firele de iarbă. Labă de Foc adulmecă aerul. Vara se apropia de sfârşit şi, în curând, avea să vină frigul.

Se tolăni şi se rostogoli în ţărâna de lângă buturugă, întinzându-şi picioarele şi lăsându-şi capul pe spate, alintându-se pe pământul rece. Se rostogoli apoi pe o parte şi privi de cealaltă parte a luminişului, să vadă dacă s-a trezit Colţ Galben.

Avea locul ei de odihnă, într-un capăt al copacului căzut, unde se adunau de regulă bătrânii să mănânce. Culcuşul ei era lipit de trunchiul acoperit cu muşchi, departe de urechile bătrânilor, dar sub privirile atente ale războinicilor aflaţi de cealaltă parte a luminişului. Labă de Foc văzu doar o grămăjoară de blană cenuşie ridicându-se şi apoi coborând imediat cu un murmur uşor.

Labă Cenuşie îşi făcu şi el apariţia din vizuină, urmat de Labă Nisipie şi Labă Pământie. Labă Neagră se ivi ultimul, privind neliniştit în jurul poienii, înainte de a ieşi cu totul la lumină.

— Încă o zi de îngrijit ghemul acela râios de purici, nu-i aşa, Labă de Foc? mieună Labă Pământie. Fac rămăşag că ţi-ai dori să te antrenezi cu noi.

Labă de Foc se ridică şi se scutură de praf. Nu avea de gând să se lase necăjit de zeflemelile lui Labă Pământie.

— Nu-ţi face griji, Labă de Foc, şopti Labă Cenuşie. Stea Albastră te va lua în curând la antrenament.

— Poate crede că locul unui pisoi de casă este în tabără, să aibă grijă de bolnavi, mieună Labă Nisipie obraznic, scuturând din capul roşcat şi aruncându-i lui Labă de Foc o privire dispreţuitoare. Dar motanul hotărî să-i ignore comentariile înţepătoare.

— Ce te învaţă Vifor Alb astăzi, Labă Nisipie? mieună el.

— Astăzi facem antrenament de luptă. Mă învaţă cum luptă un războinic adevărat, răspunse cu mândrie Labă Nisipie.

— Inimă de Leu mă duce la Marele Smochin, mieună Labă Cenuşie, să-mi exersez căţăratul. Ar trebui să plec, mă aşteaptă.

— Vin cu tine până în vârful povârnişului, mieună Labă de Foc. Trebuie să prind ceva pentru Colţ Galben. Vii, Labă Neagră? Gheară de Tigru cu siguranţă are ceva în plan pentru tine.

Labă Neagră oftă şi dădu din cap, apoi o luă pe urmele lui Labă Cenuşie şi Labă de Foc pe drumul afară din tabără. Chiar dacă rana îi era complet vindecată, entuziasmul pentru antrenamentul de războinic încă îi lipsea.

— Poftim, mieună Labă de Foc şi lăsă în faţa lui Colţ Galben un şoarece mare şi un piţigoi.

— Era şi timpul, mârâi ea. Pisica încă nu se trezise când Labă de Foc intră în tabără, după vânătoare. O trezi însă mirosul prăzii şi se sculă imediat.

Lăsă capul în jos şi înfulecă lacom hrana adusă de Labă de Foc. Pe măsură ce puterile îi reveneau, îi creştea şi pofta de mâncare. Rana i se vindeca bine, însă firea îi rămase la fel de aprigă şi schimbătoare.

— Mă mănâncă îngrozitor partea de jos a cozii, dar nu ajung. Vrei să mi-o speli tu? se plânse ea.

Cu un fior reţinut, Labă de Foc se ghemui şi se apucă de treabă.

În timp ce pocnea între dinţi puricii durdulii, observă câţiva pisoi rostogolindu-se în praful din apropiere. Se încăierau în joacă, uneori destul de nărăvaş. Colţ Galben, care îşi ţinuse ochii închişi câtă vreme Labă de Foc o spălă, deschise un ochi pe jumătate şi urmărea jocul pisoilor. Labă de Foc fu surprins să simtă spinarea pisicii încordându-se.

Ascultă câteva clipe strigătele piţigăiate ale pisoilor.

— Îţi arăt eu colţi, Stea Căzătoare! mieună un motănel dungat. Sări în spatele unui pisoi cu blana alb-cenuşie care se făcea că este liderul Clanului Umbrelor. Cei doi pisoi se rostogoliră spre Piatra Mare. Deodată, pisoiul cu blană alb-cenuşie se opinti din răsputeri şi îl azvârli pe celălalt de pe spate. Cu un ţipăt înspăimântat, motănelul dungat căzu, izbindu-se de Colţ Galben.

Bătrâna pisică sări imediat în sus, cu blana zburlită, şi scuipă cu înverşunare:

— Nu te apropia de mine, puşlama blănoasă! şuieră ea.

Motănelul dungat se uită la pisica furioasă, apoi se întoarse şi o luă la goană. Se ascunse în spatele unei regine vărgate, care îi aruncă lui Colţ Galben o privire mânioasă din cealaltă parte a luminişului.

Pisoiul cu blană alb-cenuşie încremeni. Apoi, se retrase tiptil spre adăpostul puilor.

Reacția lui Colț Galben îl sperie pe Labă de Foc. Credea că-i văzuse toată înverșunarea atunci când se luptaseră, la prima lor întâlnire, însă în ochii ei ardea o nouă furie.

— Cred că puilor le este greu să stea închiși în tabără, mieună el cu grijă. Devin neastâmpărați.

— Nu mă interesează cât de neastâmpărați sunt, mârâi Colț Galben. Dar să stea departe de mine!

— Nu-ți plac pisoii? întrebă Labă de Foc, neputându-și stăpâni curiozitatea. Tu n-ai avut niciodată pui?

— Tu nu știi că pisicile-vraci nu au pui? șuieră Colț Galben cu furie.

— Dar am auzit că înainte de asta ai fost războinic, îndrăzni Labă de Foc.

— Nu am pui! scuipă Colț Galben și se sculă, retrăgându-și coada din dreptul lui. Oricum, adăugă cu glasul mai moale, aproape șoptit, se pare că puii suferă tot felul de accidente când sunt eu prin preajmă.

Ochii ei portocalii se întunecară. Se așeză cu bărbia pe labele din față și rămase privind în gol. Labă de Foc îi văzu umerii plecați când scoase un oftat încet, prelung.

Rămase privind-o cu interes. Ce voia să spună? Vorbea serios? Era greu să-și dea seama, căci Colț Galben părea să-și schimbe dispoziția de la o clipă la alta. Ridică din umeri și-i dădu mai departe cu spălatul.

— Sunt câteva căpușe pe care nu le-am putut scoate, îi zise după ce termină.

— Sper că nici n-ai încercat, nătângule! se oțărî Colț Galben. Nu-mi doresc vreun cap de căpușă înfipt în coadă. Cere-i lui Frunză Ruginie niște fiere de șoarece, cu care să le freci. Trebuie doar să le stropești puțin și se desprind imediat.

— Mă duc acum! se oferi Labă de Foc, bucuros să scape o vreme de țâfnoasa pisică. Cu atât mai mult cu cât revederea lui Frunză Ruginie nu era nici pe departe ceva neplăcut.

Se îndreptă spre tunelul de ferigi. Pisici treceau pe lângă el, purtând în gură nuiele și crenguțe. Cât timp o spălase pe Colț Galben, tabăra începuse să forfotească. Așa se întâmpla în fiecare zi de când Stea Albastră anunțase dispariția Clanului Vântului. Reginele împleteau un zid verde de crengi și frunze în jurul adăpostului puilor, asigurându-se că îngusta intrare rămânea singura cale de intrare și ieșire din tufa de mure. Alte pisici trebăluiau la marginea taberei, umplând golurile din desiș.

Până și bătrânii participau la munca asta săpând o groapă în pământ. Războinicii adunau grămezi de pradă, care urma să fie pusă la păstrare în groapa proaspăt săpată. În aer plutea o concentrare mută, dorința de apărare a clanului.

În cazul în care Clanul Umbrelor avea de gând să facă vreo mișcare pe teritoriul lor, Clanul Tunetului se putea apăra în adăpostul taberei, și nu aveau să se lase alungați din ținutul lor la fel de ușor precum Clanul Vântului.

Dungă Neagră, Coadă Lungă, Blană Albastră și Labă Pământie așteptau tăcuți la intrarea în tabără. Ochii le erau ațintiți asupra deschizăturii către tunelul de orz sălbatic. O patrulă se întoarse, prăfuită și cu labele zvâcnind de durere. De îndată ce războinicii pătrunseră în tabără, Dungă Neagră și tovarășii săi se apropiară și schimbară câteva vorbe, după care se strecurară rapid din tabără. Hotarele Clanului Tunetului nu rămâneau nicio clipă nepăzite.

Labă de Foc se îndreptă spre tunelul de ferigi care ducea la vizuina lui Frunză Ruginie și,

când intră în luminiș, o găsi pregătind ierburi înmiresmate.

— Îmi dai, te rog, niște fiere de șoarece pentru căpușele lui Colț Galben? mieună Labă de Foc.

— Imediat, răspunse Frunză Ruginie, adunând laolaltă cu laba două grămezi de ierburi și amestecă mormanul parfumat cu o gheară întinsă delicat.

— Ești ocupată? întrebă Labă de Foc așezându-se pe o bucată de pământ încălzită de lumina soarelui.

— Trebuie să fiu pregătită pentru orice, zise Frunză Ruginie privindu-l cu ochi galbeni și limpezi. Labă de Foc o privi o clipă în ochi, apoi își feri privirea, în timp ce un sentiment stânjenitor îi gâdilă blana. Frunză Ruginie se întoarse la ierburile ei.

Labă de Foc așteptă, bucuros că poate sta liniștit și că o poate privi trebăluind.

— Așa, mieună ea în cele din urmă. Ce voiai? Fiere de șoarece?

— Da, te rog. Labă de Foc se ridică și își întinse, pe rând, picioarele din spate. Soarele îi încălzise blana și îl moleșise.

Frunză Ruginie se repezi în vizuina ei, de unde ieși ducând cu băgare de seamă ceva între dinți. Era un cocoloș mic de mușchi, atârnând la capătul unei fâșii subțiri de coajă de copac, pe care i-o dădu lui Labă de Foc. El îi simți respirația caldă și dulce când apucă pachetul cu dinții.

— Mușchiul este înmuiat în fiere, explică Frunză Ruginie. Ai grijă să nu-ți ajungă în gură, altfel vei avea un gust groaznic zile întregi. Apasă-l pe căpușe și apoi spală-te pe labe - într-un pârâu, nu cu limba!

Labă de Foc dădu din cap și se reîntoarse la Colț Galben, vesel și plin de viață.

— Nu te mișca! mieună el către bătrâna pisică. Cu grijă, apăsă cu labele din față mușchiul pe fiecare căpușă.

— Ai putea să-mi cureți și mizeria, dacă tot te-ai murdărit pe labe! mieună ea, după ce Labă de Foc termină. Voi trage un pui de somn. Căscă, arătându-și dinții înnegriți și rupți. Căldura zilei o moleșise și pe ea. Apoi, poți să te duci și să faci ce faceți voi, ucenicii, adăugă ea.

După ce Labă de Foc curăță mizeria lui Colț Galben, o lăsă moțăind și se îndreptă spre tunelul de orz sălbatic, dornic să ajungă la pârâu și să-și spele labele.

— Labă de Foc! se auzi un glas dintr-o parte a luminișului.

Labă de Foc se întoarse. Era Juma de Coadă.

— Unde te duci? mieună bătrânul motan, curios. Trebuie să ajuți la pregătiri.

— Tocmai am pus fiere de șoarece pe căpușele lui Colț Galben, răspunse Labă de Foc.

Mustățile lui Juma de Coadă tremurară de haz.

— Ai pornit-o atunci spre cel mai apropiat pârâu! În cazul ăsta, să nu te întorci fără pradă. Avem nevoie de toată prada pe care o putem găsi.

— Da, Juma de Coadă, răspunse Labă de Foc.

Ieși din tabără și o luă spre povârniș. Coborî apoi spre pârâul unde vânase împreună cu Labă Cenușie în ziua în care dăduse peste Colț Galben. Fără să stea pe gânduri, sări în apa

rece și limpede care îi ajungea până la pulpe, udându-i blana de pe burtă. Icni înfiorat de răceala ei.

Un foșnet în tufișurile de deasupra lui îl făcu să ridice ochii, deși mirosul cunoscut care îi ajunsese la nas îi dădu de știre că nu are de ce să se îngrijoreze.

— Ce faci acolo? Labă Cenușie și Labă Neagră rămaseră uitându-se la el ca la un nebun.

— Fiere de șoarece, se strâmbă Labă de Foc. Nu întrebați! Unde sunt Inimă de Leu și Gheară de Tigru?

— S-au dus să se alăture următoarei patrule, răspunse Labă Cenușie. Ne-au dat ordin să vânăm tot restul după-amiezii.

— Juma de Coadă mi-a spus același lucru, mieună Labă de Foc, tresărind când un șuvoi de apă rece îi năvăli printre labe. Toți din tabără sunt ocupați. De parcă am fi pe cale să fim atacați în orice moment. Se căță pe mal, cu apa care i se prelingea din blană.

— Cine spune că nu vom fi? mieună Labă Neagră privind în toate părțile, de parcă s-ar fi așteptat să vadă în orice clipă o patrulă inamică țâșnind dintre tufe.

Labă de Foc privi grămada de pradă de lângă cei doi ucenici.

— Se pare că ați făcut o treabă bună astăzi, mieună el.

— Da, mieună mândru Labă Cenușie. Și încă mai avem timp tot restul după-amiezii. Vrei să vii cu noi?

— Normal! toarse Labă de Foc. Se scutură încă o dată, apoi țâșni în tufișuri, după prietenii lui.

Labă de Foc își dădu seama că pisicile din tabără sunt impresionate de prada pe care cei trei ucenici izbutiseră s-o prindă în acea după-amiază. Fură întâmpinați de cozi ridicate și ghionturi prietenoase. Avură nevoie de patru drumuri ca să care toată prada la groapa pe care o săpaseră bătrânii.

Inimă de Leu și Gheară de Tigru tocmai se întorceau împreună cu patrula lor, când Labă de Foc, Labă Cenușie și Labă Neagră duceau ultimele prăzi în tabără.

— Bravo, mieună Inimă de Leu. Am auzit că ați fost harnici. Stocul e aproape plin. Ultima parte o puteți lăsa pentru masa de diseară. Și luați ceva și cu voi în vizuină. Meritați un ospăț!

Cei trei ucenici fluturară cozile, încântați.

— Sper că nu ai neglijat-o pe Colț Galben cu toată vânătoarea asta, Labă de Foc, mârâi Gheară de Tigru.

Labă de Foc se grăbi să scuture din cap, nerăbdător s-o șteargă. Murea de foame. De data asta, se supuse codului războinicilor și nu mâncase nici măcar o bucățică cât timp vânase pentru clan, la fel cum procedaseră și Labă Cenușie și Labă Neagră.

După ce aduseră și ultima captură și o abandonară peste grămada strânsă în mijlocul luminișului, își luă fiecare câte o bucată și porniră spre buturugă. Vizuina era goală.

— Unde sunt Labă Pământie și Labă Nisipie? întrebă Labă Neagră.

— Probabil patrulează încă, presupuse Labă de Foc.

— Bine, mieună Labă Cenușie. Pace și liniște.

Și după ce mâncară pe îndelete, începură să se spele. Aerul răcoros al serii era binevenit după arșița zilei.

— Hei! Ghici ce! mieună dintr-odată Labă Cenușie. Labă Neagră a reușit să smulgă un compliment de la bătrânul Gheară de Tigru azi dimineață!

— Chiar? zise Labă de Foc. Ce ai făcut de l-ai mulțumit pe Gheară de Tigru? Ai zburat?

— Ei bine, începu Labă Neagră sfios, cu capul plecat, am prins o cioară.

— Cum ai reușit? mieună Labă de Foc, impresionat.

— Era bătrână, recunoscu modest Labă Neagră.

— Dar era uriașă, adăugă Labă Cenușie. Nici măcar Gheară de Tigru nu i-a găsit vreun cusur! Este într-o dispoziție atât de proastă de când Stea Albastră te-a luat ucenic. Gânditor, își linse laba. Stai așa, de fapt de când Inimă de Leu a fost numit secund.

— E doar îngrijorat de Clanul Umbrelor și de patrulele în plus, mieună grăbit Labă Neagră. Ar trebui să încerci să nu-l superi.

Conversația le fu întreruptă de un strigăt care venea din cealaltă parte a poienii.

— O, nu, oftă Labă de Foc, sărind în patru picioare. Am uitat să-i duc porția lui Colț Galben!

— Stai aici, mieună Labă Cenușie, ridicându-se. Îi duc eu ceva.

— Nu, mai bine mă duc eu, se împotrivi Labă de Foc. E pedeapsa mea, nu a ta.

— Nu va observa nimeni, insistă Labă Cenușie. Sunt ocupați toți cu masa. Mă știi doar: tăcut ca un șoarece, iute ca un pește. Așteaptă aici!

Labă de Foc se așeză iar, neputându-și ascunde ușurarea. Își privi prietenul îndepărtându-se de buturugă, înspre grămada de hrană.

Ca și cum ar fi îndeplinit niște ordine, Labă Cenușie alese cu încredere doi dintre cei mai suculenți șoareci și se îndreptă repede spre Colț Galben.

— Stai, Labă Cenușie! Un mârâit puternic se auzi dinspre intrarea în vizuina războinicilor. Își făcu apariția Gheară de Tigru, care porni înspre Labă Cenușie. Ce faci cu șoarecii ăia? îl întrebă.

Cu un gol în stomac, Labă de Foc privi neputincios din spatele buturugii. Lângă el, Labă Neagră încremeni cu gura plină și se ghemui deasupra mâncării, cu ochii mai mari ca niciodată.

— Ăăă… Labă Cenușie lăsă șoarecii din gură, fâstâcindu-se.

— Să nu-mi spui că-l ajuți pe tânărul Labă de Foc și ai de gând să hrănești trădătorul acela hrăpăreț?

Labă de Foc îl privi pe Labă Cenușie cercetându-și câteva clipe labele. În cele din urmă, răspunse:

— Eu... ăă... doar îmi era foame. Voiam să-i iau pentru mine, să-i mănânc singur. Dacă îi las pe ăia doi să se apropie, zise uitându-se spre Labă de Foc și Labă Neagră, nu mai rămân decât cu niște oase și blană.

— Chiar așa? mieună Gheară de Tigru. Păi dacă ești atât de flămând, ai putea la fel de bine să-i mănânci aici și acum!

— Dar... începu Labă Cenușie uitându-se neliniștit în sus, la marele războinic.

— Acum! mârâi Gheară de Tigru.

Labă Cenușie lăsă capul în jos și începu să roadă la șoareci. Pe primul îl termină din câteva înghițituri, dar al doilea șoarece îi luă mai mult timp. Labă de Foc crezu că nu va izbuti în veci să-l înghită și propriul său stomac se strânse în semn de solidaritate, dar, în cele din urmă, cu o ultimă sforțare, Labă Cenușie înghiți și ultima bucățică de șoarece.

— E mai bine acum? întrebă Gheară de Tigru, cu glas mieros, prefăcut.

— Mult mai bine, răspunse Labă Cenușie, înăbușindu-și un râgâit.

— Bun, zise Gheară de Tigru și se înapoie spre vizuina lui.

Labă Cenușie se strecură stingherit înapoi lângă Labă de Foc și Labă Neagră.

— Mulțumesc, Labă Cenușie, mieună recunoscător Labă de Foc, frecându-se de blana moale a prietenului său. Ai fost pe față.

Strigătul lui Colț Galben răsună iar în aer. Labă de Foc oftă și se ridică, hotărât să-i ducă îndeajuns de multă mâncare, încât să-i ajungă toată noaptea. Voia să se culce devreme. Burta îi era plină, iar labele obosite.

— Ești bine, Labă Cenușie? întrebă când se întoarse să plece.

— Miau, suspină Labă Cenușie. Stătea chircit, cu ochii pe jumătate închiși. Am mâncat prea mult!

— Du-te la Frunză Ruginie, îi sugeră Labă de Foc. Sunt sigur că-ți va fi de ajutor.

— Sper, mieună Labă Cenușie și se îndepărtă încet, clătinându-se.

Labă de Foc îl urmări cu privirea, până când un alt strigăt furios al lui Colț Galben îl făcu să țâșnească spre cealaltă parte a luminișului.

CAPITOLUL 10

În dimineaţa următoare, o ploaie uşoară cădea peste copaci şi peste tabăra Clanului Tunetului.

Labă de Foc se trezi simţindu-se jilav. Fusese o noapte agitată. Se sculă şi îşi scutură blăniţa, înfoindu-se. Apoi ieşi din vizuina ucenicilor şi străbătu luminişul, îndreptându-se spre culcuşul lui Colţ Galben.

Colţ Galben abia ce se trezise. Înălţă capul şi îl privi pe Labă de Foc cu ochii pe jumătate închişi.

— Mă dor oasele în dimineaţa asta. A plouat toată noaptea?

— De când s-a ridicat luna pe cer, răspunse Labă de Foc. Se întinse şi îi privi cu atenţie culcuşul acoperit de mușchi. Aşternutul tău e ud leoarcă. De ce nu te muţi mai aproape de adăpostul puilor? E locul mai ferit.

— Ce? Să mă ţină miorlăitul trează toată noaptea! Mai bine stau udă! mârâi Colţ Galben.

Labă de Foc o privi cum se învârte, ţeapănă, în culcuşul ei.

— Atunci, dă-mi voie măcar să-ţi aduc nişte aşternut uscat, se oferi, renunţând să mai vorbească despre pui când văzu că nu-i cade bine.

— Mulţumesc, Labă de Foc, răspunse încet Colţ Galben, întinzându-se.

Motanul era nedumerit. Se întrebă dacă bătrâna pisică se simte bine. Era prima dată când îi mulţumea şi prima dată când nu îi spunea „pisoi de casă”.

— Nu mai sta acolo ca o veveriţă. Du-te şi adu nişte mușchi! se burzului bătrâna pisică.

Lui Labă de Foc îi tremurară mustăţile de haz. Aceasta era Colţ Galben cu care se obişnuise. Dădu din cap şi o luă din loc. Alergând, se izbi de Coadă Pestriţă în mijlocul poienii, regina care asistase, cu o zi în urmă, la izbucnirea furioasă a lui Colţ Galben faţă de pisoiul dungat.

— Scuză-mă, Coadă Pestriţă, mieună Labă de Foc. Te duci s-o vezi pe Colţ Galben?

— Ce să caut eu la creatura aceea sălbatică? răspunse arţăgos Coadă Pestriţă. Pe tine te căutam de fapt. Stea Albastră vrea să te vadă.

Labă de Foc se grăbi spre Piatra Mare şi vizuina lui Stea Albastră. Liderul clanului şedea afară, mişcându-şi capul ritmic în timp ce îşi lingea blana cenuşie de sub gât. Se opri când îl

văzu apropiindu-se pe Labă de Foc.

— Cum se simte Colţ Galben astăzi? mieună ea.

— I s-a udat aşternutul, aşa că voiam să-i duc altul, răspunse Labă de Foc.

— Voi ruga una dintre regine să se ocupe de asta. Stea Albastră se linse pe piept, apoi îl privi pe Labă de Foc cu atenţie. Nu e încă în stare să vâneze singură? întrebă.

— Nu cred, mieună Labă de Foc, dar poate să meargă destul de bine acum.

— Înţeleg, mieună Stea Albastră şi rămase o clipă pe gânduri. E timpul să te reîntorci la pregătire, Labă de Foc. Însă va trebui să munceşti din greu pentru a recupera timpul pierdut.

— Grozav! Adică, mulţumesc, Stea Albastră! se bâlbâi Labă de Foc.

— Astăzi te vei duce cu Gheară de Tigru, Labă Cenuşie şi Labă Neagră, continuă Stea Albastră. L-am rugat pe Gheară de Tigru să evalueze aptitudinile de războinic ale tuturor ucenicilor noştri. Nu-ţi face griji în legătură cu Colţ Galben, voi pune pe altcineva să-i poarte de grijă cât timp eşti plecat.

Labă de Foc dădu din cap.

— Du-te acum cu tovarăşii tăi, zise Stea Albastră. Cred că te aşteaptă.

— Mulţumesc, Stea Albastră, mieună Labă de Foc. Se întoarse fluturându-şi coada şi ţâşni spre vizuina lui.

Cei doi ucenici îl aşteptară lângă buturugă. Labă Cenuşie arăta băţos şi indispus, cu blana lungă încâlcită din cauza umezelii. Labă Neagră se învârtea în jurul buturugii, căzut pe gânduri, zvâcnind din când în când din vârful alb al cozii.

— Aşadar, vii cu noi astăzi! strigă Labă Cenuşie la apropierea lui Labă de Foc. Ce zi! Se scutură puternic, să scape de umezeala care îi lipise firele de păr.

— Da. Stea Albastră mi-a spus că Gheară de Tigru ne va evalua astăzi. Vin şi Labă Nisipie şi Labă Pământie?

— Vifor Alb şi Dungă Neagră i-au luat în patrulare. Presupun că Gheară de Tigru îi va examina mai târziu, răspunse Labă Cenuşie.

— Haideţi! Să mergem, îi îndemnă Labă Neagră. Dintr-odată se opri din mers şi rămase lângă ei, neliniştit.

— De acord, mieună Labă Cenuşie. Sper că puţină mişcare mă va încălzi!

Cele trei pisici porniră la drum prin tunelul de orz sălbatic şi ieşiră din tabără, grăbindu-se catre valea nisipoasă. Gheară de Tigru nu-şi făcuse încă apariţia, aşa că îl aşteptară adăpostiţi sub un brad, cu blana înfoiată de frig.

— Eşti îngrijorat din cauza evaluării? îl întrebă Labă de Foc pe Labă Neagră, care se plimba cu paşi repezi, când încoace, când încolo. Nu ai de ce. La urma urmei, eşti ucenicul lui Gheară de Tigru. Când îi va da raportul lui Stea Albastră, va dori să-i spună cât de bun eşti.

— Cu Gheară de Tigru nu poţi şti niciodată, mieună Labă Neagră continuând să se plimbe.

— Dar potoleşte-te odată, îşi ieşi din fire Labă Cenuşie. În ritmul ăsta, vei obosi înainte de a începe!

Când ajunse la ei și Gheară de Tigru, cerul se schimbase. Norii nu mai arătau ca o blană cenușie și deasă, ci aduceau mai mult cu ghemotoacele albe și moi de puf, pe care le foloseau reginele ca să îmbrace culcușul puilor. Cerul albastru nu putea fi departe, iar adierea care adusese norii pufoși purta cu sine o răcoare proaspătă.

Gheară de Tigru îi salută cu voce aspră și începu să le înșire tot ce-i aștepta:

— În ultimele săptămâni, Inimă de Leu și cu mine am încercat să vă învățăm cum să vânați decent, mieună el. Astăzi, aveți prilejul să-mi arătați cât de mult ați învățat. Fiecare dintre voi o va lua pe un drum și va vâna cât poate de mult, iar prada va fi adăugată rezervelor din tabără.

Cei trei ucenici se uitară unul la altul, emoționați, iar Labă de Foc își simți inima luând-o la galop.

— Labă Neagră, vei urma calea de dincolo de Marele Smochin, până la Pietrele Șerpilor. Ar trebui să fie îndeajuns pentru aptitudinile tale slabe. Tu, Labă Cenușie, continuă Gheară de Tigru, te vei duce de-a lungul pârâului, până la Calea Tunetului.

— Grozav, mieună Labă Cenușie. Labe ude pentru mine! Dar privirea lui Gheară de Tigru îl reduse la tăcere.

— În sfârșit, Labă de Foc. Ce păcat că marele tău mentor nu a putut fi astăzi aici, să vadă cu ochii ei isprava. Vei urma calea de la Brazii Înalți, pe lângă Copacii Tăiați, până la pădurea de dincolo de ei.

Labă de Foc dădu din cap, schițând traseul în minte.

— Și nu uitați, încheie Gheară de Tigru, pironindu-i cu privirea, voi fi cu ochii pe voi.

Labă Neagră țâșni primul înspre Pietrele Șerpilor. Gheară de Tigru luă la pas altă cărare în pădure, lăsându-i pe Labă Cenușie și Labă de Foc singuri, încercând să ghicească pe cine va urmări Gheară de Tigru primul.

— Nu știu de ce crede că Pietrele Șerpilor este un traseu ușor! mieună Labă Cenușie. Locul colcăie de vipere, iar păsările și șoarecii îl evită tocmai pentru că e plin de șerpi!

— Labă Neagră va pierde cea mai mare parte a timpului ferindu-se să nu fie mușcat, încuviință Labă de Foc.

— O, nu va păți nimic, mieună Labă Cenușie. Nici măcar o viperă nu va fi destul de iute să-l prindă pe Labă Neagră, la cât e de întărâtat. Mai bine o iau din loc. Ne vedem aici mai târziu. Noroc!

Labă Cenușie o luă la goană spre pârâu, în timp ce Labă de Foc rămase locului și adulmecă aerul, după care porni înspre Brazii Înalți.

Era ciudat să meargă în acea direcție, spre ținutul Două-picioare, unde crescuse. Motanul traversă cu grijă aleea îngustă, către pădurea de brazi. Privi printre rândurile drepte de copaci, adulmecând prada.

Îi atrase privirea o mișcare – un șoarece, mergea anevoios printre acele de brad. Amintindu-și prima lecție, Labă de Foc se așeză în poziția de pândă, lăsându-și greutatea pe coapse și își sprijini picioarele ușor pe pământ. Metoda nu dădu greș. Șoarecele îl observă pe Labă de Foc abia la saltul final. Îl prinse cu o labă și îi făcu repede de petrecanie, apoi îl îngropă, urmând să-l recupereze pe drumul de întoarcere.

Motanul se avântă și mai departe printre Brazii Înalți. Pământul era brăzdat de săpături

adânci ale uriaşului monstru pe care Două-picioare îl folosesc ca să pună copacii la pământ. Labă de Foc trase aer în piept, cu gura întredeschisă. Răsuflarea urât mirositoare a monstrului nu mai atinsese de mult aerul din jur.

Pisoiul porni de-a lungul urmelor adânci, sărind peste săpăturile pline pe jumătate cu apă de ploaie şi care îl făcură să simtă şi mai abitir setea. Ar fi vrut să se oprească şi să ia câteva guri de apă, dar se temea. O singură lipăială din apa noroioasă, şi ar fi simţit gustul îngrozitor al monstrului zile în şir după aceea.

Hotărî să mai aştepte. Poate avea să găsească vreo băltoacă dincolo de Brazii Înalţi. Îşi continuă drumul printre copaci şi traversă calea de Două-picioare de la marginea pădurii de brazi.

Revenise în hăţişul pădurii de stejar. Înaintă până când întâlni o baltă din care sorbi câteva guri de apă proaspătă. Lui Labă de Foc i se zburli blana când zgomotul şi mirosul familiare, din preajma vechiului său loc de strajă, de pe stâlpul din gard, ajunseră până la el şi ştiu de îndată unde se află: era pădurea care mărginea ţinutul Două-picioare, adică foarte aproape de vechea lui casă.

Motanul simţi mirosul de Două-picioare şi le auzi vocile zgomotoase şi hârâite ca de ciori. Era un grup de Două-picioare tineri, care se jucau în pădure. Labă de Foc se ghemui şi rămase privindu-i printre ferigi. Zgomotele se auzeau destul de departe, aşa că era în siguranţă. Schimbă direcţia, ocolind zgomotele şi având grijă să nu fie văzut.

Labă de Foc rămase atent şi prevăzător, nu doar din pricina a Două-picioare, ci şi a lui Gheară de Tigru, care putea fi prin preajmă. I se păru că aude o crenguţă frângându-se în tufele din spatele lui. Adulmecă aerul, dar nu simţi niciun miros nou. Oare era urmărit? se întrebă. Apoi prinse o mişcare cu colţul ochiului. La început crezu că era blana cafenie a lui Gheară de Tigru, dar zări o pată albă. Se opri, se piti şi respiră adânc. Nu recunoscu mirosul. Era o pisică, dar nu una din Clanul Tunetului. Simţi cum i se zburleşte blana, cum i se trezesc la viaţă instinctele de războinic. Va trebui să gonească intrusul de pe ţinutul Clanului Tunetului!

Labă de Foc pândi creatura care se mişca prin tufişuri. Îi recunoscu silueta care aluneca încetişor printre ferigi. Aşteptă să se apropie: se ghemui şi mai mult, dând nervos din coadă. Când pisica alb-neagră se apropie, Labă de Foc se legănă de pe un picior pe altul, gata să sară. Încă o bătaie de inimă şi se aruncă în salt.

Pisica alb-neagră sări îngrozită, şi o luă la fugă printre copaci. Labă de Foc o luă pe urma ei.

„E o pisică de casă!” se gândi alergând printre tufe şi simţindu-i mirosul fricii. „Pe teritoriul meu!”

Se apropie rapid de animalul care gonea spre scăpare şi care încetini, pregătindu-se să se cațere pe trunchiul acoperit cu mușchi al unui copac căzut. Cu sângele zvâcnindu-i în urechi, Labă de Foc îi ateriză în spate dintr-un singur salt.

Războinicul simţi pisica zbătându-se sub el, în timp ce o apucă strâns, cu toate ghearele. Pisica scăpă un urlet disperat şi îngrozit. Abia atunci motanul îi dădu drumul şi se trase câțiva paşi înapoi. Pisica alb-neagră se făcu mică lângă trunchiul căzut, tremurând, şi ridică ochii spre el. Labă de Foc ridică botul, simţind un val de lehamite în faţa renunţării

intrusului. Pisica de casă, molatică, rotofeie, cu ochi rotunzi şi faţa îngustă, arăta cu totul altfel faţă de pisicile zvelte, cu cap lat, alături de care trăia Labă de Foc. Totuşi, pisica aia îi amintea de ceva.

Labă de Foc o privi mai atent. Adulmecă, inspirându-i mirosul.

„Nu recunosc mirosul”, îşi zise în gând, scormonind printre amintiri. Apoi, dintr-odată, o imagine îi reveni în minte.

— Pată! mieună el tare.

— D-d-de u-u-unde îmi ştii nu-numele? se bâlbâi Pată, încă ghemuit.

— Sunt eu! mieună Labă de Foc.

Pisica de casă rămase buimacă.

— Am crescut împreună. Am locuit în grădina de lângă tine! insistă Labă de Foc.

— Roşcovanul? mieună Pată neîncrezător. Tu eşti? Te-ai întâlnit cu pisicile sălbatice? Sau locuieşti acum cu stăpâni noi? Aşa trebuie să fie, de vreme ce eşti încă în viaţă!

— Numele meu este Labă de Foc acum, mieună motanul. Muşchii i se relaxară şi cu limba îşi netezi blana lucioasă, portocalie.

Pată se linişti şi el şi ciuli urechile.

— Labă de Foc? repetă el amuzat. Ei bine, Labă de Foc, se pare că noii tăi stăpâni nu te hrănesc suficient! Ultima dată când ne-am întâlnit nu erai atât de sfrijit!

— N-am nevoie să mă hrănească Două-picioare, răspunse Labă de Foc. Am o pădure întreagă de mâncare.

— Două-picioare?

— Stăpânii. Aşa îi numesc pisicile din clanuri.

Pe chipul lui Pată se citi nedumerirea. Apoi, expresia i se schimbă într-una de uluire.

— Aşadar, chiar trăieşti cu pisicile sălbatice?

— Da! zise Labă de Foc. Ştii, miroşi… diferit. Neobişnuit.

— Neobişnuit? repetă Pată adulmecând. Probabil te-ai obişnuit cu mirosul pisicilor sălbatice.

Labă de Foc scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea.

— Dar am crescut împreună. Ar trebui să-ţi ştiu mirosul la fel de bine ca pe cel al mamei mele. Apoi Labă de Foc îşi aminti. Pată trecuse de şase luni. Nu era de mirare că arăta atât de rotofei şi molatic şi că mirosea atât de ciudat. Ai fost la tăietor! strigă el. Adică la veterinar!

Pată ridică din umerii negri, durdulii.

— Şi? mieună el.

Labă de Foc amuţi. Aşadar, Stea Albastră avusese dreptate.

— Haide, povesteşte-mi! Cum e să trăieşti în sălbăticie? întrebă Pată. E la fel de bine cum îţi imaginai?

Fostul motan de casă cugetă o clipă. Se gândi la noaptea trecută, când dormise într-o vizuină umedă. Se gândi la fierea de şoarece şi la curăţarea mizeriei lui Colţ Galben, la cum se străduia să-i mulţumească pe Inimă de Leu şi Gheară de Tigru. Îşi aminti de ocările legate de sângele lui de pisoi de casă. Apoi îi apăru în minte fiorul primei capturi, al goanei prin pădure după câte o veveriţă şi al serilor calde petrecute sub cerul înstelat şi primeneala

alături de prietenii lui.

— Știu cine sunt acum, mieună el simplu.

Pată lăsă capul într-o parte, holbându-se la Labă de Foc, neîncrezător.

— Trebuie să mă întorc acasă, mieună el. Se apropie vremea mesei.

— Ai grijă de tine, Pată. Labă de Foc se aplecă și îșI linse vechiul prieten afectuos între urechi, iar Pată își frecă botul de blana lui. Și fii atent! S-ar putea să mai fie prin preajmă o pisică. Una căreia nu-i plac pisicile de casă la fel de mult ca mie.

La aceste cuvinte, urechile lui Pată tresăriră. Se uită atent în jur și sări pe trunchiul copacului căzut.

— La revedere, Roșcovanule, mieună el. Le voi spune tuturor celor de acasă că ești bine!

— La revedere, Pată, mieună Labă de Foc. Poftă bună!

Și vârful alb al cozii lui Pată dispăru după copac. În depărtare se auzi zuruitul mâncării uscate și chemarea unui Două-picioare.

Labă de Foc se întoarse și o porni și el spre casă, adulmecând aerul. „Poate voi găsi aici un cintezoi, doi”, se gândi. „Și voi mai prinde ceva pe drumul printre brazi.” Întâlnirea cu Pată îl învioră, dându-și seama cât de norocos e să trăiască în sânul clanului.

Ridică privirea spre ramurile de deasupra lui și începu să pășească grijuliu, cu simțurile alerte. Nu mai avea decât să-i impresioneze pe Stea Albastră și pe Gheară de Tigru, și ziua era perfectă.

CAPITOLUL 11

Labă de Foc se întoarse cărând între dinți un pițigoi. Îl lăsă în fața lui Gheară de Tigru, care îl aștepta în vale.

— Ești primul care s-a întors, mieună războinicul.

— Da, dar mai am multe prăzi de cărat, se grăbi să miaune Labă de Foc. Le-am îngropat în...

— Știu foarte bine ce-ai făcut, mârâi Gheară de Tigru. Te-am urmărit.

Un foșnet de tufe anunță întoarcerea lui Labă Cenușie. Ducea în gură o veveriță mică, pe care o lăsă lângă pițigoiul lui Labă de Foc.

— Câh! scuipă el. Veveriţele sunt prea păroase. O să stau toată seara să-mi scot părul dintre dinți.

Gheară de Tigru nu dădu atenție bombănelilor lui Labă Cenușie.

— Labă Neagră întârzie, observă el. Îl mai așteptăm puțin, după care ne întoarcem în tabără.

— Dar dacă a fost mușcat de o viperă? protestă Labă de Foc.

— Atunci e vina lui, răspunse rece Gheară de Tigru. Nu este loc pentru nătângi în Clanul Tunetului.

Așteptară în tăcere. Labă Cenușie și Labă de Foc schimbară priviri între ei, îngrijorați pentru Labă Neagră, în timp ce Gheară de Tigru ședea nemișcat, pierdut în propriile-i gânduri.

Labă de Foc simți primul sosirea lui Labă Neagră. Sări în picioare când motanul negru își făcu apariția în poiană, arătând neobișnuit de mulțumit de sine. Din gură îi atârna trupul lung al unei vipere.

— Labă Neagră! Ești bine? strigă Labă de Foc.

— Hei! mieună Labă Cenușie, repezindu-se să admire captura lui Labă Neagră. Te-a mușcat?

— Am fost prea rapid pentru ea! toarse Labă Neagră mândru. Apoi întâlni privirea lui Gheară de Tigru și amuți.

Gheară de Tigru aținti o privire rece asupra celor trei ucenici entuziasmați.

— Haideți, zise scurt. Să adunăm restul de pradă și să ne întoarcem în tabără.

Labă de Foc, Labă Cenușie și Labă Neagră intrară în tabără, pășind în urma lui Gheară de Tigru. Duceau în gură impresionanta pradă a zilei, deși Labă Neagră se tot împiedica în șarpele mort. Când își făcură apariția din orzul sălbatic în tabără, câțiva pisoi ieșiră târâș din adăpost, să-i vadă trecând.

— Uite! îl auzi Labă de Foc pe unul dintre ei. Ucenici, întorcându-se de la vânătoare! Îl recunoscu pe motănelul dungat pe care îl alungase Colț Galben. Lângă el ședea un pisoi cenușiu și pufos, nu mai mare de două luni. Un pisoi negru și unul cu pete negre și galbene se așezară alături de ei.

— Nu e pisoiul de casă, Labă de Foc? chițăi cenușiul.

— Ba da! Uite-i blana portocalie! mieună cel negru.

— Se spune că e un bun vânător, adăugă cel pătat. Seamănă puțin cu Inimă de Leu. Credeți că e la fel de bun ca el?

— Abia aștept să-mi încep antrenamentul, mieună dungatul. Voi fi cel mai bun războinic pe care l-a văzut Clanul Tunetului!

Labă de Foc ridică bărbia, mândru de cuvintele pisoilor, și merse mai departe, urmându-și prietenii în mijlocul poienii.

— O viperă! mieună iar Labă Cenușie, când ucenicii lăsară prăzile jos, pentru ca restul pisicilor să-și ia porția fiecare.

— Ce să fac cu ea? întrebă Labă Neagră adulmecând trupul lung al șarpelui întins lângă grămadă.

— Viperele sunt bune de mâncat? întrebă Labă Cenușie.

— Gândește-te mai bine la stomacul tău! glumi Labă de Foc înghiontindu-l pe Labă Cenușie cu capul.

— Ei bine, eu n-aș mânca-o, șopti Labă Neagră. Și așa, am un gust îngrozitor în gură de la cât am cărat-o.

— S-o punem atunci pe buturugă, propuse Labă Cenușie, s-o vadă Labă Pământie și Labă Nisipie când se întorc.

Duseră fiecare câte o parte din pradă la vizuina lor. Labă Cenușie așeză cu grijă vipera pe buturugă, astfel încât să poată fi văzută din toate părțile, apoi se puseră pe mâncat, după care se așezară unul lângă altul, spălându-se și stând de vorbă.

— Mă întreb pe cine va alege Stea Albastră să meargă la Adunare, mieună Labă de Foc. Mâine va fi lună plină.

— Labă Nisipie și Labă Pământie au fost deja de două ori, răspunse Labă Cenușie.

— Poate, de data asta, Stea Albastră îl va alege pe unul dintre noi, mieună Labă de Foc. La urma urmei, ne antrenăm de aproape trei luni.

— Dar tot Labă Nisipie și Labă Pământie sunt ucenicii mai mari, zise Labă Neagră.

Labă de Foc dădu din cap.

— Și Adunarea va fi una importantă. Va fi prima întâlnire a clanurilor de la dispariția Clanului Vântului. Nicio pisică nu știe ce va avea de spus Clanul Umbrelor.

Mieunatul grav al lui Gheară de Tigru îi întrerupse.

— Aveţi dreptate, tinereilor. Războinicul se strecurase neobservat lângă ei. Apropo, Labă de Foc, adăugă el liniştit, Stea Albastră vrea să te vadă.

Labă de Foc se uită în sus, speriat. Ce voia Stea Albastră de la el?

— Acum... Dacă nu eşti prea ocupat, mieună Gheară de Tigru.

Labă de Foc sări în picioare şi ţâşni spre vizuina lui Stea Albastră.

Liderul şedea afară, mişcând din coadă dintr-o parte în alta. Când dădu cu ochii de Labă de Foc, se ridică şi îl scrută cu atenţie.

— Gheară de Tigru mi-a spus că te-a văzut astăzi vorbind cu o pisică din ţinutul Două-picioare, mieună ea încet.

— Dar... începu Labă de Foc.

— Spunea că ai început prin a te lupta cu ea şi ai sfârşit prin a o spăla.

— E adevărat, recunoscu Labă de Foc, zburlindu-şi blana. Dar era un vechi prieten, am crescut împreună. Se opri şi înghiţi în sec. Pe când eram pisoi de casă.

Stea Albastră îl privi lung.

— Ţi-e dor de vechea ta viaţă, Labă de Foc? întrebă ea. Gândeşte-te bine!

— Nu.

„Cum se poate gândi la aşa ceva?” se întrebă Labă de Foc. I se învârtea capul. Ce voia Stea Albastră să audă de la el?

— Vrei să părăseşti clanul?

— Desigur că nu! Labă de Foc rămase uluit de întrebarea ei.

Stea Albastră nu păru să-i audă patima din glas. Scutură din cap, arătând dintr-odată bătrână şi obosită.

— N-o să te condamn dacă ne părăseşti, Labă de Foc. Aveam, poate, prea multe aşteptări de la tine. Poate judecata mi-a fost întunecată de faptul că avem nevoie de războinici.

Labă de Foc fu cuprins de spaimă la gândul că ar putea părăsi clanul pentru totdeauna.

— Dar locul meu e aici! E casa mea, protestă el.

— Am nevoie de mai mult decât atât, Labă de Foc. Trebuie să pot avea încredere în devotamentul tău faţă de Clanul Tunetului, mai ales acum când, după câte se pare, Clanul Umbrelor plănuieşte un atac. Aici nu e loc pentru o pisică nesigură, care nu ştie dacă aparţine trecutului sau prezentului.

Labă de Foc trase aer adânc în piept, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Când l-am întâlnit azi pe Pată, pisica de casă alături de care m-a văzut Gheară de Tigru, am văzut ce viaţă m-ar fi aşteptat dacă aş fi rămas cu Două-picioare. M-am bucurat că nu am rămas. Am fost mândru că am plecat. Se uită ţintă în ochii lui Stea Albastră, fără să tresară. Întâlnirea cu Pată m-a convins că am făcut alegerea corectă. Nu aş fi putut fi niciodată mulţumit cu viaţa molatică a unei pisici de casă.

Stea Albastră îl privi cu atenţie, printre gene. Apoi dădu din cap.

— Foarte bine, zise. Te cred.

Labă de Foc îşi plecă respectuos capul, scoţând un suspin încet, de uşurare.

— Am vorbit cu Colţ Galben mai devreme, mieună Stea Albastră, îndulcindu-şi tonul.

Are o părere bună despre tine. Știi, e o pisică înțeleaptă. Și bănuiesc că nu a fost dintotdeauna țâfnoasă. Chiar cred că ar putea ajunge să-mi placă.

Labă de Foc simți o bucurie nemaiîntâlnită auzind aceste vorbe. Poate, în grija lui pentru Colț Galben, admirația pentru ea se transformase în afecțiune, în ciuda toanelor ei. Oricare ar fi fost motivul, se bucură că o plăcea și Stea Albastră.

— E totuși ceva la ea care mă face să nu am încredere, continuă încet Stea Albastră. Va rămâne deocamdată în Clanul Tunetului, dar ca prizonier. O vor îngriji reginele. Tu trebuie să te concentrezi pe antrenament.

Labă de Foc dădu din cap și aşteptă încuviințarea să plece, dar Stea Albastră nu terminase.

— Labă de Foc, deși ai dat dovadă astăzi de nechibzuință vorbind cu o pisică de casă, Gheară de Tigru a fost impresionat de calitățile tale de vânător. De fapt, mi-a spus că v-ați descurcat bine cu toții. Sunt mulțumită de evoluția voastră. Veți participa toți trei la Adunare.

Labă de Foc își ținu cu greu în frâu entuziasmul. Adunarea!

— Cum rămâne cu Labă Nisipie și Labă Pământie? mieună el.

— Vor rămâne aici și vor păzi tabăra, răspunse Stea Albastră. Poți să pleci acum, spuse smucid din coada lungă, și continuă să se spele, arătându-i că e liber.

Labă Cenușie și Labă Neagră se arătară uimiți să-l vadă pe Labă de Foc țopăind fericit spre ei, căci îl aşteptaseră neliniștiți lângă buturugă. Labă de Foc se aşeză lângă buturugă și își privi prietenii îngrijorați.

— Și? întrebă Labă Cenușie. Ce a zis?

— Gheară de Tigru ne-a spus că azi-dimineață ai stat de vorbă cu o pisică de casă, izbucni Labă Neagră. Ai dat de belea?

— Nu. Chiar dacă nu i-a fost pe plac lui Stea Albastră, recunoscu mâhnit Labă de Foc. A crezut că vreau să părăsesc Clanul Tunetului.

— Nu vrei, nu? întrebă Labă Neagră.

— Sigur că nu! mieună Labă Cenușie.

Labă de Foc îi dădu cenușiului său prieten un ghiont afectuos.

— Mda, nu ți-ar plăcea asta. Ai nevoie de mine să-ți prind șoareci! Tot ce poți prinde tu zilele astea sunt veverițe păroase!

Labă Cenușie se feri din calea loviturii lui Labă de Foc și se ridică pe picioarele din spate, să-i răspundă cu aceeași monedă.

— N-o să vă vină să credeți ce mi-a spus! continuă Labă de Foc. Era prea fericit să mai irosească timpul cu joaca.

Labă Cenușie se lăsă imediat pe labe.

— Ce? întrebă.

— Mergem la Adunare!

Labă Cenușie mieună încântat și sări pe buturugă, lovind cu una dintre labele din spate vipera, care ateriză în capul lui Labă Neagră, încolăcindu-se în jurul gâtului. Motanul, luat prin surprindere, scuipă înspăimântat și începu să se oțărască la motanul cenușiu:

— Fii atent! șuieră el tăios, scuturându-se, și vipera căzu la pământ.

— Te temi că ar putea să te muște? îl necăji Labă de Foc. Se ghemui, sâsâind, și se apropie de Labă Neagră într-o parte.

Mustățile lui Labă Neagră începură să tremure.

— Ai fi un șarpe pe cinste! zise și sări peste Labă de Foc, răsturnându-l cu ușurință.

Labă Cenușie se întinse de pe buturugă și pocni coada lui Labă Neagră. Când Labă Neagră încercă să-și plesnească prietenul, Labă de Foc sări în picioare și se izbi de amândoi, azvârlindu-l pe Labă Cenușie de pe buturugă. Cei trei motani se rostogoliră pe pământ și începură să se încaiere. În cele din urmă, se despărțiră și se tolăniră, gâfâind, lângă buturugă.

— Vin și Labă Nisipie și Labă Pământie? pufăi Labă Cenușie.

— Nu! răspunse Labă de Foc, neputându-și ascunde tonul triumfător din voce. Ei rămân să păzească tabăra.

— O, lasă-mă pe mine să le dau vestea! îl rugă Labă Cenușie. Abia aștept să le văd fețele!

— Și eu! încuviință Labă de Foc. Nu-mi vine să cred că mergem noi în locul lor! Mai ales după ce Gheară de Tigru m-a văzut astăzi cu Pată!

— Ai avut doar ghinion, răspunse Labă Cenușie. Am prins cu toții o grămadă de pradă la evaluare. Ăsta trebuie să fie motivul.

— Mă întreb ce va fi la Adunare, mieună Labă Neagră.

— Va fi fantastic, răspunse cu încredere Labă Cenușie. Fac pariu că vor fi acolo toți războinicii mari. Față Zgâriată, Blană de Piatră…

Labă de Foc nu mai ascultă însă. Gândurile îi fugiră la Gheară de Tigru și Pată. Labă Cenușie avea dreptate – fusese un ghinion faptul că marele războinic îl văzuse chiar când îșI întâlnise vechiul prieten. De ce nu îi urmărise pe Labă Cenușie sau Labă Neagră? De fapt, fusese un ghinion faptul că Gheară de Tigru îl trimisese de la bun început atât de aproape de ținutul Două-picioare.

Deodată, un gând întunecat încolți în mintea lui Labă de Foc: de ce îl trimisese Gheară de Tigru atât de aproape de locurile în care sălășluise odinioară? A vrut să-l testeze? Se putea, oare, ca marele războinic să nu aibă încredere în loialitatea lui față de Clanul Tunetului?

CAPITOLUL 12

Labă de Foc rămase privind peste marginea unui povârniș acoperit de tufe. Labă Cenușie și Labă Neagră se ghemuiră lângă el. Mai încolo, un grup de bătrâni, regine și războinici ai Clanului Tunetului, așteptau în desiș semnalul lui Stea Albastră.

Labă de Foc nu mai ajunsese pe acolo de la prima lui călătorie cu Inimă de Leu și Gheară de Tigru. Poiana mărginită de pereți abrupți i se arătă altfel. Verdeața bogată a pădurii era întunecată, ascunsă de lumina lunii pline, iar frunzele din copaci luceau argintii. Jos se aflau stejarii mari la care se intersectau ținuturile tuturor clanurilor.

Aerul era încărcat de mirosurile calde ale pisicilor din celelalte clanuri. Labă de Foc le vedea limpede contururile în lumina lunii, alunecând în poiana în mijlocul căreia se înălța ca un dinte rupt un bolovan mare și colțuros.

— Uite câte pisici sunt acolo! șopti Labă Neagră.

— E și Stea Încovoiată! șuieră Labă Cenușie. Liderul Clanului Râului.

— Unde? mieună Labă de Foc înghiontindu-l nerăbdător pe Labă Cenușie.

— Motanul acela cu blană dungată, spălăcită, de lângă Marele Bolovan.

Labă de Foc privi într-acolo și zări în mijlocul poienei un motan uriaș, chiar mai mare și decât Inimă de Leu. Blana lui dungată lucea palid în lumina lunii. Chiar și din depărtare, pe chipul bătrân se citeau semnele unei vieți aspre. Avea gura sucită, ca și cum fusese ruptă și nu se vindecase bine.

— Hei! mieună Labă Cenușie. Ai văzut-o pe Labă Nisipie cum a scuipat când i-am urat o seară plăcută acasă?

— Normal! toarse Labă de Foc mulțumit.

Labă Neagră îi întrerupse cu un mârâit înăbușit.

— Priviți! E Stea Căzătoare, liderul Clanului Umbrelor, șuieră el.

Labă de Foc se uită în jos, la motanul cafeniu. Avea blana neobișnuit de lungă, iar chipul lat și turtit. Liniștea cu care ședea și privea în jur îi zburli blana lui Labă de Foc.

— Arată cam înfricoșător, murmură Labă de Foc.

— Da, încuviință Labă Cenușie. Și-a câștigat reputația printre toate clanurile că nu suportă bucuros neghiobii. Și nu e lider de prea mult timp. Să fie patru luni de atunci, de când a murit tatăl lui, Stea Colțuroasă.

— Cum arată liderul Clanului Vântului? întrebă Labă de Foc.

— Stea Falnică? Nu l-am văzut niciodată, știu doar că este alb-negru și are o coadă foarte lungă, răspunse Labă Cenușie.

— E aici acum? întrebă Labă Neagră.

Labă Cenușie privi în jos, prin mulțimea de pisici.

— Nu!

— Simți mirosul vreunei pisici din Clanul Vântului? întrebă Labă de Foc.

Labă Cenușie scutură din cap.

— Nu.

Lângă ei se auzi mieunatul blând al lui Inimă de Leu.

— Poate că pisicile din Clanul Vântului întârzie doar.

— Și dacă nu apar deloc? mieună Labă Cenușie.

— Sst! Să avem răbdare, sunt vremuri grele. Acum faceți liniște. Stea Albastră va da în curând semnalul de pornire, mieună încet Inimă de Leu.

Între timp, Stea Albastră se ridică legănându-și coada dintr-o parte în alta. Inima lui Labă de Foc se opri o clipă când pisicile Clanului Tunetului se ridicară toate odată și porniră printre tufișuri spre locul de întâlnire. Li se alătură, de emoție simțind furnicături în labe.

Pisicile din Clanul Tunetului se opriră instinctiv la marginea poienii, în afara hotarului stejarilor. Stea Albastră adulmecă aerul. Apoi, la un semn al capului grupul apucă drumul spre poiană.

Labă de Foc simți fiori pe șira spinării. Privite de aproape, celelalte pisici păreau și mai impunătoare, cum se învârteau pe lângă Marele Bolovan. Trecu un războinic mare, alb, pe care Labă de Foc și Labă Neagră îl priviră cu admirație.

— Uitați-vă ce labe are! șopti Labă Neagră.

Labă de Foc privi în jos și dădu cu ochii de labele uriașe, negre ca tăciunele, ale uriașului motan.

— Trebuie să fie Picior Negru, mieună Labă Cenușie. Noul secund al Clanului Umbrelor.

Picior Negru se îndreptă spre Stea Căzătoare și se așeză lângă el. Liderul Clanului Umbrelor îl primi cu o zvâcnire de ureche, dar rămase tăcut.

— Când începe întâlnirea? îl întrebă Labă Neagră pe Vifor Alb.

— Ai răbdare, Labă Neagră, îi răspunse acesta. Cerul e senin astă-seară, așa că avem destul timp.

Inimă de Leu se aplecă și adăugă:

— Nouă, războinicilor, ne place să petrecem câteva clipe lăudându-ne victoriile, în timp ce bătrânii deapănă amintiri din vremurile de dinainte să poposească Două-picioare pe meleagurile noastre.

Cei trei ucenici se uitară la el și îi văzură mustățile tremurând răutăcios.

Coadă Tărcată, Chioara și Urechiușă se îndreptară direct spre un grup de pisici bătrâne, care stateau tolănite sub unul dintre stejari. Vifor Alb și Inimă de Leu porniră spre alți doi războinici, pe care Labă de Foc nu-i cunoștea, dar adulmecând aerul, recunoscu mirosul Clanului Râului.

Vocea lui Stea Albastră răsună în spatele celor trei ucenici.

— Nu stați aici să pierdeți vremea, le zise. Acesta e un bun prilej să vă cunoașteți dușmanii. Ascultați-i, țineți-le minte înfățișarea și cum se comportă. Sunt multe de învățat de la aceste întâlniri.

— Și nu vorbiți prea multe, îi preveni Gheară de Tigru. Nu cumva să dați în vileag ceva ce poate fi folosit împotriva noastră după ce apune luna.

— Nu-ți face griji, așa vom face! promise Labă de Foc, privindu-l în ochi pe Gheară de Tigru. Nu scăpase încă de sentimentul că bătrânul războinic nu are încredere în loialitatea lui.

Cei doi războinici se salutară scurt și porniră mai departe, lăsându-i singuri pe ucenicii care rămaseră mai în urmă, uitându-se nedumeriți unul la celălalt.

— Și acum ce facem? întrebă Labă de Foc.

— Ce au spus ei, răspunse Labă Neagră. Ascultăm.

— Și nu vorbim prea mult, adăugă Labă Cenușie.

Labă de Foc dădu din cap, serios.

— Mă duc să văd unde s-a dus Gheară de Tigru, mieună el.

— Atunci, eu mă duc să-l caut pe Inimă de Leu, mieună Labă Cenușie. Vii, Labă Neagră?

— Nu, mulțumesc, răspunse Labă Neagră. Rămân să caut alți ucenici.

— Bine, ne vedem mai târziu, mieună Labă de Foc îndreptându-se în direcția pe unde o luase Gheară de Tigru.

Îi depistă cu ușurință mirosul și îl găsi în mijlocul unui grup de războinici uriași, în spatele Marelui Bolovan. Îi auzi mieunăturile. Gheară de Tigru spunea o poveste pe care Labă de Foc o auzise de multe ori în tabără. Bătrânul motan descria ultima lui bătălie împotriva vânătorilor din Clanul Râului.

— Am luptat ca o pisică din Clanul Leilor. Trei războinici au încercat să mă țină, dar n-a fost chip. M-am descotorosit de ei și m-am bătut până când doi au zăcut lați, iar celălalt a luat-o la sănătoasa în pădure, ca un pui care plânge după mamă.

De data asta, Gheară de Tigru nu aminti nimic despre uciderea lui Inimă de Stejar, ca să răzbune moartea lui Coadă Roșie. „Probabil nu vrea să-i jignească pe războinicii Clanului Râului”, își zise Labă de Foc.

Tânărul motan ascultă politicos până la capăt, deși un miros cunoscut îi tot distrăgea atenția. De cum termină de vorbit Gheară de Tigru, Labă de Foc se întoarse și se furișă spre mirosul dulceag, care venea dinspre un grup de pisici aflate prin preajmă.

Printre ele îi găsi pe Labă Cenușie, dar nu mirosul lui îl urmărise. În fața lui Labă Cenușie, între doi motani din Clanul Râului, ședea Frunză Ruginie. Labă de Foc o privi sfios și se așeză lângă prietenul lui.

— Nici urmă de miros al Clanului Vântului, mieună el către Labă Cenușie.

— Întâlnirea n-a început încă, poate vin totuși, îi răspunse motanul cenușiu. Uite-l pe Mucea. Se pare că el este noua pisică-vraci a Clanului Umbrelor, spuse și arătă cu capul spre un motan mic, alb-cenușiu, aflat în mijlocul grupului.

— Îmi dau seama de ce îl cheamă Mucea, observă Labă de Foc. Pisicii-vraci îi curgea nasul, iar de jur-împrejur era acoperit de cojițe.

— Da, răspunse Labă Cenușie cu un mârâit disprețuitor. Nu înțeleg de ce l-au numit pe el vraci, de vreme ce nu e în stare să-și vindece nici măcar propria răceală!

Mucea le povestea pisicilor despre o plantă pe care pisicile-vraci de odinioară o foloseau ca să vindece tusea pisicească.

— De când au venit Două-picioare și au umplut locul cu pământ tare și flori ciudate, se plângea el cu un miorlăit pițigăiat, planta nu mai e de găsit și de aceea mor pisoii pe capete în anotimpul rece.

Pisicile adunate în jurul lui încuviințară zgomotos.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată pe vremea clanurilor marilor pisici, mârâi o regină neagră din Clanul Râului.

— Așa este, încuviință o pisică dungată, argintie. Marile pisici ar fi ucis orice Două-picioare care ar fi îndrăznit să le invadeze teritoriul. Dacă ar mai fi cutreierat pădurea Clanul Tigrilor, Două-picioare nu ar fi înaintat atât de mult în ținuturile noastre.

Atunci Labă de Foc auzi mieunatul delicat al lui Frunză Ruginie.

— Dacă ar mai fi cutreierat pădurea Clanul Tigrilor, nici noi nu am fi avut loc aici.

— Ce e Clanul Tigrilor? se auzi de lângă ei un glas slab. Labă de Foc observă un ucenic mic, vărgat, un membru al vreunui clan, stând alături de el.

— Clanul Tigrilor este unul dintre clanurile pisicilor mari, care cutreierau înainte pădurea, explică încet Labă Cenușie. Pisicile din Clanul Tigrilor erau pisici de noapte, mari cât caii, cu dungi negre. Apoi mai era Clanul Leilor. Ei sunt… Labă Cenușie șovăi, încruntându-se, încercând să-și amintească.

— O! Am auzit de ei, mieună micul ucenic. Erau la fel de mari ca pisicile din Clanul Tigrilor, cu blană galbenă și coamă aurie ca razele soarelui.

Labă Cenușie dădu din cap.

— Și mai este celălalt, Clanul Pătaților, sau așa ceva…

— Bănuiesc că te gândești la Clanul Leoparzilor, tinere Labă Cenușie, mieună o voce în spatele lor.

— Inimă de Leu! Labă Cenușie îșI întâmpină mentorul, atingându-i afectuos nasul.

Inimă de Leu scutură din cap cu prefăcută exasperare.

— Tinerilor, voi nu vă cunoașteți istoria? Pisicile din Clanul Leoparzilor sunt cele mai iuți feline, mari și aurii, cu pete negre în formă de labă. Trebuie să le mulțumiți pisicilor din Clanului Leoparzilor pentru viteza și aptitudinile de vânătoare de care vă bucurați voi astăzi.

— Să le mulțumim? De ce? întrebă ucenicul vărgat.

Inimă de Leu îl privi pe micul ucenic și răspunse:

— În fiecare pisică din ziua de azi există o urmă a tuturor marilor pisici din trecut. Nu am fi vânători de noapte fără strămoșii noștri din Clanul Tigrilor, în timp ce dragostea noastră pentru căldura soarelui o moștenim de la Clanul Leilor. Făcu o pauză, apoi continuă: Ești ucenic al Clanului Umbrelor, nu-i așa? Câte luni ai?

Vărgatul rămase cu privirea în pământ, stingherit.

— Ș-șase luni, se bâlbâi, ferindu-și privirea de cea a lui Inimă de Leu.

— Ești cam mic pentru șase luni, zise Inimă de Leu. Tonul îi era blând, dar privirea îi rămase scrutătoare și serioasă.

— Și mama mea a fost mică, răspunse vărgatul, agitat. Lăsă capul în jos și se trase mai înapoi, pierzându-se în mulțimea de pisici.

Inimă de Leu se întoarse spre Labă de Foc și Labă Cenușie.

— O fi el mic, dar cel puțin e curios. Măcar de-ați fi și voi doi la fel de interesați de

poveştile bătrânilor voştri!

— Ne pare rău, Inimă de Leu, mieunară în cor Labă de Foc şi Labă Cenuşie, schimbând priviri nesigure.

Inimă de Leu mormăi blajin:

— O, ştergeţi-o de-aici! Sper ca data viitoare Stea Albastră să aducă ucenici care apreciază ce aud. Apoi, mârâind cu jumătate de gură, îi goni din grup.

— Hai, toarse Labă Cenuşie după ce se mai îndepărtară. Să vedem unde s-a dus Labă Neagră.

Labă Neagră stătea în mijlocul unui grup de ucenici, care se rugau de el să le povestească despre bătălia cu Clanul Râului.

— Haide, Labă Neagră, spune-ne ce s-a întâmplat! zise o pisică alb-neagră, drăgălaşă.

Labă Neagră se fâstâci şi scutură din cap.

— Hai, Labă Neagră! insistă alta.

Motănelul privi în jur şi dădu cu ochii de Labă de Foc şi Labă Cenuşie la marginea mulţimii. Labă de Foc îi făcu un semn încurajator, şi atunci Labă Neagră îşi flutură codiţa şi începu povestea.

La început se cam bâlbâi, dar, pe măsură ce continua, tremurul îi dispăru din glas şi audienţa se strânse în jurul lui, cu ochi măriţi.

— Smocuri de blană zburau pretutindeni în jur. Sângele stropea frunzele tufelor de mure, împroşcând verdele cu roşu-aprins. Abia încheiasem lupta cu un războinic uriaş, pe care îl zvârlisem scâncind în tufişuri, când am simţit cum se cutremură pământul şi am auzit strigătul unui războinic. Era Inimă de Stejar! Coadă Roşie a trecut în goană pe lângă mine, cu botul şi blana sfâşiate însângerate, urlând: „Inimă de Stejar a murit!” Şi s-a repezit apoi să-l ajute pe Gheară de Tigru, care se lupta cu un alt războinic.

— Cine şi-ar fi închipuit că Labă Neagră e un povestitor aşa de bun, şopti impresionat Labă Cenuşie către Labă de Foc.

Lui Labă de Foc îi zbură însă mintea la alte lucruri. Ce spunea Labă Neagră? Coadă Roşie îl omorâse pe Inimă de Stejar? Dar din ce povestise Gheară de Tigru, Inimă de Stejar îl omorâse pe Coadă Roşie şi el, Gheară de Tigru, îl răzbunase, omorându-l pe Inimă de Stejar.

— Dacă Inimă de Stejar a fost ucis de Coadă Roşie, cine l-a ucis pe Coadă Roşie? îi şopti Labă de Foc lui Labă Cenuşie.

— Dacă cine ce? repetă Labă Cenuşie neatent. Îl asculta doar pe jumătate pe Labă de Foc.

Labă de Foc scutură din cap. „Trebuie să fi greşit Labă Neagră”, se gândi. „A vrut să spună Gheară de Tigru.”

Labă Neagră se apropia de sfârşitul povestirii.

— În sfârşit, Coadă Roşie, cu o putere demnă de un războinic din Clanul Tigrului, a înşfăcat de coadă motanul agăţat de Gheară de Tigru şi l-a azvârlit în tufe.

O umbră mişcătoare îl făcu pe Labă de Foc să-şi mute privirea. Uitându-se în jur, îl zări pe Gheară de Tigru ţintuindu-l cu ochii lui galbeni pe Labă Neagră. Fără să-şi dea seama de prezenţa mentorului său, Labă Neagră continuă să răspundă întrebărilor care curgeau una după alta din partea publicului entuziast.

— Care au fost ultimele cuvinte ale lui Inimă de Stejar?

— Este adevărat că până atunci Inimă de Stejar nu mai pierduse nicio bătălie?

Labă Neagră răspundea prompt, cu voce tare şi limpede şi ochi scânteietori. Când Labă de Foc îşi aruncă din nou ochii spre Gheară de Tigru, citi pe chipul motanului o expresie de groază, după care furia schimonosi trăsăturile războinicului. Era limpede că lui Gheară de Tigru nu-i era deloc pe plac istorisirea lui Labă Neagră.

Labă de Foc era pe cale să-i spună ceva lui Labă Cenuşie, când un strigăt reduse toate pisicile la tăcere. Labă de Foc se linişti când Labă Neagră tăcu în sfârşit şi Gheară de Tigru se întoarse cu spatele.

Labă de Foc se uită în sus, să vadă de unde venise strigătul. În lumina lunii, trei siluete se conturau pe Marele Bolovan: Stea Albastră, Stea Căzătoare şi Stea Încovoiată. Liderii clanurilor erau pe cale să înceapă întâlnirea. Dar nici urmă de liderul Clanului Vântului!

— Sigur nu vor începe şedinţa fără Stea Înaltă? şopti Labă de Foc.

— Nu ştiu, răspunse Labă Cenuşie.

— N-ai văzut? Nu e nici măcar o labă de pisică din Clanul Vântului, şopti un ucenic din Clanul Râului, aflat de cealaltă parte a lui Labă de Foc.

Labă de Foc îşi imaginä că asemenea conversaţii se poartă pretutindeni în jurul lui. Un murmur neliniştit se înălţă printre pisici, în timp ce se apropiau de marele bolovan.

— Nu putem începe încă, se ridică o voce deasupra zarvei. Unde sunt pisicile din Clanul Vântului? Trebuie să aşteptăm până când sunt prezente toate clanurile.

Pe bolovan, Stea Albastră făcu un pas în faţă. Blana ei cenuşie devenise aproape albă în lumina lunii.

— Pisici din toate clanurile, bine aţi venit! mieună ea cu voce limpede. Într-adevăr, pisicile din Clanul Vântului nu se află alături de noi, dar Stea Căzătoare doreşte să vorbească.

Stea Căzătoare păşi alături de Stea Albastră. Îşi plimbă câteva clipe ochii portocalii, arzători, pe deasupra mulţimii de pisici şi, după ce respiră adânc, începu:

— Prieteni, mă înfăţişez în seara asta în faţa voastră pentru a vă vorbi de nevoile Clanului Umbrelor...

Glasuri nerăbdătoare se ridicară din mulţime.

— Unde este Stea Falnică? strigă unul.

— Unde sunt războinicii Clanului Vântului? urlă un altul.

Stea Căzătoare se înălţă şi mai mult pe labe, legănându-şi nervos coada dintr-o parte în alta.

— Ca lider al Clanului Umbrelor, sunt îndreptăţit să iau cuvântul în faţa voastră! mârâi el cu glas ameninţător, iar printre pisici se lăsă o linişte grea. Labă de Foc simţi pretutindeni în jur mirosul înţepător al fricii.

Stea Căzătoare îşi reluă cuvântarea.

— Ştim cu toţii că sunt vremuri vitrege, iar în timpul iernii şi al primăverii prada s-a împuţinat în ţinuturile noastre de vânătoare. Mai ştim şi că atât Clanul Vântului, cât şi Clanul Râului şi Clanul Tunetului au pierdut mulţi pisoi în vremea friguroasă ce a venit atât de timpuriu. Clanul Umbrelor nu a pierdut niciun pisoi. Suntem călîţi de vântul rece de

miazănoapte. Pisoii noştri sunt mai puternici decât ai voştri încă de când vin pe lume. Aşa am ajuns să avem multe guri de hrănit şi prea puţină pradă.

Mulţimea, încă tăcută, ascultă tensionată.

— Nevoile Clanului Umbrelor sunt simple. Pentru a supravieţui, trebuie să ne mărim teritoriul de vânătoare. De aceea, insist să îngăduiţi războinicilor Clanului Umbrelor să vâneze în ţinuturile voastre.

Un murmur stins de stupoare învălui mulţimea.

— Să ne împărţim ţinuturile de vânătoare? se auzi vocea revoltată a lui Gheară de Tigru.

— Nu s-a mai pomenit aşa ceva! strigă o regină tărcată din Clanul Râului. Clanurile nu şi-au împărţit niciodată teritoriile de vânătoare!

— Vreţi să aibă Clanul Umbrelor de suferit pentru că puii noştri sunt mai sănătoşi decât ai voştri? strigă Stea Căzătoare de pe Marele Bolovan. Vreţi să-i privim cum mor de foame? Trebuie să împărţiţi cu noi ce aveţi.

— Trebuie! scuipă Urechiuşă mânios din spatele mulţimii.

— Trebuie, repetă Stea Căzătoare. Clanul Vântului nu a înţeles asta şi, în cele din urmă, nu am avut de ales decât să-i izgonim din ţinutul lor.

Mârâituri de indignare se ridicară din mulţime, pe care miorlăitul puternic al lui Stea Căzătoare le înnăbuşi rapid:

— Şi, de va fi nevoie, vă vom izgoni şi pe voi toţi din ţinuturile voastre pentru a ne hrăni puii flămânzi.

Dintr-odată, se lăsă tăcerea. De cealaltă parte a poienii, Labă de Foc auzi un ucenic al Clanului Râului bombănind ceva, dar fu redus imediat la tăcere de unul dintre bătrâni.

Mulţumit că atrăsese atenţia tuturor asupra lui, Stea Căzătoare continuă:

— An de an, Două-picioare distrug tot mai mult din teritoriul nostru. Dacă va fi să supravieţuiască toate clanurile, e nevoie ca măcar unul să rămână mai puternic. Clanul Umbrelor devine din ce în ce mai straşnic, pe când voi doar vă zbateţi. Va veni poate o vreme când veţi avea nevoie de noi să vă apărăm.

— Te îndoieşti de tăria noastră? şuieră Gheară de Tigru privindu-l cu ochi scânteietori şi plini de ameninţare pe liderul Clanului Umbrelor, iar umerii lui puternici tremurau de încordare.

— Nu aştept un răspuns acum, continuă Stea Căzătoare, ignorând provocarea războinicului. Mergeţi şi cugetaţi la vorbele mele. Nu uitaţi însă: ori împărţiţi prada, ori veţi fi alungaţi, şi veţi rămâne fără adăpost şi veţi muri de foame.

Războinici, bătrâni şi ucenici schimbară priviri neîncrezătoare. În răstimpul rămas, Stea Încovoiată păşi înainte.

— Am consimţit deja să acord Clanului Umbrelor drepturi de vânătoare în râul care ne străbate ţinutul, mieună el încet, uitându-se în jos, la clanul său.

Un fior de groază şi revoltă cuprinse pisicile din Clanul Râului la auzul cuvintelor.

— Nu am fost consultaţi! strigă o pisică dungată, argintie.

— Cred că aşa e cel mai bine pentru clanul nostru. Pentru toate clanurile, explică Stea Încovoiată, cu resemnare în glas. Râul are destul peşte. E mai bine să împărţim hrana, decât să vărsăm sânge luptându-ne pentru ea.

— Cum rămâne cu Clanul Tunetului? întrebă cu glas răguşit Urechiuşă. Stea Albastră? Ai primit şi tu această cerere ruşinoasă?

Stea Albastră privi fără şovăială în ochii bătrânului motan.

— Nu am făcut nicio înţelegere cu Stea Căzătoare, ştiu doar că mă voi sfătui cu clanul meu după Adunare.

— Ei, tot e ceva, şopti Labă Cenuşie la urechea lui Labă de Foc. Le vom arăta că nu suntem la fel de laşi ca fricoşii ăia din Clanul Râului.

Stea Căzătoare vorbi din nou, iar glasul său scrâşnitor răsună puternic şi semeţ după supunerea lui Stea Încovoiată.

— Vă aduc de asemenea veşti importante pentru siguranţa puilor voştri. O pisică din Clanul Umbrelor s-a ticăloşit şi a nesocotit codul războinicilor. Am alungat-o din tabăra noastră, dar nu ştim unde se află acum. E o făptură bătrână şi râioasă, dar are colţi ca o pisică din Clanul Tigrilor.

Blana lui Labă de Foc se zburli. Se putea ca Stea Căzătoare să vorbească despre Colţ Galben? Ciuli urechile, curios să audă mai mult.

— E periculoasă. Vă avertizez, nu-i oferiţi adăpost. Şi... Stea Căzătoare făcu o pauză, mimând preocuparea. Până când va fi prinsă şi ucisă, vă sfătuiesc să staţi cu ochii pe puii voştri.

Labă de Foc îşi dădu seama din mârâitul neliniştit al pisicilor din Clanul Tunetului că şi ele se gândesc la Colţ Galben. Neînfricata pisică nu făcuse niciun efort să se facă iubită de neîncrezătoarele ei gazde, şi Labă de Foc bănui că nu le va lua mult până să capete cele mai puternice resentimente faţa de ea. Chiar şi cuvintele unui duşman ca Stea Căzătoare erau îndeajuns.

Războinicii Clanului Umbrelor îşi croiră drum în afara îmbulzelii. Stea Căzătoare sări de pe bolovan şi, înconjurat de războinicii lui, se îndreptă dincolo de Patru Stejari, în ţinutul Clanului Umbrelor. Celelalte pisici din Clanul Umbrelor, printre care şi micuţul motan vărgat pe care Inimă de Leu îl luase la întrebări, îi urmară îndeaproape. Însă, în preajma celorlalţi ucenici ai Clanului Umbrelor, motănelul nu mai părea aşa de mic. Toţi păreau pirpirii, arătând mai degrabă ca nişte pisoi de trei sau patru luni decât ca nişte ucenici adevăraţi.

— Ce zici de toate astea? mieună Labă Cenuşie cu glas coborât.

Labă Neagră interveni înainte ca Labă de Foc să poată răspunde.

— Ce se va întâmpla acum? se plânse el, cu blana înfoiată şi ochii căscaţi de teamă.

Labă de Foc nu răspunse. Bătrânii Clanului Tunetului se adunară nu departe şi motanul se străduia să audă ce îşi spuneau.

— Colţ Galben trebuie să fie cea despre care vorbea, mârâi Urechiuşă.

— Într-adevăr, s-a stropşit ieri la pisoiul cel mai mic al lui Floare Aurie, zise Coadă Pestriţă. E cea mai bătrână dintre regine şi ocrotitoare a tuturor puilor.

— Iar noi am lăsat-o acolo, cu tabăra practic nepăzită! se văicări Chioara, care părea deocamdată să audă totul fără probleme.

— Am încercat să vă spun că e un pericol pentru noi, şuieră Dungă Neagră. Stea Albastră trebuie să dea dovadă de înţelepciune şi să scape de ea înainte să facă rău puilor!

Gheară de Tigru se apropie de grup.

— Trebuie să ne întoarcem de îndată în tabără și să isprăvim cu haimanaua! urlă el.

Labă de Foc nu ascultă mai departe. I se învârtea capul și nu-i venea să creadă că bătrâna pisică le-ar putea face puilor rău. Temându-se pentru Colț Galben, frământat de întrebări cărora numai ea le putea răspunde, se îndepărtă fără niciun mieunat de Labă Cenușie și Labă Neagră.

Urcă în goană povârnișul și țâșni prin pădure. Se înșelase în legătură cu Colț Galben? Dacă o avertiza în privința pericolului care o pândea, își risca propriul loc în Clanul Tunetului? Indiferent de necazul pe care îl atrăgea asupra lui, trebuia să afle adevărul de la ea înainte ca celelalte pisici să ajungă în tabără.

CAPITOLUL 13

Labă de Foc ajunse la marginea povârnișului și se uită în jos, spre tabără. Gâfâia și labele îi alunecau de la rouă. Adulmecă aerul. Era singur. Avea încă timp să stea de vorbă cu Colț Galben înainte ca ceilalți să se întoarcă de la Adunare. Sări cu grijă de pe povârnișul pietros și se strecură neobservat prin tunelul de orz sălbatic.

Tabăra era liniștită și cufundată în tăcere, nu se auzea decât sforăitul liniștit al pisicilor adormite. Labă de Foc se furișă pe la marginea luminișului, spre culcușul lui Colț Galben. Bătrâna pisică-vraci dormea încolăcită în așternutul de mușchi.

— Colț Galben, șopti el grăbit. Colț Galben! Trezește-te, e important!

Doi ochi portocalii se deschiseră și scânteiară în lumina lunii.

— Nu dormeam, mieună încet Colț Galben, cu glasul liniștit. Ai venit la mine direct de la Adunare? Înseamnă că ai auzit. Clipi încet și întoarse privirea. Așadar, Stea Căzătoare și-a ținut promisiunea.

— Ce promisiune? Labă de Foc rămase nedumerit. Colț Galben părea să știe mai bine decât el ce se întâmplă.

— Distinsul lider al Clanului Umbrelor a promis că mă va izgoni din ținutul fiecărui clan, răspunse Colț Galben. Ce a spus despre mine?

— Ne-a avertizat că puii noștri sunt în pericol câtă vreme adăpostim „haimanaua Clanului Umbrelor”. Nu ți-a rostit numele, dar toate pisicile și-au dat seama despre cine era vorba. Trebuie să pleci înainte să se întoarcă ceilalți. Te paște pericolul!

— Adică l-au crezut pe Stea Căzătoare? Colț Galben lăsă urechile pe spate și coada îi zvâcni de mânie.

— Da! mieună grăbit Labă de Foc. Dungă Neagră crede că ești periculoasă. Celelalte pisici se tem de ce-ai putea face. Gheară de Tigru plănuiește să se întoarcă și… nu știu… cred că ar fi mai bine să pleci înainte să ajungă!

Din depărtare, Labă de Foc auzi urletele pisicilor mânioase. Colț Galben se zbătu să se ridice. Labă de Foc încercă să o ajute, cu mintea încă frământată de întrebări.

— Ce a vrut să spună Stea Căzătoare când ne-a avertizat să stăm cu ochii pe pui? nu se putu el abține să întrebe. Chiar ai fi în stare de așa ceva?

— Să fac ce?

— Să le faci rău puilor noştri?

Colţ Galben îşi umflă nările şi îl privi ţintă.

— Tu crezi asta?

Labă de Foc se uită în ochii ei fără să clipească.

— Nu. Nu cred că ai fi în stare vreodată să răneşti un pisoi. Dar de ce ar spune asta Stea Căzătoare?

Zarva pisicilor deveni din ce în ce mai mare şi, odată cu ea, creştea mirosul furiei şi al înverşunării. Colţ Galben privi neliniştită în toate părţile.

— Du-te! o îndemnă Labă de Foc. Siguranţa ei era mai importantă decât curiozitatea lui.

Colţ Galben rămase însă locului, privindu-l. Ochii ei mari fură cuprinşi de linişte.

— Labă de Foc, tu crezi în nevinovăţia mea şi îţi sunt recunoscătoare. Dacă tu mă crezi, s-ar putea să mă creadă şi alţii. Stea Albastră sigur va asculta ce am de spus. Nu pot fugi întruna. Sunt prea bătrână. Voi rămâne aici şi voi înfrunta orice hotărăşte clanul tău pentru mine. Oftă şi se lăsă iar pe coapsele ciolănoase.

— Cum rămâne cu Gheară de Tigru? Dacă el...

— El este încăpăţânat şi cunoaşte puterea pe care o are asupra celorlalte pisici din clan – o venerează. Dar până şi el i se va supune lui Stea Albastră.

Freamătul din tufişurile de dincolo de hotarul taberei îi dădură de veste lui Labă de Foc că pisicile ajunseră aproape la intrare.

— Pleacă, Labă de Foc! şuieră Colţ Galben dezvelindu-şi dinţii înnegriţi. O să dai de necaz dacă eşti văzut cu mine. N-ai ce să faci pentru mine. Ai încredere în liderul tău şi las-o să-mi hotărască soarta.

Labă de Foc îşi dădu seama că bătrâna pisică luase o decizie. Îi atinse cu nasul blana ciufulită, după care se ascunse în întuneric şi rămase privind.

Pisicile îşi făcură apariţia din orzul sălbatic cu Stea Albastră în frunte, însoţită de Inimă de Leu. Blană de Zăpadă şi Blană Albastră îi urmau îndeaproape. Blană de Zăpadă se desprinse imediat din grup şi alergă, cu blana zburlită, spre vizuina puilor. Gheară de Tigru şi Dungă Neagră păşiră fioroşi în luminiş, umăr la umăr. Ceilalţi erau în urma lor, cu Labă Neagră şi Labă Cenuşie încheind alaiul. De cum îşi văzu prietenii, Labă de Foc ieşi din ascunzătoare şi li se alătură.

— Te-ai dus s-o avertizezi pe Colţ Galben, nu-i aşa? şopti Labă Cenuşie, când Labă de Foc ajunse în dreptul lui.

— Da, recunoscu Labă de Foc. Dar nu a vrut să plece. Are încredere că Stea Albastră o va trata corect. Mi-a observat cineva lipsa?

— Doar noi, răspunse Labă Neagră.

Pisicile din tabără, simţind înverşunarea şi auzind încordarea din vocile celor care s-au întors acasă, începură rând pe rând să se trezească şi, cu coada ridicată, alergară toate în luminiş.

— Ce s-a întâmplat? strigă Vânt Ager, un războinic dungat.

— Stea Căzătoare a cerut drepturi de vânătoare în ţinutul nostru! răspunse Coadă Lungă, suficient de tare încât să-l audă toate pisicile.

— Și ne-a avertizat despre o haimana care le poate face rău puilor! adăugă Blană Albastră. Trebuie să fie Colț Galben!

Din mulțime se ridicară miorlăituri de mânie și neliniște.

— Liniște! porunci Stea Albastră, sărind pe Piatra Mare, și pisicile se adunară imediat în jurul ei.

Un țipăt puternic le făcu să-și întoarcă privirea spre trunchiul unde dormeau bătrânii. Gheară de Tigru și Dungă Neagră o trăgeau pe Colț Galben din culcușul ei. Urla furioasă în timp ce era târâtă în luminiș, până în fața Pietrei Mari. Labă de Foc își simțea fiecare mușchi încordat. Fără să stea pe gânduri, se ghemui, gata să se năpustească asupra prigonitorilor lui Colț Galben.

— Stai, Labă de Foc, mârâi Labă Cenușie la urechea lui. Las-o pe Stea Albastră să se ocupe de asta.

— Ce se întâmplă? întrebă Stea Albastră sărind de pe Piatra Mare și aruncând priviri aspre războinicilor. Nu am dat ordin să fie atacat prizonierul.

Gheară de Tigru și Dungă Neagră îi dădură imediat drumul lui Colț Galben, care se chirci la pământ, șuierând și scuipând.

Blană de Zăpadă ieși din vizuina puilor și își făcu loc până în fața clanului.

— Am ajuns la timp, mieună ea, abia trăgându-și răsuflarea. Pisoii sunt teferi!

— Sigur că sunt! se răsti Stea Albastră.

Blană de Zăpadă era nedumerită.

— Dar... o vei alunga pe Colț Galben, nu-i așa? mieună ea, privind-o cu ochii albaștri, mari.

— S-o alunge? scuipă Dungă Neagră, scoțând ghearele. Ar trebui s-o ucidem acum!

Stea Albastră își aținti privirea pătrunzătoare de culoarea cerului pe chipul mânios al lui Dungă Neagră.

— Dar ce a făcut? întrebă ea, cu o liniște glacială.

Labă de Foc își ținu răsuflarea.

— Ai fost la Adunare! Stea Căzătoare a spus că... începu Dungă Neagră.

— Stea Căzătoare a spus doar că există o haimana undeva în pădure, mieună Stea Albastră, cu glas coborât. Nu a rostit numele lui Colț Galben. Puii sunt teferi. Câtă vreme se află în clanul meu, Colț Galben nu va fi vătămată în niciun fel.

Vorbele lui Stea Albastră fură primite în tăcere și Labă de Foc oftă ușurat.

Colț Galben se uită în sus la Stea Albastră și miji ochii, cu respect.

— Voi pleca acum, dacă dorești, Stea Albastră.

— Nu e nevoie, răspunse Stea Albastră. Nu ai greșit cu nimic. Vei fi în siguranță aici.

Își întoarse apoi privirea spre mulțimea de pisici care o înconjurau pe Colț Galben și mieună:

— A venit vremea să discutăm adevărata amenințare care ne pândește clanul: Stea Căzătoare. Am început deja să ne pregătim pentru un atac al Clanului Umbrelor. Vom continua pregătirile și vom patrula mai des la hotare. Clanul Vântului a dispărut. Clanul Râului le-a dat drepturi de vânătoare războinicilor din Clanul Umbrelor. Clanul Tunetului se va ridica singur împotriva lui Stea Căzătoare.

Un murmur sfidător se ridică din mulţime şi Labă de Foc simţi un fior de emoţie gâdilându-i blana.

— Aşadar nu vom accepta cererile lui Stea Căzătoare? mieună Gheară de Tigru.

— Clanurile nu şi-au mai împărţit niciodată drepturile de vânătoare, răspunse Stea Albastră. Au izbutit întotdeauna să se întreţină cu ce găseau în ţinuturile lor. Nu există nici un motiv să fie altfel.

Gheară de Tigru încuviinţă.

— Ne putem însă apăra în faţa unui atac al Clanului Umbrelor? întrebă Urechiuşă cu voce tremurătoare. Clanul Vântului nu a reuşit! Clanul Râului nici măcar nu a încercat!

Stea Albastră privi în ochii bătrâni ai motanului.

— Trebuie să încercăm. Nu vom renunţa la teritoriul nostru fără luptă.

Labă de Foc văzu toate pisicile încuviinţând.

— Mâine voi merge la Piatra Lunii, anunţă Stea Albastră. Clanul Stelelor îmi va da puterea să călăuzesc Clanul Tunetului în aceste vremuri întunecate. Aveţi cu toţii nevoie de odihnă. Avem multe de făcut în zori. Acum doresc să vorbesc cu Inimă de Leu.

Fără niciun alt cuvânt, se întoarse şi se îndreptă spre vizuina ei.

Labă de Foc surprinse mirarea din ochii pisicilor când Stea Albastră le vorbise despre Piatra Lunii. Pisicile clanului se adunară grăbite în grupuri, mieunând cu voci şoptite, tulburate.

— Ce e Piatra Lunii? îl întrebă Labă de Foc pe Labă Cenuşie.

— E o piatră din adâncurile pământului care străluceşte în întuneric, şopti Labă Cenuşie, cu voce spartă de uluire. Toţi liderii clanurilor trebuie să petreacă o noapte la Piatra Lunii când sunt aleşi prima oară şi spiritele Clanului Stelelor li se arată.

— Cum?

Labă Cenuşie se încruntă.

— Nu ştiu, recunoscu el. Ştiu doar că noul lider trebuie să doarmă lângă piatră şi, când doarme, are vise extraordinare. După aceea, capătă darul celor nouă vieţi şi iau numele de Stea.

Labă de Foc o văzu pe Colţ Galben şchiopătând înapoi spre culcuşul ei întunecat. Tratamentul brutal al lui Gheară de Tigru îi afectase vechea rană. În timp ce se îndrepta spre vizuina ucenicilor, Labă de Foc hotărî să-i ceară a doua zi dimineaţă mai multe seminţe de mac lui Frunză Ruginie.

— Şi, ce s-a întâmplat? mieună Labă Pământie nerăbdător, scoţând capul din vizuină. În nerăbdarea lui de a auzi despre Adunare, uitase cât de mult îi displăcea noul ucenic.

— E aşa cum a spus şi Coadă Lungă. Stea Căzătoare a cerut drepturi de vânătoare… începu Labă Cenuşie.

Labă Nisipie şi Labă Pământie şedeau şi ascultau, în timp ce Labă de Foc rămase cu ochii aţintiţi spre tabără. Văzu siluetele lui Stea Albastră şi Inimă de Leu, aproape una de alta, în faţa vizuinei ei, sfătuindu-se.

Observă apoi umbra măruntă a lui Labă Neagră la intrarea în vizuina războinicilor. Gheară de Tigru stătea lângă el. Labă de Foc văzu urechile culcate ale lui Labă Neagră, în timp ce tânărul motan tresări la mieunatul aspru al lui Gheară de Tigru. Întunecatul războinic

stătea aplecat asupra lui, de două ori mai mare, iar ochii şi colţii îi scânteiau în lumina lunii. Ce-i spunea lui Labă Neagră? Ar fi vrut să se furişeze mai aproape şi să asculte, dar Labă Neagră se trase mai în spate, se întoarse şi o luă la fugă.

Labă de Foc îl salută pe Labă Neagră când ajunse la vizuina ucenicilor, dar motanul păru să nu-l observe. Păşi în vizuină fără să scoată nicio vorbă.

Labă de Foc se ridică să-l urmeze, când îl văzu pe Inimă de Leu apropiindu-se.

— Ei bine, mieună secundul Clanului Tunetului către ucenici, se pare că Labă de Foc, Labă Cenuşie şi Labă Neagră sunt pe cale să atingă un alt nivel de seamă al pregătirii lor.

— Ce anume? mieună Labă Cenuşie entuziasmat.

— Stea Albastră doreşte ca voi trei să o însoţiţi în călătoria ei spre Piatra Lunii! Lui Inimă de Leu nu-i scăpară expresiile dezamăgite ale lui Labă Pământie şi Labă Nisipie, şi adăugă:

— Nu vă faceţi griji, curând veţi face şi voi călătoria. Deocamdată, Clanul Tunetului are nevoie de forţa şi priceperea voastră aici, în tabără. Chiar şi eu voi rămâne.

Labă de Foc privi dincolo de Inimă de Leu, la Stea Albastră, care trecea de la un grup de războinici la altul, mieunând fiecăruia instrucţiuni. De ce îl alesese pe el pentru călătoria asta? se întrebă.

— Vrea să vă odihniţi acum, continuă Inimă de Leu. Dar, mai întâi, mergeţi la Frunză Ruginie şi luaţi ierburile de care aveţi nevoie pentru drumul lung care vă aşteaptă. Trebuie să aveţi la voi ceva care să vă dea putere şi să vă potolească foamea. Nu prea veţi avea mult timp la dispoziţie pentru vânat.

Labă Cenuşie dădu din cap, iar Labă de Foc îşi mută privirea de la Stea Albastră şi încuviinţă la rândul lui.

— Unde e Labă Neagră? întrebă Inimă de Leu.

— E deja în culcuş, răspunse Labă de Foc.

— Bine. Lăsaţi-l să doarmă. Aduceţi ierburi şi pentru el, mieună Inimă de Leu. Să vă odihniţi bine. Plecaţi în zori, spuse fluturând coada şi se întoarse spre vizuina lui Stea Albastră.

— Dacă e aşa, mieună Labă Nisipie, ar fi bine să mergeţi la Frunză Ruginie.

Deşi nu se aştepta la asta, Labă de Foc nu simţise nici urmă de acreală în vocea ei. Nu era vreme de invidie. Toate pisicile clanului păreau să-şi unească forţele împotriva ameninţării Clanului Umbrelor.

Labă de Foc şi Labă Cenuşie se îndreptară în goană spre vizuina lui Frunză Ruginie. Tunelul de ferigi era întunecat – nici măcar lumina lunii pline nu pătrundea prin desiş. Frunză Ruginie păru că-i aşteptase şi nu fu deloc surprinsă când îşi făcură apariţia în poienița ei luminată de lună.

— Aţi venit după ierburi de călătorie, mieună ea.

— Da, te rugăm, răspunse Labă de Foc. Şi cred că şi Colţ Galben mai are nevoie de nişte seminţe de mac. Părea să-şi resimtă rănile.

— Îi voi duce eu după ce pleci. Iar ierburile de drum sunt pregătite.

Frunză Ruginie le arătă o moviliţă de frunze înfăşurate cu grijă.

— Vă ajung astea. Ierburile de culoare verde-închis vă vor potoli foamea, iar celelalte vă

vor da putere. Mâncați-le chiar înainte de plecare. Nu sunt la fel de gustoase ca prada proaspătă, dar gustul rău nu va ține mult.

— Mulțumim, Frunză Ruginie, mieună Labă de Foc. Se aplecă și apucă una dintre legături. Când lăsă capul în jos, Frunză Ruginie se întinse și își frecă blând nasul de obrazul lui. Labă de Foc îi simți mirosul dulce și cald și toarse mulțumit.

Labă Cenușie luă celelalte legături și cei doi prieteni făcură cale întoarsă prin tunel.

— Noroc! strigă Frunză Ruginie în urma lor. Și drum bun!

Ajunși la intrarea în vizuina ucenicilor, lăsară legăturile jos.

— Sper doar ca ierburile astea să nu aibă un gust prea rău! zise Labă Cenușie.

— Trebuie să fie lung drumul până la Piatra Lunii. Nu ni s-au mai dat ierburi pentru alte călătorii până acum. Știi unde se află? întrebă Labă de Foc.

— Dincolo de ținutul clanului, într-un loc numit Pietrele Înalte. E ascunsă în adâncuri, într-o peșteră căreia îi spunem Gura Mamei.

— Ai mai fost acolo? Labă de Foc fu uimit să vadă că Labă Cenușie știe atât de multe despre locul acela misterios.

— Nu, dar toți ucenicii trebuie să facă această călătorie înainte să devină războinici.

Ochii lui Labă de Foc scânteiară la gândul că va fi un războinic și nu se putu abține să se ridice mai semeț.

— Nu-ți face prea multe speranțe. Tot trebuie să ne isprăvim pregătirea mai întâi! îl avertiză Labă Cenușie, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Labă de Foc privi în sus, prin desișul de frunze, la stelele care luminau cerul întunecat. Luna începea să coboare.

— Ar trebui să mergem la culcare, mieună el. Știa că îi va fi foarte greu să doarmă, mai ales că în minte îi apărea mereu gândul aventurii de mâine. Participarea la Adunare, călătoria spre Piatra Lunii. Cât de îndepărtată îi părea acum viața lui de pisoi de casă!

CAPITOLUL 14

Aerul rece îl înfrigura pe Labă de Foc, iar întunericul se lăsa tot mai mult în jurul lui. Totul părea cufundat în liniște, iar în nări îi stăruia mirosul mucegăit al pământului umed.

Ca de nicăieri, în fața lui se aprinse o minge strălucitoare de lumină. Labă de Foc își feri capul, închizând ochii cu putere. Lumina strălucea orbitor și rece ca o stea; urmă o licărire scurtă, și dispăru la fel de repede cum apăruse. Întunericul se risipi și Labă de Foc se trezi în pădure. Se simți alinat de mirosurile cunoscute și inspiră miresmele proaspete și jilave, bucurându-se de liniștea care îi cuprindea tot trupul.

Deodată, un zgomot asurzitor izbucni dinspre copaci. Lui Labă de Foc i se zburli blana pe spinare. Era urletul pisicilor înfricoșate care alergau din tufișuri. Labă de Foc recunoscu pisicile din Clanul Tunetului gonind pe lângă el. Încremeni în nemișcare. Pisici mari, enorme, războinici întunecați, cu ochi cruzi și scânteietori se îndreptau spre el. Alergau ca fulgerul, tropăind cu labele lor uriașe și cu ghearele pregătite pentru atac. Din umbră, Labă de Foc auzi un țipăt disperat, plin de durere și furie. Labă Cenușie!

Labă de Foc se trezi îngrozit. Visul se împrăștie ca o ceață, însă îi țiuiau urechile și își simțea blana zburlită. Când deschise ochii, zări chipul lui Gheară de Tigru la intrarea în vizuină. Labă de Foc sări în picioare, treaz de-a binelea.

— S-a întâmplat ceva, Labă de Foc? întrebă Gheară de Tigru.

— A fost doar un vis, murmură Labă de Foc.

Gheară de Tigru îi aruncă o privire curioasă, apoi mârâi:

— Trezește-i pe ceilalți. Plecăm în curând.

Afară, cerul începea să se aprindă odată cu ivirea zorilor, iar roua sclipea pe ferigi. Se arăta o zi caldă, dar umezeala de dis-de-dimineață îi amintea lui Labă de Foc că toamna nu e departe.

Labă de Foc, Labă Cenușie și Labă Neagră înfulecară iute ierburile de la Frunză Ruginie, în timp ce Gheară de Tigru și Stea Albastră îi priveau, pregătiți de drum. Restul taberei rămase cufundată în somn.

— Câh! mieună Labă Cenușie. Știam că sunt amare. De ce nu puteam mânca în locul lor un șoarece gras și suculent?

— Ierburile astea vă vor ține foamea în frâu mai multă vreme, răspunse Stea Albastră. Și vă vor face puternici. Ne așteaptă un drum lung.

— Voi le-ați mâncat deja? întrebă Labă de Foc.

— Nu pot să mănânc dacă vreau ca diseară să mi se arate în vis Clanul Stelelor la Piatra Lunii, răspunse Stea Albastră.

Labă de Foc simți furnicături în labe la auzul cuvintelor. Ardea de nerăbdare să pornească la drum. Odată cu lumina zorilor și înconjurat de voci cunoscute, groaza visului dispăruse, lăsând în urmă doar amintirea luminii strălucitoare, iar la auzul cuvintelor lui Stea Albastră, un nou fior de înfrigurare îl învălui.

Cele cinci pisici porniră prin tunelul de orz sălbatic și ieșiră din tabără.

Inimă de Leu se întorcea cu o patrulă.

— Drum bun! mieună el.

Stea Albastră dădu din cap:

— Am încredere că vei avea grijă de tabără, îi răspunse ea.

Inimă de Leu își privi ucenicul, pe Labă Cenușie, și își plecă fruntea spre el.

— Nu uita, mieună bătrânul motan, ești aproape un războinic. Amintește-ți ce te-am învățat!

Labă Cenușie îl privi afectuos pe Inimă de Leu.

— Îmi voi aminti întotdeauna, Inimă de Leu, mieună el frecându-și capul de blana aurie a motanului.

Refăcură drumul spre Patru Stejari. Era calea cea mai rapidă spre ținutul Clanului Vântului, dincolo de care se aflau Pietrele Înalte.

Coborând spre marginea poienii unde se afla Marele Bolovan, Labă de Foc simți încă mirosurile Adunării de noaptea trecută. Îi urmă pe ceilalți prin poiana cu iarba înaltă și urcară povârnișul de pe cealaltă parte, în ținutul Clanului Vântului. Povârnișul acoperit de tufișuri deveni, pe măsură ce urcau, tot mai abrupt și tot mai pietros, până când pisicile fură nevoite să sară de pe un bolovan pe altul, cățărându-se pe marginea costișei râpoase.

Odată ajunși în vârf, Labă de Foc se opri. În fața lor, se întindea neted, până departe, un platou. Vântul bătea cu putere, încreținд iarba și îndoind copacii. Stânci golașe stăteau răsfirate ici-colo pe terenul pietros. Aerul purta încă mirosul Clanului Vântului, dar urmele erau vechi. Mult mai proaspăt însă și mai îngrijorător era mirosul înțepător al războinicilor din Clanul Umbrelor.

— Toate clanurile au drept de trecere în siguranță spre Piatra Lunii, dar cum Clanul Umbrelor pare să nu mai țină cont de codul războinicilor, fiți cu ochii în patru, îi avertiză Stea Albastră. Nu trebuie să vânăm în afara ținutului nostru. Noi vom respecta codul războinicilor, chiar dacă nu o face și Clanul Umbrelor.

O luară de-a lungul câmpiei, mergând pe urmele deja croite în iarbă. Soarele începu să se înalțe pe cer. Labă de Foc se obișnuise să trăiască la adăpostul copacilor și, fără umbra lor, blana de culoarea focului devenise încărcată și fierbinte, arzându-i spatele. Era recunoscător adierii care venea neîntrerupt dinspre pădurea rămasă în spatele lor.

Dintr-odată, Gheară de Tigru încremeni.

— Aveţi grijă! şuieră el. Miros o patrulă din Clanul Umbrelor.

Labă de Foc şi ceilalţi ridicară botul. Mirosul adus de vânt era al războinicilor din Clanul Umbrelor.

— Vântul bate dinspre ei, aşa că dacă ne vedem de drum, nu vor şti că suntem aici, mieună Stea Albastră. Trebuie să ne grăbim însă. Dacă înaintează, ne vor simţi. Nu mai e mult până la marginea ţinutului Clanului Vântului.

Grăbiră pasul, sărind peste bolovani şi croindu-şi drum prin iarba dulce, mirositoare. La fiecare câţiva paşi, Labă de Foc adulmeca aerul şi privea peste umăr, asigurându-se că patrula Clanului Umbrelor nu se află pe urmele lor. Mirosul devenea însă din ce în ce mai slab. „Trebuie să se fi întors”, gândi el uşurat.

În cele din urmă ajunseră la marginea ţinutului de sus. Priveliştea se schimbă cu totul, modificată de Două-picioare, devenind de nerecunoscut. Drumuri largi de pământ tăiau de-a curmezişul pajişti verzi şi aurii, ici-colo erau presărate pâlcuri de copaci, iar printre ogoare se răsfirau adăposturi de Două-picioare. În depărtare, Labă de Foc zări o potecă foarte cunoscută, cenuşie şi largă, iar vântul purta pe aripile lui un miros acru care-i înţepa gâtul.

— Aia e Calea Tunetului? îl întrebă pe Labă Cenuşie.

— Da, răspunse motanul. Urcă dinspre ţinutul Clanului Umbrelor. Vezi Pietrele Înalte, dincolo de ea?

Labă de Foc privi spre orizontul îndepărtat. Ţinutul colţuros şi sterp urca abrupt până la un punct.

— Trebuie să traversăm Calea Tunetului?

— Da, mieună Labă Cenuşie. Glasul îi era puternic şi încrezător, aproape vesel, în faţa călătoriei anevoioase.

— Haideţi! mieună Stea Albastră, luând-o în faţă. Putem ajunge până răsare luna dacă nu încetinim pasul.

Labă de Foc şi ceilalţi o luară pe urmele ei, la vale, lăsând în urmă ţinutul sterp al Clanului Vântului şi păşiră pe teritoriul luxuriant stăpânit de Două-picioare. Pisicile îşi văzură de drum şi, o dată sau de două ori, Labă de Foc simţi miros de pradă adiind dinspre tufişuri, însă ierburile lui Frunză Ruginie îi astâmpărară foamea. Soarele îi ardea încă spinarea, chiar şi la umbra gardului de verdeaţă, de care se ţinea aproape.

Ocoliră un adăpost de Două-picioare, ridicat pe o întindere de piatră albă, mărginit de câteva adăposturi mai mici. Pisicile se strecurară neobservate pe lângă gardul care împrejmuia piatra albă. O dezlănţuire neaşteptată de lătrături şi mârâituri le făcură să se întoarcă.

Câini! Lui Labă de Foc îi stătu inima în loc. Îşi arcui spinarea, iar blana i se zburli din cap până în vârful cozii.

Gheară de Tigru privi printre scândurile gardului.

— E în regulă. Sunt legaţi! şuieră el.

Labă de Foc se uită la cei doi câini care zgâriau piatra cu ghearele, la doar zece lungimi de coadă depărtare. Nu semănau cu făpturile răzgâiate pe care le întâlnise prin grădinile din jurul vechii lui case de Două-picioare. Astea îl priveau cu ochi sălbatici, ucigători. Se

smuceau în lanțuri, ridicându-se în două picioare. Mârâiau și lătrau, dezvelindu-și colții uriași, până când strigătul de Două-picioare îi potoli și pisicile își continuară drumul.

Soarele începea să coboare pe cer când ajunseră, în sfârșit, la Calea Tunetului. Stea Albastră le făcu semn să se oprească și să aștepte sub un gard. Fumul ardea gâtul și ochii lui Labă de Foc, urmărind monștrii uriași care mișunau în fața lui.

— Vom traversa unul câte unul, mieună Gheară de Tigru. Labă Neagră, tu ești primul.

— Nu, Gheară de Tigru, îl întrerupse Stea Albastră. Voi trece eu prima. Nu uita că pentru ucenici este pentru prima oară când fac asta. Să le arătăm cum se face.

Labă de Foc o privi pe Stea Albastră în timp ce se apropia de Calea Tunetului, uitându-se când în stânga, când în dreapta. Așteptă liniștită în timp ce monștrii goneau unul după altul, înfoindu-i blana. Apoi, când vuietul asurzitor încetă un moment, o zbughi pe partea cealaltă.

— Du-te, Labă Neagră, acum ai văzut cum se face, mieună Gheară de Tigru.

Labă de Foc văzu ochii lui Labă Neagră mărindu-se de teamă. Știu exact cum se simte prietenul lui, care putea să-și miroase propria frică. Tânărul motan negru înaintă tiptil spre marginea drumului. Era liniște, dar Labă Neagră șovăi.

— Du-te! șuieră Gheară de Tigru dinspre gard. Labă de Foc îl văzu pe prietenul lui cum își încordează mușchii, gata să sară. Apoi, pământul începu să se cutremure. Un monstru se ivi în viteză din depărtare, trecând ca fulgerul. Motanul negru se trase câțiva pași în spate, apoi țâșni spre Stea Albastră. Un monstru apăru din cealaltă direcție și împrăștie praful acolo unde, cu doar o clipă mai devreme, își odihnise el labele. Labă de Foc simți un fior gâdilându-i blana, dar trase aer adânc în piept, căutând să se liniștească.

Labă Cenușie avu noroc. O pauză îndelungată îi îngădui să traverseze în siguranță. Veni apoi rândul lui Labă de Foc.

— Hai, du-te, mârâi Gheară de Tigru. Labă de Foc își mută privirea de la Gheară de Tigru la Calea Tunetului, după care ieși de sub gard. Așteptă la margine, cum făcuse și Stea Albastră. Un monstru dădu năvală spre el și Labă de Foc îl privi apropiindu-se. „După ăsta”, se gândi și aștepta să treacă. I se făcu inima cât un purice când își dădu seama că monstrul își schimbase direcția de pe Calea Tunetului și o apucase prin iarbă, îndreptându-se direct spre el! Un Două-picioare rânji dintr-o deschizătură laterală. Labă de Foc făcu un salt în spate, cu ghearele scoase, măturat de vijelia lăsată de monstrul care trecu mugind pe lângă el, ștergându-i mustățile. Se chirci la pământ, tremurând, și privi monstrul revenind pe drum și făcându-se nevăzut. Urechile îi țiuiau, dar Labă de Foc își dădu seama că se lăsase din nou liniștea pe Calea Tunetului și țâșni, fugind cum nu mai fugise niciodată în viața lui.

— Am crezut că s-a sfârșit cu tine! strigă Labă Cenușie, când Labă de Foc se izbi de el, mai-mai să-l răstoarne.

— Și eu! zise Labă de Foc gâfâind, străduindu-se să-și stăpânească tremurul. Se întoarse să-l privească pe Gheară de Tigru alergând spre ei.

— Două-picioare! scuipă el, când ajunse lângă ei.

— Vrei să-ți tragi sufletul înainte să pornim mai departe? îl întrebă Stea Albastră pe Labă de Foc.

Labă de Foc se uită în sus. Soarele asfințea.

— Nu, răspunse. Sunt bine. Saltul din calea monstrului fusese însă atât de puternic, încât

îşi simţi ghearele roase şi fragile.

Cu Stea Albastră în frunte pisicile îşi continuară drumul. Pământul era mai întunecat şi iarba mai aspră de cealaltă parte a Căii Tunetului. Aproape de poalele Pietrelor Înalte, verdeaţa făcuse loc unui teren sterp şi pietros, presărat cu petice de iarbă neagră. Drumul începea să urce puţin câte puţin spre cer. Bolovani colţuroşi acopereau povârnişul, strălucind ca o vâlvătaie în lumina soarelui.

Stea Albastră se opri din nou. Se aşeză pe un bolovan încălzit de soare, neted şi destul de lat încât să se odihnească, una lângă alta, toate cele cinci pisici.

— Iată, mieună ea, arătând cu botul spre povârnişul întunecat din faţa lor. Gura Mamei.

Labă de Foc ridică ochii, dar lumina soarelui îl orbi. Povârnişul se ascundea în umbră.

Pisicile rămaseră tăcute. Pe măsură ce soarele se ascundea în spatele Pietrelor Înalte, Labă de Foc putea vedea intrarea în peşteră – o gaură neagră care se căsca tainic sub o arcadă în stâncă.

— Vom aştepta aici până la ridicarea lunii, mieună Stea Albastră. Vânaţi dacă vă este foame, apoi odihniţi-vă.

Labă de Foc se bucură că în sfârşit are prilejul să caute mâncare. Îl ajunse foamea. Labă Cenuşie era şi el flămând, şi sări într-o tufă de iarbă neagră, pe urmele mirosului de pradă care împânzea aerul. Labă de Foc şi Labă Neagră îl urmară. Gheară de Tigru porni în direcţia opusă, şi doar Stea Albastră rămase locului. Şedea nemişcată şi tăcută, privind fără să clipească spre Gura Mamei.

Cei trei ucenici strânseră o grămadă de mâncare. Cu Gheară de Tigru alături se întinseră pe coasta stâncoasă şi se ospătară. Totuşi, în ciuda mesei bogate, nu vorbiră prea mult, iar în jurul lor plutea un val de încordare şi emoţie.

Apoi se odihniră lângă liderul lor până când căldura se scurse din piatra pe care stăteau întinse şi umbrele reci le învăluiră din toate părţile. Abia atunci Stea Albastră vorbi:

— Haideţi! E vremea!

CAPITOLUL 15

Stea Albastră se ridică şi se îndreptă spre Gura Mamei. Gheară de Tigru mergea alături de ea, încercând să ţină pasul.

— Hai, Labă Neagră! strigă Labă Cenuşie. Labă Neagră rămase pe bolovan, zgâindu-se la pietre. La mieunatul lui Labă Cenuşie, se ridică şi porni încet pe urmele celorlalţi. Labă de Foc îşi dădu seama abia atunci că prietenul său dacă scosese vreo câteva mieunături tot drumul. „E îngrijorat de Clanul Umbrelor sau îl supără altceva?” se întrebă Labă de Foc.

În scurt timp pisicile ajunseră la Gura Mamei. Labă de Foc se opri la intrare şi privi înăuntru. Întunericul de dincolo de bolta din stâncă era mai negru decât cea mai înnorată noapte. Labă de Foc miji ochii, încercând să străpungă întunericul şi să vadă încotro duce tunelul, dar nu zări nimic.

Lângă el, Labă Cenuşie şi Labă Neagră întinseră îngrijoraţi gâtul în faţa intrării. Până şi Gheară de Tigru păru neliniştit de hăul care se întindea în faţa lor.

— Cum vom găsi drumul în întunecimea asta? întrebă el.

— Voi şti eu drumul, răspunse Stea Albastră. Luaţi-vă după mirosul meu. Labă Neagră şi Labă Cenuşie, rămâneţi afară de pază. Labă de Foc, mă vei însoţi pe mine şi pe Gheară de Tigru la Piatra Lunii.

Labă de Foc se înfioră. Ce onoare! Se uită cu coada ochiului la Gheară de Tigru. Războinicul ţinea bărbia ridicată, însă Labă de Foc simţea venind dinspre el un miros slab de frică care creştea pe măsură ce Stea Albastră înainta în întuneric. Gheară de Tigru scutură capul puternic şi o luă pe urmele pisicii-lider. Labă de Foc îşi salută prietenii, înclinând scurt capul şi porni în urma celor doi războinici.

În peşteră era întuneric beznă. Era ciudat să fie învăluit de întunericul de nepătruns, dar nu îi era frică. Dorinţa de a descoperi ce se află la capătul tunelului era mai puternică.

Aerul rece şi umed îi juca prin blana deasă, pătrunzându-i în oase şi înţepenindu-i muşchii. Nici chiar cele mai friguroase nopţi nu îl înfiorau cum o făcea aerul acela. „Căldura soarelui n-a pătruns niciodată aici”, gândi tânărul motan, simţind sub labe piatra netedă ca gheaţa. Aerul rece îi umplea plămânii cu fiecare răsuflare, ameţindu-l.

Îi urmă pe Stea Albastră şi Gheară de Tigru prin întuneric, alegându-şi drumul doar după

miros şi instinct. Merseră printr-un tunel şerpuitor, care cobora în adâncuri. Mustăţile lui Labă de Foc ştergeau peretele peşterii, anunţându-l din timp pe unde s-o ia şi unde să cotească, în timp ce nasul îi dădea de ştire că Stea Albastră şi Gheară de Tigru erau doar la o lungime de coadă în faţă. Merseră aşa un timp. „Cât de departe om fi ajuns?” se întrebă după o vreme. Apoi simţi furnicături în mustăţi. Aerul devenea mai proaspăt. Adulmecă iar, uşurat să simtă mirosul lumii cunoscute care se întindea deasupra lor. Simţi iz de turbă, pradă şi iarbă neagră. Probabil era o gaură undeva în tavanul tunelului.

— Unde suntem? mieună el în întuneric.

— Am intrat în grota Pietrei Lunii, se auzi răspunsul blajin al lui Stea Albastră. Aşteaptă aici. Luna se va înălţa în curând.

Labă de Foc îşi strânse sub el picioarele din spate şi se aşeză pe podeaua rece din piatră. Aşteptă. Auzea respiraţia regulată a lui Stea Albastră şi gâfâitul rapid şi temător al lui Gheară de Tigru.

Deodată, peştera se aprinse, cufundată într-o lumină orbitoare. Ochii larg deschişi ai lui Labă de Foc se închiseră rapid în lumina albă şi rece. Îi întredeschise apoi încet şi privi în faţă. O piatră strălucitoare îşi făcu apariţia, scânteind ca şi cum ar fi fost făcută din nenumărate picături de rouă. „Piatra Lunii!” Labă de Foc privi în jur. În lumina rece reflectată de piatră, zări cele mai întunecate cotloane ale peşterii. Piatra Lunii se înălţa la trei lungimi de coadă în mijlocul ei.

Stea Albastră se uită în sus, cu blana albită de lumina Pietrei. Până şi blana întunecată a lui Gheară de Tigru strălucea argintie. Labă de Foc urmări privirea lui Stea Albastră. În tavan, se căsca o gaură care lăsa să se vadă un triunghi îngust decupat din cerul nopţii. Luna arunca prin gaură o rază de lumină, ce cădea pe Piatra Lunii, făcând-o să scapere ca o stea.

Teama lui Gheară de Tigru răspândi un miros tot mai puternic, până când deveni copleşitor. Labă de Foc era nedumerit. Vedea războinicul ceva ce lui îi scăpa, ceva periculos? Zări o mişcare, simţi o atingere de blană gonind pe lângă el şi auzi paşii lui Gheară de Tigru zburând înapoi spre intrare.

— Labă de Foc? Vocea lui Stea Albastră rămase calmă.

— Sunt aici, răspunse el neliniştit.

Ce îl înspăimântase pe Gheară de Tigru?

— Stea Albastră? mieună iar Labă de Foc, când nu primi niciun răspuns. Inima începu să-i bată nebuneşte şi sângele îi zvâcnea în urechi.

— E în regulă, tinere războinic. Nu te teme, şopti Stea Albastră şi vocea ei blajină îl linişti puţin. Cred că Gheară de Tigru a fost surprins de puterea Pietrei Lunii. În lumea de sus, Gheară de Tigru este un războinic puternic şi neînfricat. Aici, însă, unde vorbesc spiritele Clanului Stelelor, pisicile au nevoie de altfel de tărie. Ce simţi, Labă de Foc?

Labă de Foc trase adânc aer în piept, străduindu-se să-şi destindă muşchii.

— Doar curiozitate, recunoscu el.

— E bine, răspunse Stea Albastră.

Labă de Foc întoarse privirea spre Piatra Lunii. Ochii i se obişnuiseră cu lumina mai puţin puternică, chiar liniştitoare. Cu o zvâcnire a cozii, îşi aduse aminte de visul lui. Asta era mingea strălucitoare de lumină pe care o văzuse!

Fermecat, Labă de Foc o privi pe Stea Albastră îndreptându-se spre piatră şi aşezându-se lângă ea. Întinse gâtul şi atinse Piatra Lunii cu nasul. Ochii îi scânteiară o clipă, înainte de a-i închide. Se aşeză cu capul pe labe, cu pleoapele tremurându-i şi labele zvâcnind din când în când. „Doarme?” se întrebă Labă de Foc, după care îşi aminti cuvintele lui Labă Cenuşie: „Noii lideri trebuie să doarmă lângă piatră şi, când dorm, au vise extraordinare.”

Aşteptă. Nu mai era chiar atât de frig, dar nu-şi putea opri tremurul. Nu avea habar cât timp trecuse, dar, dintr-odată, piatra încetă să mai strălucească şi peştera se cufundă în beznă. Labă de Foc ridică ochii spre gaura din tavan, prin care nu se mai zărea luna. Rămaseră doar stele micuţe, licărind în întuneric.

Labă de Foc abia întrezărea silueta palidă a lui Stea Albastră, întinsă lângă Piatra Lunii. Ar fi vrut să o strige, dar nu îndrăznea să spargă tăcerea.

După clipe îndelungi, îi auzi vocea.

— Labă de Foc? Mai eşti aici? Glasul îi sună îndepărtat şi neliniştit.

— Da, Stea Albastră. Labă de Foc auzi paşii lui Stea Albastră apropiindu-se.

— Grăbeşte-te, şuieră ea. Labă de Foc îi simţi blana ştergându-se de-a lui în trecere. Trebuie să ne întoarcem în tabără.

Labă de Foc se grăbi să o urmeze, uimit de iuţeala cu care gonea prin întuneric. Îi urmări orbeşte mirosul, urcând prin tunelul de piatră, până când îl conduse teafăr înapoi, în lumea de afară.

Gheară de Tigru aştepta la intrare alături de Labă Cenuşie şi Labă Neagră, când Stea Albastră şi Labă de Foc ieşiră din peşteră. Avea o expresie rece, iar blana îi era uşor zburlită, însă şedea nemişcat şi mândru.

— Gheară de Tigru. Stea Albastră îl salută, fără a pomeni fuga din adâncuri a războinicului.

Gheară de Tigru se destinse puţin.

— Ce ai aflat?

— Trebuie să ne întoarcem imediat în tabără, mieună scurt Stea Albastră.

Labă de Foc surprinse în ochii ei o privire disperată. Groaza propriului vis îşi făcu iar loc în mintea lui: pisicile pe fugă, războinicii mari şi întunecaţi, urletul asurzitor de durere. Labă de Foc încercă să nu ţină seama de fiorul rece care-i încorda muşchii şi o urmă pe Stea Albastră, în timp ce cobora în goană panta întunecată, îndepărtându-se de Gura Mamei. Oare coşmarul lui avea să devină realitate?

CAPITOLUL 16

Se aşternură la drum, făcând cale întoarsă. Luna se ascunsese în spatele norilor. Era întuneric, dar cel puţin se lăsase liniştea şi pe Calea Tunetului. Singurul monstru se auzea în depărtare. Pisicile traversară drumul împreună şi îşi făcură loc prin gard, pe partea cealaltă.

Iuţiră pasul şi Labă de Foc simţi cum îi înţepenesc muşchii de oboseală. Stea Albastră mergea repede în frunte, cu nasul în vânt şi coada ridicată. Gheară de Tigru alerga alături de ea. Labă de Foc şi Labă Cenuşie îi urmau la câţiva paşi în spate, în timp ce Labă Neagră rămase mai în urmă.

— Ţine pasul, Labă Neagră! mârâi peste umăr Gheară de Tigru.

Labă Neagră tresări şi-i dădu zor, până când îi ajunse pe Labă de Foc şi Labă Cenuşie.

— Eşti bine? întrebă Labă de Foc.

— Da, zise Labă Neagră gâfâind, ferindu-şi privirea. Sunt doar puţin obosit.

Coborâră un şanţ adânc, apoi se căţărară pe partea cealaltă.

— Ce a spus Gheară de Tigru când a ieşit din peşteră? mieună Labă de Foc, încercând să nu pară prea curios.

— Voia să verifice dacă păzim intrarea, răspunse Labă Cenuşie. De ce?

Labă de Foc şovăi.

— Aţi simţit ceva ciudat la el? întrebă.

— Doar mirosul acela umed şi stătut de peşteră, mieună Labă Cenuşie surprins.

— Părea puţin nervos, îndrăzni Labă Neagră.

— Nu era singurul! mieună Labă Cenuşie uitându-se la motanul negru.

— Ce vrei să spui? întrebă Labă Neagră.

— Doar că mai nou ţi se ridică părul de pe ceafă ori de câte ori îl vezi, şopti Labă Cenuşie. Ai sărit în sus când a ieşit din peşteră.

— M-a luat pe nepregătite, protestă Labă Neagră. Trebuie să recunoşti, Gura Mamei îţi cam dă fiori.

— Cred că da, încuviinţă Labă Cenuşie.

Pisicile se strecurară pe sub un gard într-un lan de porumb, care strălucea argintiu în lumina lunii, şi porniră de-a lungul şanţului de la marginea lui.

— Şi cum a fost înăuntru, Labă de Foc? întrebă Labă Cenuşie. Ai văzut Piatra Lunii?

— Da, am văzut-o. A fost nemaipomenit! Labă de Foc simţi furnicături în blană când îşi aduse aminte.

Labă Cenuşie îi aruncă o privire admirativă.

— Aşadar, e adevărat! Piatra chiar străluceşte sub pământ.

Labă de Foc nu răspunse. Închise ochii pentru clipă, bucurându-se de imaginea Pietrei Lunii care îi răsări în minte, apoi i se îngrămădiră din nou în gând imagini din vis, şi deschise ochii. Stea Albastră avea dreptate: trebuia să se întoarcă în tabără cât mai repede cu putinţă.

În faţă, Gheară de Tigru şi Stea Albastră săriră printr-un gard afară din lanul de porumb. Ucenicii îi urmară, strecurându-se pe sub gard, pe un drum de pământ. Era poteca ce trecea pe lângă adăpostul de Două-picioare şi câini. Labă de Foc se uită în sus şi îi văzu pe Stea Albastră şi Gheară de Tigru păşind neobosiţi unul lângă altul, în timp ce, în depărtare, linia orizontului se colora în roşu. Soarele se pregătea să răsară.

— Priviţi! le strigă Labă de Foc lui Labă Cenuşie şi Labă Neagră. O pisică necunoscută sări în faţa celor doi războinici.

— E un singuratic! şuieră Labă Cenuşie şi cei trei ucenici grăbiră pasul.

Străinul era un motan solid, alb-negru, mai scund decât războinicii, dar puternic.

— El e Arpacaş, le explică Stea Albastră ucenicilor, când îi ajunseră din urmă. Locuieşte lângă adăpostul de Două-picioare.

— Salut! mieună motanul. N-am mai văzut pe nimeni din clanul vostru de câteva luni. Ce faci, Stea Albastră?

— Sunt bine, mulţumesc, răspunse Stea Albastră. Şi tu, Arpacaş? Cum merge vânătoarea de când n-am mai trecut pe aici?

— Nu e rău, răspunse Arpacaş, cu un licăr prietenos în ochi. Au şi Două-picioare un lucru bun – se găsesc întotdeauna o grămadă de şobolani în preajma lor.

Motanul alb-negru continuă:

— Păreţi mai grăbiţi ca de obicei. E totul în regulă?

Gheară de Tigru se uită la Arpacaş şi un mârâit îi încolţi în gâtlej. Labă de Foc îşi dădu seama că războinicul e bănuitor în faţa curiozităţii singuraticului.

— Nu-mi place să stau mult timp departe de clanul meu, răspunse Stea Albastră.

— Ca întotdeauna, Stea Albastră, eşti legată de clanul tău ca o regină de pisoii ei, observă Arpacaş, fără răutate.

— Ce doreşti, Arpacaş? întrebă Gheară de Tigru.

Arpacaş îi aruncă o privire mustrătoare.

— Voiam doar să vă avertizez că acum sunt doi câini aici. Ar fi mai sigur s-o luaţi prin lanul de porumb decât să treceţi pe lângă curte.

— Ştim că sunt câini. I-am văzut mai devreme... începu nerăbdător Gheară de Tigru.

— Îţi suntem recunoscători pentru atenţionare, îl întrerupse Stea Albastră. Mulţumim, Arpacaş. Pe data viitoare…

Arpacaş îşi flutură coada.

— Drum bun, mieună el şi se îndepărtă.

— Haideţi, porunci Stea Albastră, abătându-se de la drum şi făcându-şi loc prin iarba

înaltă dintre potecă și gard, care ducea înapoi spre lanul de porumb. Cei trei ucenici porniră pe urmele ei, dar Gheară de Tigru șovăi.

— Ai încredere în cuvântul unui singuratic? mieună el.

Stea Albastră se opri și se întoarse cu fața spre el.

— Ai prefera să înfrunți câinii?

— Erau legați când am trecut pe lângă ei mai devreme, zise Gheară de Tigru.

— Poate sunt dezlegați acum. Mergem pe aici, mieună Stea Albastră. Se furișă pe sub gard și intră în lan. Labă de Foc se strecură și el, urmat de Labă Cenușie, Labă Neagră și, în urma lor, Gheară de Tigru.

Soarele începuse deja să-și facă apariția la orizont. Ierburile sclipeau acoperite de rouă, promițând o nouă zi caldă.

Pisicile porniră de-a lungul șanțului. Labă de Foc se uită în jos, spre hăul adânc, cu margini abrupte și plin de frunze. Simți miros de pradă. Era ceva cunoscut în mirosul acela amar, deși nu-l mai simțise de mult. Un țipăt asurzitor îl făcu pe Labă de Foc să se răsucească. Labă Neagră se zbătea, înfigându-și ghearele în pământ. Ceva îl apucase de picior și îl trăgea în șanț.

— Șobolani! scuipă Gheară de Tigru. Arpacaș ne-a întins o capcană!

Înainte să mai apuce să reacționeze, cele cinci pisici se treziră încercuite. Șobolani bruni uriași tăbărau din șanț, chițăind strident. Labă de Foc le zări dinții ascuțiți din față scânteind în lumina zorilor.

Dintr-odată, unul dintre ei se năpusti spre umărul lui Labă de Foc. O durere îngrozitoare îi înțepă umărul când șobolanul își înfipse dinții în carne. Un altul îl înșfăcă de picior cu fălcile lui puternice.

Labă de Foc se smuci și se zbătu nebunește, încercând să se elibereze. Știa că șobolanii nu au forța lui, dar erau mulți. Urletele și șuierăturile îi dădură de știre că și ceilalți sunt atacați.

Labă de Foc lovi aprig cu ghearele, spintecând un șobolan care se ținea scai de piciorul lui. Scăpă de el, dar un altul îl apucă de coadă. Iute ca fulgerul și întărâtat de teamă și furie, Labă de Foc tăbărî asupra atacatorilor. Răsuci capul și își înfipse dinții în șobolanul care i se agățase de umeri, simțindu-i oasele gâtului frângându-se între fălci; trupul fără vlagă căzu la pământ.

Labă de Foc icni de durere când un alt șobolan îi sări în spate și îl mușcă. Cu coada ochiului, întrezări o blană albă. Rămase nedumerit o clipă, după care simți cum șobolanul îi zboară din spinare. Labă de Foc se întoarse și îl văzu pe Arpacaș zvârlind șobolanul în șanț.

Fără să stea pe gânduri, Arpacaș privi în jur și se repezi spre Stea Albastră, care se zvârcolea acoperită de șobolani. Într-o clipă, Arpacaș apucă între dinți șira spinării unuia dintre ei și îl smulse de pe ea fără prea mare efort. Îl scuipă la pământ, apoi apucă altul, în timp ce Stea Albastră se zbătea sub el.

Labă de Foc se repezi spre Labă Cenușie, care era atacat din amândouă părțile de doi șobolani mai mici. Tânărul ucenic se năpusti spre cel mai apropiat, mușcându-l până când îl lăsă lat. Labă Cenușie izbuti să se întoarcă și îl înșfăcă pe celălalt cu ghearele. Îl apucă cu dinții și îl azvârli cu toată puterea în șanț.

— Îşi iau tălpăşiţa! strigă Gheară de Tigru.

Într-adevăr, ceilalţi şobolani o luau la sănătoasa spre şanţ. Labă de Foc auzi tropăitul labelor mici îndepărtându-se printre urzici. Îl dureau muşcăturile din umăr şi un picior din spate. Îşi linse cu grijă blana udă şi pătată de sânge, al cărui miros înţepător se amestecă cu duhoarea şobolanilor.

Labă de Foc îl căută din priviri pe Labă Neagră. Labă Cenuşie rămase la marginea acoperită de urzici, mieunând încurajator, în timp ce Labă Neagră se zbătea să iasă din şanţ, plin de noroi şi muşcături. Un şobolan tânăr îi rămăsese agăţat de coadă. Labă de Foc alergă şi îi făcu repede de petrecanie, în timp ce Labă Cenuşie îl ajută pe Labă Neagră să iasă.

Labă de Foc se uită apoi după Stea Albastră. Îl văzu mai întâi pe Arpacaş la marginea şanţului, căutând cu privirea alţi şobolani. Stea Albastră era întinsă în mijlocul potecii, în apropiere. Speriat, Labă de Foc alergă spre ea. Blana deasă şi cenuşie de pe ceafă îi era îmbibată în sânge.

— Stea Albastră? mieună el.

Stea Albastră nu răspunse.

Un urlet furios îl făcu pe Labă de Foc să privească în sus.

Gheară de Tigru sări peste Arpacaş şi îl ţintui la pământ.

— Ne-ai întins o capcană! mârâi el.

— N-am ştiut că sunt şobolani aici! scuipă Arpacaş, dând din labe şi zbătându-se să se scoale.

— De ce ne-ai trimis pe drumul ăsta? şuieră Gheară de Tigru.

— Din pricina câinilor!

— Câinii erau legaţi când am trecut mai devreme pe lângă ei!

— Două-picioare îi dezleagă noaptea să-i păzească adăpostul, icni Arpacaş, abia suflând sub greutatea labelor uriaşe ale lui Gheară de Tigru.

— Gheară de Tigru! Stea Albastră este rănită! strigă Labă de Foc.

Gheară de Tigru îi dădu drumul lui Arpacaş îndată. Arpacaş se ridică şi îşi scutură blana de praf. Marele războinic alergă spre Stea Albastră şi îi adulmecă rănile.

— Putem face ceva? întrebă Labă de Foc.

— Acum e în mâinile Clanului Stelelor, mieună grav Gheară de Tigru, făcând câţiva paşi în spate.

Labă de Foc căscă ochii de spaimă. Gheară de Tigru voia să spună că Stea Albastră murise? I se zburli blana uitându-se la liderul lor. Ăsta să fi fost avertismentul dat de spirite la Piatra Lunii?

Labă Cenuşie şi Labă Neagră li se alăturară îngroziţi şi se aşezară lângă Stea Albastră. Arpacaş rămase în spate, întinzând gâtul să vadă ce se întâmplă.

Stea Albastră ţinea ochii deschişi, dar îi erau sticloşi, iar trupul ei cenuşiu zăcea nemişcat. Nu părea nici măcar să respire.

— A murit? şopti Labă Neagră.

— Nu ştiu. Trebuie să aşteptăm şi să vedem, răspunse Gheară de Tigru.

Cele cinci pisici aşteptară în tăcere, în timp ce soarele începu să urce pe cer. Labă de Foc înălţă către Clanul Stelelor o rugăminte mută s-o ocrotească pe Stea Albastră şi să le-o redea.

Iar Stea Albastră se mișcă. Zvâcni din vârful cozii și ridică apoi capul.

— Stea Albastră? mieună Labă de Foc cu tremur în glas.

— E în regulă, zise Stea Albastră cu vocea stinsă. Sunt încă aici. Am pierdut o viață, dar n-a fost cea de-a noua.

Labă de Foc simți cum i se umple sufetul de bucurie, și, aruncându-și ochii spre Gheară de Tigru, se așteptă să vadă ușurare pe chipul lui. Întunecatul războinic rămase însă inexpresiv.

— Bun, mieună Gheară de Tigru cu un ton autoritar. Labă Neagră, adu pânze de păianjen pentru rănile lui Stea Albastră. Labă Cenușie, caută gălbenele sau coada calului. Cei doi ucenici plecară îndată. Arpacaș, cred că ar fi bine să pleci acum.

Labă de Foc se uită la singuraticul care luptase cu atâta curaj să-i ajute. Voia să-i mulțumească, dar nu îndrăzni sub privirea fioroasă a lui Gheară de Tigru. În locul vorbelor, Labă de Foc dădu încet din cap către Arpacaș, care păru să înțeleagă, căci răspunse printr-o înclinare a capului și plecă fără niciun mieunat.

Stea Albastră zăcea întinsă pe calea prăfuită.

— Sunt toți teferi? întrebă ea cu glas răgușit.

Gheară de Tigru dădu din cap.

Labă Neagră se întoarse în fugă, cu lăbuța stângă înfășurată într-un sul gros de pânze de păianjeni.

— Poftim, mieună.

— Să i le pun pe răni? îl întrebă Labă de Foc pe Gheară de Tigru. Colț Galben mi-a arătat cum să fac.

— Foarte bine, încuviință Gheară de Tigru, care se duse și verifică iar șanțul, cu urechile ciulite.

Labă de Foc desfăcu câteva straturi de pânză de pe laba lui Labă Neagră și le apăsă puternic pe rănile lui Stea Albastră.

Ea scânci la atingerea lui.

— Dacă n-ar fi fost Gheară de Tigru, șobolanii aceia m-ar fi mâncat de vie, murmură ea, cu durere în glas.

— Nu Gheară de Tigru te-a salvat, ci Arpacaș, șopti Labă de Foc, în timp ce mai luă câteva pânze de păianjen de la Labă Neagră.

— Arpacaș? întrebă Stea Albastră surprinsă. E aici?

— Gheară de Tigru l-a alungat, răspunse Labă de Foc în șoaptă. Crede că Arpacaș ne-a întins o capcană.

— Și tu ce crezi? întrebă Stea Albastră încet.

Labă de Foc nu-și ridică privirea, atent să așeze la locul ei ultima pânză de păianjen.

— Arpacaș este un singuratic. Ce-ar avea de câștigat dacă ne-ar întinde o capcană numai pentru a ne salva mai apoi din ea? mieună el în cele din urmă.

Stea Albastră lăsă iarăși capul jos și închise ochii.

Labă Cenușie se întoarse cu o legătură de coada calului. Labă de Foc mestecă frunzele și scuipă apoi zeama pe rănile lui Stea Albastră. Știa că asta va ajuta la oprirea infecției, dar își dorea ca Frunză Ruginie să fi fost acolo, cu cunoștințele și priceperea ei.

— Ar trebui să ne odihnim aici până când își revine Stea Albastră, anunță Gheară de Tigru apropiindu-se.

— Nu, insistă Stea Albastră. Trebuie să ne întoarcem în tabără. Cu ochii pe jumătate închiși de durere, se sculă în picioare. Să mergem mai departe.

Liderul Clanului Tunetului porni șchiopătând pe marginea lanului. Gheară de Tigru păși alături de ea, cu chipul întunecat de gânduri necunoscute. Ucenicii schimbară priviri neliniștite, apoi porniră pe urmele lor.

— Nu te-am mai văzut de mult pierzând o viață, Stea Albastră, auzi Labă de Foc șoaptele lui Gheară de Tigru. Câte ai pierdut până acum?

Labă de Foc fu surprins de curiozitatea fățișă a lui Gheară de Tigru.

— A fost a cincea, răspunse încet Stea Albastră.

Labă de Foc ciuli urechile, dar Gheară de Tigru nu răspunse, ci își văzu de drum, îngândurat.

CAPITOLUL 17

Soarele se înălță și coborî cât timp pisicile străbătură vechiul ținut de vânătoare al Clanului Vântului. Tăcerea lor apăsătoare arăta că se resimt încă în urma luptei cu șobolanii. Labă de Foc simțea zgârieturile și mușcăturile lor pe tot corpul. Îl vedea pe Labă Cenușie șchiopătând, țopăind din când în când pe trei picioare pentru a-și menaja piciorul rănit. Cel mai mult îl îngrijora Stea Albastră. Rări pasul, dar refuză să se oprească și să se odihnească. Labă de Foc își dădu seama după expresia îndârjită de pe chipului ei umbrit de durere cât de mult își dorește să ajungă în tabăra clanului.

— Nu-ți face griji pentru războinicii Clanului Umbrelor, mieună ea printre dinți când Gheară de Tigru se oprise să adulmece aerul. Astăzi nu e niciunul aici.

„De unde știa?” se întrebă Labă de Foc.

Își aleseră cu grijă drumul pe panta abruptă și stâncoasă care ducea la Patru Stejari, după care ajunseră la cărarea atât de cunoscută care-i purta acasă. Era după-amiaza târziu și Labă de Foc începu să tânjească după culcușul său și o porție zdravănă de carne.

— Încă simt duhoarea celor din Clanului Umbrelor, îi zise Labă Cenușie lui Labă de Foc pe când străbăteau ținutul de vânătoare al Clanului Tunetului.

— Poate a adus-o vântul de pe teritoriul Clanului Vântului, spuse Labă de Foc. O simțea și el și îi tremurau mustățile.

Deodată, Labă Neagră se opri.

— Auziți? mieună el cu glas șoptit.

Labă de Foc ciuli urechile. Mai întâi auzi doar zgomotele obișnuite ale pădurii – foșnetul frunzelor, strigătul unui porumbel. Apoi simți cum îi îngheață sângele în vine. Auzi în depărtare urletele însetate de luptă și țipetele ascuțite ale pisoilor îngroziți.

— Repede! strigă Stea Albastră. Se întâmplă ce m-a avertizat Clanul Stelelor. Tabăra noastră este atacată! Încercă să-și ia avânt, dar se poticni. Se ridică imediat și porni șchiopătând.

Gheară de Tigru și Labă de Foc alergau umăr la umăr. Labă Cenușie și Labă Neagră îi urmau, cu coada înfoiată. Labă de Foc uită de durere, alergând spre tabără cât îl țineau picioarele, singurul lui gând fiind să-și apere clanul.

Zgomotele bătăliei se auzeau tot mai puternic când se apropiară de intrarea în tabără, în timp ce duhoarea Clanului Umbrelor îi umplu nările. Când pisicile năvăliră prin tunel în luminiș, Labă de Foc era chiar în urma lui Gheară de Tigru.

Acolo îi aștepta o luptă nebună, pisicile din Clanul Tunetului bătându-se înverșunate cu războinicii din Clanului Umbrelor. Pisoii nu se vedeau și Labă de Foc speră că sunt teferi, ascunși în adăpost. Își imagină că bătrânii mai slabi se adăpostiseră în trunchiul scorburos al copacului căzut.

Fiecare colțișor al taberei era înțesat de războinici. Labă de Foc le văzu pe Blană de Zăpadă și Floare Aurie înfigându-și ghearele și dinții într-un uriaș motan cenușiu. Lupta până și Față Dungată, tânăra regină care era aproape o pisicuță. Dungă Neagră era încleștat într-o încăierare aprigă cu un războinic negru. Trei bătrâni, Urechiușă, Blană Zdrențuită și Chioara, se hărțuiau curajos cu o pisică vărgată, care lupta cu iuțeală și ferocitate.

Pisicile abia întoarse din călătorie se aruncară în luptă. Labă de Foc se repezi la o regină războinică dungată, mult mai mare decât el, și își înfipse dinții în piciorul ei. Ea urlă de durere și se întoarse spre el, năpustindu-se cu ghearele ascuțite și dinții dezveliți la gâtul lui. El se răsuci, se feri din calea ei și, mai iute, reuși s-o înhațe din spate și s-o pună la pământ. O izbi cu picioarele din spate până când o auzi țipând. Zvârcolindu-se, războinica reuși să se desprindă, luând-o la fugă în desișul care împrejmuia tabăra.

Labă de Foc se uită în jur după Stea Albastră. În ciuda rănilor, ea se lupta cu un motan dungat. Labă de Foc nu o mai văzuse niciodată în luptă, dar chiar și rănită se dovedi un adversar puternic. Motanul se zbătea să scape, dar ea îl ținea strâns, pironindu-l cu ghearele atât de aprig, încât Labă de Foc știu că motanul va purta multe luni cicatricile bătăliei. Dădu apoi cu ochii de un motan alb din Clanul Umbrelor, cu labele negre ca tăciunele, târând o pisică bătrână din Clanul Tunetului afară din adăpostul puilor. Labă de Foc își aminti labele acelea neobișnuit de întunecate de la Adunare. Picior Negru! Secundul Clanului Umbrelor isprăvi rapid cu bătrâna care păzise pisoii și începu să-și întindă laba uriașă în culcușul din tufa de mure. Pisoii țipau și miorlăiau fără apărare, în timp ce mamele lor luptau în luminiș cu războinicii din Clanul Umbrelor.

Labă de Foc se pregăti să țâșnească spre adăpostul puilor, când o gheară îl spintecă dureros într-o parte. Se întoarse și văzu o pisică tărcată și sfrijită sărind deasupra lui. Izbindu-se de pământ, încercă să strige către celelalte pisici ale clanului că pisoii sunt în pericol. Luptându-se din toate puterile să scape din strânsoarea pisicii, își suci capul să poată vedea culcușul din tufa de mure.

Picior Negru apucase deja doi pui din așternut, iar acum se întindea după al treilea.

Labă de Foc nu mai apucă să vadă, căci dușmanul îi zgârie burta cu ghearele din spate. Labă de Foc se zvârcoli și se ridică în picioare, ghemuindu-se ca și cum ar fi fost înfrânt. Șiretlicul mai dăduse roade și altădată și la fel se întâmplă și acum. Când pisica îl înșfăcă victorios și începu să-și înfigă dinții în gâtul lui, Labă de Foc țâșni în sus cât de tare putu și o azvârli cât colo. Se întoarse și, cât ai bate din palme, se năpusti asupra pisicii. De data asta, fu necruțător și își înfipse colții adânc în umărul pisicii, care fugi urlând în tufișuri.

Labă de Foc se ridică și alergă spre adăpostul puilor. Băgă capul înăuntru. Nici urmă de Picior Negru. În adăpost, ghemuită peste pisoii îngroziți, stătea Colț Galben. Blana cenușie îi

era pătată de sânge și avea un ochi umflat. Ridică privirea spre Labă de Foc cu un șuierat cumplit, după care, dându-și seama că e el, strigă:

— Sunt teferi. Îi voi apăra eu.

Labă de Foc o privi pe Colț Galben, care îi liniștea pe pisoii neajutorați, și îi veni în minte avertizarea îngrozitoare a lui Stea Căzătoare. Nu avea însă timp să se gândească acum la asta. Nu avea decât să se încreadă în Colț Galben. Dădu repede din cap și ieși din tufa de mure.

În tabără mai rămaseră doar câteva pisici ale Clanului Umbrelor. Labă Neagră și Labă Cenușie luptau umăr la umăr, înfruntând un motan negru, care o luă la sănătoasa urlând. Vifor Alb și Dungă Neagră goniră ultimii doi dușmani din tabără, alungându-i cu câteva zgârieturi și mușcături.

Labă de Foc se așeză sleit de puteri, privind în jur. Tabăra era devastată. Sângele mânjea luminișul și ghemotoace de blană se rostogoleau împrăștiate pe jos. În tufișul împrejmuitor se căsca o spărtură în locul prin care năvăliseră cotropitorii.

Una câte una, pisicile Clanului Tunetului se strânseră sub Piatra Mare. Labă Cenușie veni să se așeze lângă el, gâfâind și cu sângele picurând dintr-o ureche sfâșiată. Labă Neagră se trânti la pământ și începu să-și lingă coada rănită. Reginele alergară spre adăpostul puilor, să vadă de pisoi. Labă de Foc așteptă încordat întoarcerea lor, vederea fiindu-i blocată de celelalte pisici. Se liniști când auzi scâncete de bucurie venind dinspre tufa de mure.

Blană de Zăpadă își făcu loc prin mulțime, urmată de Colț Galben. Regina albă făcu un pas în față și vorbi:

— Pisoii noștri sunt toți teferi, mulțumită lui Colț Galben. Un războinic al Clanului Umbrelor a ucis-o pe curajoasa Coadă Trandafirie și a încercat să fure puii din adăpost, însă Colț Galben l-a alungat.

— Nu a fost orice războinic din Clanul Umbrelor, interveni Labă de Foc, hotărât să le spună cât de mult îi datorează lui Colț Galben. L-am văzut. A fost Picior Negru.

— Secundul clanului! mieună Față Dungată, care se bătuse atât de aprig să-și apere puii din pântece.

Mulțimea fremătă când Stea Albastră înaintă șchiopătând și își făcu drum spre ucenici. Labă de Foc pricepu din expresia ei gravă că se întâmplase ceva.

— Frunză Ruginie e cu Inimă de Leu, murmură ea. A fost rănit în luptă și nu arată deloc bine. Întoarse capul spre colțul umbrit din capătul îndepărtat al Pietrei Mari, unde zăcea războinicul, o mogâldeață nemișcată de blană aurie prăfuită.

Un urlet ascuțit ieși din gâtlejul lui Labă Cenușie, care se repezi spre Inimă de Leu. Frunză Ruginie, aplecată asupra secundului Clanului Tunetului, se dădu la o parte, lăsându-l pe tânărul ucenic să-l spele pentru prima dată pe mentorul lui. Când urletul de durere al lui Labă Cenușie răsună în poiană, Labă de Foc simți furnicături în blană și sângele îi îngheță în vine. Era strigătul pe care îl auzise în vis! O clipă, simți cum îi vâjâie capul. Trebuia să-și păstreze sângele rece, de dragul lui Labă Cenușie.

Labă de Foc se uită la Stea Albastră, care dădu din cap și merse spre prietenul lui lângă Piatra Mare. Se opri un moment alături de Frunză Ruginie, care arăta ostenită, cu ochii sticlindu-i de durere.

— Nu pot să-l ajut pe Inimă de Leu, mieună ea încet către el. E pe cale să se alăture Clanului Stelelor. Se lipi de Labă de Foc, iar el se simţi alinat de atingerea blănii ei calde.

Celelalte pisici priveau în tăcere, în timp ce soarele asfinţea încet în spatele copacilor. În cele din urmă, Labă Cenuşie se ridică şi strigă:

— A murit! Se întinse iar lângă trupul lui Inimă de Leu şi îşi aşeză capul pe labele din faţă. Ceilalţi se apropiară tăcuţi, să-l plângă pe îndrăgitul secund.

Labă de Foc li se alătură. Linse gâtul lui Inimă de Leu şi murmură:

— Îţi mulţumesc pentru înţelepciune. M-ai învăţat atât de multe!

Se aşeză apoi lângă Labă Cenuşie şi începu să lingă uşor urechile prietenului său.

Stea Albastră aşteptă plecarea celorlalte pisici, după care se apropie încet. Labă Cenuşie nici nu păru să-i observe prezenţa. Labă de Foc privi în altă parte, în timp ce Stea Albastră adresă vechiului ei prieten ultimele cuvinte.

— O, ce-o să mă fac fără tine, Inimă de Leu? şopti ea. Se întoarse apoi şchiopătând spre vizuina ei şi se ghemui afară, privind în gol îndurerată. Nici măcar nu încerca să-şi lingă blana însângerată şi încâlcită. Era prima oară când Labă de Foc o vedea complet înfrântă şi simţi un fior rece urcându-i pe şira spinării.

Stătu alături de Labă Cenuşie şi Inimă de Leu până când se înălţă luna pe cer. Labă Neagră li se alătură, ţinând astfel tovărăşie îndureratului lor prieten. Gheară de Tigru veni şi el şi îl spălă scurt pe Inimă de Leu. Labă de Foc aşteptă să audă ce avea să-i spună prietenului său războinic, dar Gheară de Tigru rămase tăcut. Spre nedumerirea lui Labă de Foc, ochii întunecatului războinic păreau aţintiţi mai degrabă asupra lui Labă Neagră, decât asupra lui Inimă de Leu.

Frunză Ruginie se învârtea în jurul taberei, îngrijind rănile şi alinând durerea. Labă de Foc o văzu apropiindu-se de două ori de Stea Albastră, dar de fiecare dată liderul o trimise să se îngrijească de ceilalţi. Abia după ce Frunză Ruginie îngrijise rănile tuturor celorlalte pisici, Stea Albastră îi îngădui să-i trateze muşcăturile şi zgârieturile.

După ce termină, Frunză Ruginie se înapoie spre vizuina ei. Stea Albastră se ridică şi se urcă încet pe Piatra Mare. Pisicile Clanului păreau să o fi aşteptat, căci de îndată ce se aşeză la locul ei obişnuit, începură să se strângă în faţa ei, tăcute şi mohorâte.

Labă de Foc şi Labă Neagră se ridicară pe labele amorţite şi li se alăturară, lăsându-l pe Labă Cenuşie lângă trupul lui Inimă de Leu. Ucenicul cenuşiu rămase întins, cu nasul lipit de blana aurie, din ce în ce mai rece, a mentorului. Labă de Foc ştia că Stea Albastră îl va scuza de data asta pe Labă Cenuşie de la întrunirea clanului.

— Luna e aproape sus pe cer, mieună Stea Albastră, în timp ce Labă de Foc îşi făcu loc printre pisici, lângă Labă Neagră. Şi încă o dată – mult prea curând – e datoria mea să numesc un nou secund al Clanului Tunetului. Glasul îi era obosit şi încărcat de tristeţe.

Labă de Foc îşi muta privirea de la un războinic la altul. Cu toţii se uitau la Gheară de Tigru. Până şi Vifor Alb îşi întoarse privirea spre motanul întunecat, iar prin expresia cutezătoare a chipului său şi din felul în care îi tremurau mustăţile, Gheară de Tigru părea să fie de acord cu ei.

Stea Albastră trase aer adânc în piept şi continuă:

— Rostesc aceste cuvinte înaintea trupului lui Inimă de Leu, pentru ca spiritul lui să mă

audă și să-mi încuviințeze alegerea. Ezită. Nu am uitat cum o pisică a răzbunat moartea lui Coadă Roșie și ne-a adus înapoi trupul lui. Clanul Tunetului are nevoie de loialitatea lui neînfricată mai mult ca niciodată. Stea Albastră se opri iar, după care mieună numele tare și limpede. Gheară de Tigru va fi noul secund al Clanului Tunetului.

Se auziră strigăte aprobatoare, cele mai zgomotoase venind din partea lui Dungă Neagră și Coadă Lungă. Vifor Alb ședea liniștit, cu ochii închiși și coada încolăcită în jurul lui. Dădu din cap încet, aprobator.

Gheară de Tigru ridică mândru bărbia, ascultând Clanul cu ochi întredeschiși. Își făcu apoi drum prin mulțime, primind omagiile cu înclinări scurte ale capului, și sări pe Piatra Mare, lângă Stea Albastră.

— Clanul Tunetului, strigă el, sunt onorat să primesc funcția de secund al clanului. Nu m-am așteptat niciodată la o asemenea distincție, dar jur pe spiritul lui Inimă de Leu să vă slujesc cât pot de bine. Își plecă solemn capul, fixând mulțimea cu ochii lui mari galbeni, și sări de pe Piatra Mare.

Labă de Foc auzi, lângă el, murmurul lui Labă Neagră:

— O, nu!

Se întoarse spre prietenul lui cu o privire curioasă. Labă Neagră rămase cu capul în jos.

— N-ar fi trebuit să-l aleagă pe el! șopti.

— Vorbești de Gheară de Tigru? întrebă încet Labă de Foc.

— Voia să fie secund încă de când a avut grijă de Coadă Roșie... mieună Labă Neagră și se opri brusc.

— De când a avut grijă de Coadă Roșie? repetă Labă de Foc. Deodată, mintea îi fu năpădită de întrebări. Ce știa Labă Neagră? La Adunare, istorisirea lui despre bătălia cu Clanul Râului fusese adevărată? Gheară de Tigru era vinovat de moartea lui Coadă Roșie?

CAPITOLUL 18

— Îi povesteşti cumva lui Labă de Foc cum l-am apărat pe Coadă Roşie?

Labă de Foc simţi un fior rece furnicându-i blana de pe ceafă.

Labă Neagră se întoarse, cu ochii căscaţi de teamă. Gheară de Tigru îi privea de sus, cu un rânjet ameninţător.

Labă de Foc sări în sus şi se întoarse spre noul secund.

— Îmi spunea doar că şi-ar fi dorit să fi fost aici, să ai grijă şi de Inimă de Leu! mieună el repede.

Gheară de Tigru îşi plimbă privirea de la unul la altul, după care se îndepărtă în linişte. Ochii verzi ai lui Labă Neagră se umbriră de groază şi începu să tremure incontrolabil.

— Labă Neagră? mieună Labă de Foc speriat.

Labă Neagră însă nu-l privi. Cu capul plecat, se strecură iar spre Labă Cenuşie şi se ghemui lângă el, lipindu-şi trupul negru şi slab de blana deasă a lui Labă Cenuşie, de parcă i s-ar fi făcut dintr-odată frig.

Labă de Foc se uită neajutorat la cei doi prieteni ai lui, cuibăriţi lângă trupul lui Inimă de Leu. Neştiind ce altceva să facă, se duse şi se tolăni lângă ei, gata să vegheze întreaga noapte.

Când luna trecu de capetele lor, alte pisici veniră să se alăture priveghiului. Stea Albastră veni ultima, după ce tabăra se cufundă în tăcere şi linişte. Fără să scoată niciun mieunat, rămase într-o parte, holbându-se la secundul mort, cu o expresie de durere atât de mare, încât Labă de Foc privi răvăşit în altă parte.

În zori, un grup de bătrâni veniră să ia trupul lui Inimă de Leu la locul de înmormântare. Labă Cenuşie îi însoţi, ca să-i ajute să sape groapa în care urma să se odihnească marele războinic.

Labă de Foc căscă şi se întinse. Simţea frigul care îi pătrunse până la oase. Toamna era aproape şi pădurea era învăluită în ceaţă, însă, deasupra frunzelor, Labă de Foc zări cerul trandafiriu. Apoi îl văzu pe Labă Cenuşie dispărând cu bătrânii în tufişul înrourat. Labă Neagră sări în picioare şi se grăbi spre vizuina ucenicilor. Labă de Foc merse încet în urma lui. Când ajunse, motanul negru stătea încolăcit, cu botul ascuns în coadă, ca şi cum ar dormi.

Labă de Foc era prea obosit să vorbească. Se învârti în aşternutul acoperit cu muşchi, şi se tolăni gata pentru un somn îndelungat.

— Trezirea!

Labă de Foc auzi vocea lui Labă Pământie la intrarea în vizuină. Deschise ochii. Labă Neagră era deja treaz și ședea drept ca o săgeată, cu urechile ciulite. Labă Cenușie începu să se trezească lângă el. Labă de Foc fu uimit să-l vadă, căci nu-l auzise întorcându-se după înmormântarea lui Inimă de Leu.

— Stea Albastră ține o altă adunare, șuieră Labă Pământie către ei, și se făcu nevăzut printre ferigi.

Cei trei ucenici se târâră din culcușul cald. Soarele se ridicase deasupra capului și aerul era mai rece ca în celelalte zile. Pe Labă de Foc îl trecu un fior, în timp ce stomacul începu să-i chiorăie. Nici nu-și mai amintea de când nu mai mâncase și se întrebă dacă în acea nouă zi va avea prilejul să vâneze.

Labă de Foc, Labă Cenușie și Labă Neagră se grăbiră să se alăture mulțimii adunate sub Piatra Mare.

Gheară de Tigru vorbea de la locul lui de lângă Stea Albastră.

— În timpul bătăliei, liderul nostru a mai pierdut o viață. Acum, când mai are doar patru vieți din cele nouă, voi numi o gardă care să-i stea în permanență alături. Nici unei pisici nu i se va îngădui să se apropie de ea decât în prezența gărzii. Privirea de jăratic îl țintui pe Labă Neagră, apoi se mută spre mulțime. Dungă Neagră și Coadă Lungă, continuă el întorcând privirea către războinici, vor fi gărzile lui Stea Albastră.

Dungă Neagră și Coadă Lungă aprobară din cap mândri.

Vorbi apoi Stea Albastră, cu glasul ei blând și mângâietor, cu totul diferit de strigătul autoritar al secundului ei.

— Îți mulțumesc, Gheară de Tigru, pentru loialitate. Însă clanul trebuie să înțeleagă că sunt încă la dispoziția lui. Nicio pisică nu trebuie să ezite să se apropie de mine și voi vorbi bucuroasă cu oricine, cu sau fără gărzi. Aruncă o privire scurtă în direcția lui Gheară de Tigru. Așa cum spune codul războinicilor, siguranța clanului este mai importantă decât apărarea unui singur membru, oricare ar fi el. Tăcu, și privirea ei albastră ca cerul se opri o clipă asupra lui Labă de Foc. Și acum, vreau s-o poftesc pe Colț Galben să se alăture Clanului Tunetului.

Mieunături uluite se auziră dinspre câțiva războinici. Stea Albastră se uită la Blană de Zăpadă, care încuviință hotărârea clanului. Celelalte regine priveau în liniște. Stea Albastră continuă:

— Faptele ei din noaptea trecută i-au dovedit curajul și devotamentul. Dacă dorește, o vom primi ca membru deplin al acestui clan.

De la locul ei, la marginea mulțimii, Colț Galben ridică privirea spre liderul clanului:

— Sunt onorată, Stea Albastră, și primesc, murmură ea.

— Bine, mieună Stea Albastră, cu glasul hotărât, ca și cum chestiunea era de-acum încheiată.

Labă de Foc toarse încântat și îl înghionti pe Labă Cenușie. Descoperea mirat cât de mult înseamnă pentru el dovada fățișă de încredere a lui Stea Albastră în Colț Galben. Stea

Albastră vorbi din nou:

— Noaptea trecută am izbutit să ne apărăm în faţa Clanului Umbrelor, însă rămâne o mare ameninţare. Munca de refacere pe care am început-o în dimineaţa asta va continua. Hotarele vor fi patrulate în permanenţă. Nu trebuie să credem nicio clipă că războiul s-a încheiat.

Gheară de Tigru se sculă, cu coada ridicată, şi se uită în jos la pisicile adunate.

— Clanul Umbrelor a atacat cât timp am fost plecaţi din tabără, mârâi el. Şi-au ales bine momentul. De unde au ştiut că tabăra e atât de slab apărată? Au ochi şi urechi în tabăra noastră?

Labă de Foc încremeni când Gheară de Tigru îşi pironi privirea rece asupra lui Labă Neagră. Unele pisici urmăriră privirea noului secund, zgâindu-se nedumerite la ucenicul negru. Labă Neagră lăsă privirea în pământ, fâstâcit.

Gheară de Tigru continuă:

— Mai avem timp până la asfinţit. Trebuie să ne concentrăm asupra refacerii taberei. Între timp, dacă bănuiţi ceva sau pe cineva, daţi-mi de ştire. Vă asigur că orice îmi veţi spune va rămâne între noi. Dădu din cap, anunţând clanul că se poate retrage, după care se întoarse şi rămase vorbind cu Stea Albastră.

Pisicile se împrăştiară în jurul taberei, evaluând stricăciunile şi formând echipe de lucru.

— Labă Neagră! strigă Labă de Foc, încă uimit de aluzia lui Gheară de Tigru, cum că propriul său ucenic trădase clanul. Labă Neagră însă dispăruse deja. Labă de Foc îl văzu oferindu-şi ajutorul lui Juma de Coadă şi Vifor Alb, înainte de a pleca să adune nuiele pentru peticitul găurilor din gardul împrejmuitor. Era limpede că Labă Neagră nu vrea să vorbească.

— Să mergem să-l ajutăm, propuse Labă Cenuşie. Glasul îi era monoton şi obosit, iar ochii, înceţoşaţi.

— Du-te tu. Vin şi eu imediat, răspunse Labă de Foc. Vreau să văd mai întâi ce face Colţ Galben, dacă e bine după lupta cu Picior Negru.

O căută din priviri pe Colţ Galben, în culcuşul ei de lângă copacul căzut. Stătea îngândurată, întinsă la umbră.

— Labă de Foc, toarse ea când îl văzu. Mă bucur că ai venit.

— Am vrut să văd dacă eşti bine, mieună Labă de Foc.

— Vechile obiceiuri dăinuie mai mult decât vechile mirosuri, ai? mieună Colţ Galben, cu o scânteiere a bătrânului său spirit.

— Cred că da, mărturisi Labă de Foc. Cum te simţi?

— Rana asta veche din picior mă mai necăjeşte, dar sunt bine, îi spuse Colţ Galben.

— Cum ai reuşit să-l alungi pe Picior Negru? întrebă Labă de Foc, fără a-şi putea ascunde admiraţia.

— Picior Negru e puternic, dar nu e un luptător isteţ. Lupta cu tine a fost o provocare mai mare.

Labă de Foc căută un licăr de umor în ochii bătrânei pisici, dar nu văzu nimic.

— Îl ştiu de când era pisoi, continuă ea. Nu s-a schimbat – un bătăuş fără minte.

Labă de Foc se aşeză lângă ea.

— Nu mă surprinde că Stea Albastră ţi-a cerut să te alături clanului, toarse el. Astă

noapte ţi-ai dovedit cu siguranţă loialitatea.

Coada lui Colţ Galben zvâcni.

— O pisică într-adevăr loială ar fi luptat poate alături de clanul care a crescut-o.

— Dar atunci eu aş lupta pentru Două-picioare! zise Labă de Foc.

Colţ Galben îi aruncă o privire admirativă.

— Bine spus, tinere. Să nu uităm însă că tu ai fost dintotdeauna un gânditor.

Labă de Foc se întristă, amintindu-şi că acestea erau şi cuvintele lui Inimă de Leu.

— Ţi-e dor de Clanul Umbrelor? o întrebă pe Colţ Galben.

Colţ Galben clipi încet.

— Mi-e dor de vechiul Clan al Umbrelor, mieună ea în cele din urmă.

— Până să devină lider Stea Căzătoare? întrebă curios Labă de Foc.

— Da, recunoscu Colţ Galben. El a schimbat clanul, zise, scoţând un râset hârcâit. A avut dintotdeauna darul vorbirii. Dacă îşi propunea, te putea convinge că un şoarece e un iepure. Poate din cauza asta am fost atât de oarbă şi nu i-am văzut neajunsurile. Bătrâna pisică privea în gol, pierdută în amintiri.

— Fac pariu că nu ghiceşti cine e noua pisică-vraci a Clanului Umbrelor? mieună Labă de Foc, amintindu-şi deodată ce aflase la Adunare, care îi părea să se fi petrecut cu multe luni în urmă.

Vorbele lui părură să o smulgă pe Colţ Galben din amintiri.

— Să nu-mi spui că Mucea? mieună ea.

— Ba da!

Colţ Galben scutură din cap.

— Dar nu-şi poate vindeca nici măcar propria răceală!

— Asta a spus şi Labă Cenuşie! Toarseră împreună o clipă, amuzaţi. Labă de Foc se ridică în picioare.

— Te las acum să te odihneşti. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva azi.

Colţ Galben înălţă capul.

— Înainte să pleci, Labă de Foc, am auzit că te-ai bătut cu şobolani. Ţi-au supt sânge?

— E în regulă, Frunză Ruginie mi-a tratat rănile cu gălbenele.

— Uneori, gălbenelele nu sunt îndeajuns de puternice pentru muşcăturile de şobolani. Du-te şi găseşte o tufă de leurdă în care să te rostogoleşti. Cred că este una nu departe de intrarea în tabără. Va extrage orice urmă de otravă lăsată de şobolani. Deşi, adăugă ea sec, colegii tăi de vizuină nu-mi vor mulţumi pentru sfat!

— Eu, în schimb, da. Mulţumesc, Colţ Galben! toarse Labă de Foc.

— Fii cu luare-aminte, tinere. Colţ Galben îl privi o clipă în ochi, după care se aşeză cu bărbia pe labele din faţă şi închise ochii.

Labă de Foc se strecură pe sub crengile din jurul culcuşului lui Colţ Galben şi se îndreptă spre tunelul de orz sălbatic, în căutarea leurdei. Soarele apunea acum şi Labă de Foc auzi reginele culcându-şi puii.

— Unde crezi că te duci? se auzi un mârâit. Era Dungă Neagră.

— Colţ Galben mi-a spus să mă duc să...

— Nu îţi dă ordine haimanaua aia! şuieră războinicul. Du-te şi ajută la reparaţii. Nici o

pisică nu părăsește tabăra astă seară! zise legănându-și coada.

— Da, Dungă Neagră, mieună Labă de Foc, plecând capul, supus. Se întoarse șoptind „Dudă Neagră!”, după care se îndreptă spre marginea taberei, unde îi văzu pe Labă Cenușie și Labă Neagră peticind o gaură mare din zidul de verdeață.

— Cum se simte Colț Galben? întrebă Labă Cenușie la apropierea lui Labă de Foc.

— E bine. Zice că leurda ar fi bună pentru mușcăturile de șobolan. Tocmai mă duceam s-o caut, dar Dungă Neagră mi-a ordonat să rămân în tabără, îi spuse Labă de Foc.

— Leurdă? mieună Labă Cenușie. Nu m-ar deranja să încerc. Încă mă ustură piciorul.

— Aș putea să mă furișez și s-o caut, se oferi Labă de Foc. Îl supărase felul cum îi vorbise Dungă Neagră și abia aștepta prilejul să-l păcălească. N-ar observa nimeni dacă mă strecor prin gaura asta. Nu mi-ar lua mai mult de câteva țopăituri de iepure.

Labă Neagră se încruntă, însă Labă Cenușie dădu din cap.

— Îți ținem noi spatele, șopti el.

Labă de Foc îl înghionti recunoscător și sări prin spărtura din peretele împrejmuitor.

Văzându-se în afara taberei, porni spre tufa de leurdă, al cărei miros înțepător îi dezvălui ușor locul în care se găsea. Luna răsărea pe cerul violet, în timp ce soarele apunea. O adiere rece umflă blana lui Labă de Foc. Deodată, vântul aduse până la el miros de pisici. Adulmecă atent. Clanul Umbrelor? Nu, doar Gheară de Tigru și încă alte două pisici. Adulmecă iar aerul. Dungă Neagră și Coadă Lungă! Ce căutau aici?

Curios, Labă de Foc se ghemui în poziție de pândă. Păși încet prin tufișuri, având grijă să-i bată vântul din față, astfel încât să nu fie simțit. Războinicii stăteau sub o tufă de ferigi, cu capetele apropiate. Curând, Labă de Foc fu îndeajuns de aproape încât să audă ce spuneau.

— Clanul Stelelor mi-e martor, ucenicul meu nu a fost de la bun început o mare speranță, dar nu m-am așteptat niciodată să fie un trădător! mârâi Gheară de Tigru.

Labă de Foc făcu ochi mari și blana i se zburli de uluire. Se părea că Gheară de Tigru avea de gând să facă mai mult decât doar o aluzie cum că Labă Neagră trădase clanul!

— Cât zici că a lipsit Labă Neagră în timpul călătoriei spre Gura Mamei? întrebă Dungă Neagră.

— Destul cât să călătorească până la tabăra Clanului Umbrelor și înapoi, veni răspunsul amenințător al lui Gheară de Tigru.

Părul de pe coada lui Labă de Foc se zburli de mânie. „E imposibil!” se gândi. „A fost tot timpul cu noi!”

Se auzi vocea ascuțită a lui Coadă Lungă:

— Trebuie să le fi spus că liderul Clanului Tunetului și războinicul cel mai puternic au părăsit tabăra. Altfel, de ce ne-au atacat tocmai atunci?

— Suntem ultimul clan care se împotrivește Clanului Umbrelor. Trebuie să fim puternici, toarse Gheară de Tigru. Glasul i se mai îmblânzise. Așteptă în tăcere un răspuns.

Se grăbi să răspundă Dungă Neagră, ca și cum era încă ucenicul lui Gheară de Tigru și căuta să dea răspunsul corect la o întrebare despre tehnici de vânătoare. Cuvintele lui îi tăiară respirația lui Labă de Foc.

— Iar clanului îi va fi mai bine fără un trădător ca Labă Neagră.

— Trebuie să recunosc că sunt de acord cu tine, Dungă Neagră, murmură Gheară de Tigru, cu vocea încărcată de emoţie. Chiar dacă e ucenicul meu… Se îndepărtă apoi ca şi cum era prea mâhnit să mai scoată vreun mieunat.

Labă de Foc auzise destul. Uitând cu totul de leurdă, se întoarse şi se furişă în tăcere, cât putu de iute, înapoi în tabără.

Hotărî să nu-i spună lui Labă Neagră ce auzise. Ar fi îngrozit. Gândurile îi vâjâiau în minte. Ce putea face? Gheară de Tigru era secundul clanului, un războinic mare şi îndrăgit de celelalte pisici. Nimeni nu avea să asculte acuzaţiile unui ucenic. Labă Neagră era însă în mare primejdie. Labă de Foc se scutură, încercând să-şi limpezească mintea. Un singur lucru putea încerca – trebuia să-i spună lui Stea Albastră ce auzise şi să o convingă cumva că spune adevărul!

CAPITOLUL 19

Labă Cenușie și Labă Neagră încă peticeau gaura din zidul de apărare când Labă de Foc ajunse la ei. Lăsaseră o deschizătură suficient de mare încât să se poată strecura înapoi.

— N-am avut noroc cu leurda, zise Labă de Foc gâfâind. Dungă Neagră se plimbă pe acolo.

— Nu-i nimic, mieună Labă Cenușie. Mergem mâine.

— Mă duc să-ți aduc niște mac de la Frunză Ruginie, se oferi Labă de Foc. Era îngrijorat de ochii încețoșați și de mușchii înțepeniți de durere ai prietenului său.

— Lasă, nu-ți face griji, mieună Labă Cenușie. Îmi revin eu.

— Nu e niciun deranj, insistă Labă de Foc și, înainte ca Labă Cenușie să deschidă gura, țâșni spre vizuina lui Frunză Ruginie.

Frunză Ruginie se plimba în jurul poieniței ei, cu ochii umbriți de tristețe.

— Ești bine? întrebă Labă de Foc.

— Spiritele Clanului Stelelor nu au odihnă. Cred că încearcă să-mi spună ceva, răspunse ea dând neliniștită din coadă. Cu ce pot să te ajut?

— Cred că lui Labă Cenușie i-ar trebui niște semințe de mac pentru picior, explică Labă de Foc. Încă îl dor mușcăturile de șobolan.

— Durerea pierderii lui Inimă de Leu îi va agrava rănile. Cu timpul însă, își va reveni, nu-ți face griji. Între timp, ai dreptate, semințele de mac îi vor face bine. Frunză Ruginie intră în vizuină și aduse o măciulie uscată de mac, pe care o așeză cu grijă. Scutură una sau două și dă-i-le, mieună ea.

— Mulțumesc, zise Labă de Foc. Tu sigur ești bine?

— Du-te și ai grijă de prietenul tău, răspunse Frunză Ruginie ferindu-și privirea.

Labă de Foc apucă măciulia de mac între dinți și plecă.

— Stai, șuieră pe neașteptate Frunză Ruginie.

Labă de Foc se întoarse și îi surprinse privirea de jăratic. Ochii ei îl ardeau.

— Labă de Foc, șuieră ea. Clanul Stelelor mi-a vorbit acum câteva luni, înainte de venirea ta în clan. Simt că acum vor să-ți spun asta. Atunci au spus că numai focul ne poate salva clanul.

Labă de Foc se uită nedumerit la Frunză Ruginie, însă patima ciudată îi dispăruse din privire.

— Ai grijă, Labă de Foc, mieună cu glasul ei obişnuit şi îi întoarse spatele.

— Pe curând, răspunse Labă de Foc nedumerit şi îşi croi din nou drum prin tunelul de ferigi. Cuvintele ei bizare îi răsunau în minte, dar nu le înţelegea sensul. De ce i le spusese? Fără îndoială, focul era duşmanul tuturor vietăţilor din pădure. Scutură din cap şi alergă spre vizuina ucenicilor.

— Labă Cenuşie! şopti Labă de Foc la urechea prietenului său adormit. Li se îngăduise să doarmă toată dimineaţa, după ce trudiseră aproape întreaga noapte. Gheară de Tigru le poruncise să fie gata pentru antrenament când se va ridica soarele pe cer. Lumina galbenă, strălucitoare care pătrundea prin vizuină îi dădu de ştire lui Labă de Foc că momentul acela se apropie. Avusese o noapte agitată. De fiecare dată când aţipise, vise întunecate şi ameninţătoare îi năpădiseră mintea.

— Labă Cenuşie! şuieră iar Labă de Foc. Prietenul lui rămase însă nemişcat. Mâncase două seminţe de mac înainte de culcare, iar acum dormea adânc.

— Te-ai trezit, Labă de Foc? mieună Labă Neagră din culcuşul lui.

Labă de Foc scuipă încet. Voia să stea de vorbă cu Labă Cenuşie înainte să se trezească Labă Neagră.

— Da! răspunse el.

Labă Neagră se ridică în aşternutul lui de muşchi şi iarbă neagră şi începu să se spele grăbit.

— Ai de gând să-l trezeşti? întrebă el arătând cu capul spre Labă Cenuşie.

O voce joasă mârâi în afara vizuinii.

— Sper! Antrenamentul e pe cale să înceapă.

Labă de Foc şi Labă Neagră săriră în picioare.

— Labă Cenuşie, trezeşte-te! Labă de Foc îşi înghionti prietenul. Ne aşteaptă Gheară de Tigru!

Labă Cenuşie ridică în sfârşit capul, cu ochii încă grei de somn.

— Sunteţi gata odată? strigă Gheară de Tigru.

Labă de Foc şi Labă Neagră se strecurară afară, strângând din pleoape din pricina luminii. Secundul şedea lângă buturugă.

— Vine şi celălalt? întrebă el.

— Da, răspunse Labă de Foc, în apărarea prietenului său. Doar ce s-a trezit.

— Antrenamentul îi va face bine, mârâi Gheară de Tigru. A jelit destul.

Labă de Foc îi întâlni câteva clipe privirea ameninţătoare. Războinicul şi ucenicul îşi încrucişară o clipă privirile ca doi duşmani.

Labă Cenuşie se târî somnoros din vizuină.

— Stea Albastră va fi gata într-o clipă, Labă de Foc, îi zise Gheară de Tigru şi cuvintele lui alungară mânia lui Labă de Foc. Primul lui antrenament cu Stea Albastră! Îl cuprinse un val de entuziasm. Crezuse că, rănită fiind, Stea Albastră se va mai odihni.

— Labă Cenușie, continuă Gheară de Tigru, poți să vii la antrenamentul meu. Tu crezi că poți face față, Labă Neagră? întrebă și aruncă ucenicului său o privire aspră. La urma urmei, te-ai ales cu niște pișcături urâte de urzici, în timp ce noi, ceilalți, ne luptam cu șobolanii.

Labă Neagră lăsă privirea în pământ.

— Sunt bine, mieună el.

Labă Cenușie și Labă Neagră îl urmară pe Gheară de Tigru afară din tabără. Labă Neagră ținu capul plecat până când se făcu nevăzut prin tunelul de orz sălbatic.

Labă de Foc rămase să o aștepte pe Stea Albastră, care nu întârzie mult. Regina cenușie își făcu apariția din vizuina ei și străbătu luminișul. Încă mai avea blana încâlcită acolo pe unde rănile erau proaspete, dar mersul nu-i trăda nicio durere.

— Vino, îl chemă ea.

Labă de Foc observă surprins că e singură. Dungă Neagră și Coadă Lungă nu se vedeau nicăieri. Un gând îi încolți în minte și entuziasmul lui se transformă în neliniște. Avea prilejul să-i spună lui Stea Albastră ce auzise cu o noapte mai înainte.

O ajunse când ea se apropia de tunelul de orz sălbatic și o luă la pas în urma ei.

— Ne vor însoți și gărzile tale? întrebă el cu jumătate de glas.

Stea Albastră răspunse fără să privească în urmă.

— Le-am poruncit lui Dungă Neagră și Coadă Lungă să ajute la refacerea taberei. Siguranța taberei clanului este prima noastră grijă.

Inima lui Labă de Foc bătea cu putere. Îi va spune despre Labă Neagră de îndată ce vor ieși din tabără.

Cele două pisici urmară cărarea spre vale, acoperită de frunze aurii proaspăt căzute și care foșneau la fiecare pas. Labă de Foc căuta cuvintele potrivite. Ce să-i spună liderului său? Că Gheară de Tigru complotează să scape de ucenicul lui? Și ce avea să spună când Stea Albastră îl va întreba de ce? Avea tăria să spună cu glas tare că-l bănuiește pe Gheară de Tigru de uciderea lui Coadă Roșie? Nu avea altă dovadă în afară de povestirea înflăcărată a lui Labă Neagră de la Adunare.

Ajunseră la valea nisipoasă, iar Labă de Foc încă nu spusese nimic. Locul era gol.

— L-am rugat pe Gheară de Tigru ca astăzi să-și țină antrenamentul în altă parte a pădurii, explică Stea Albastră. Vreau să ne concentrăm pe aptitudinile tale de luptă, asta înseamnă fără joacă.

„Trebuie să-i spun acum”, se gândi Labă de Foc, simțind furnicături în labe. „Trebuie să știe de primejdia în care se află Labă Neagră. N-o să mai am altă ocazie…”

Surprinse cu coada ochiului o mișcare neașteptată. O șuierătură cenușie trecu vâjâind pe lângă nasul lui și Labă de Foc căzu de-a berbeleacul când labele din față îi fură măturate de sub el. Se clătină, dar își regăsi echilibrul, iar când se întoarse o văzu pe Stea Albastră șezând liniștită lângă el.

— Ești atent acum? mârâi ea.

— Da, Stea Albastră. Îmi pare rău! răspunse el în grabă uitându-se în ochii ei albaștri.

— Așa e mai bine. Labă de Foc, ești cu noi de multe luni acum. Te-am urmărit în luptă. Ai fost iute cu șobolanii și aprig cu războinicii Clanului Umbrelor. Ai fost mai șiret decât Labă Cenușie în prima zi în care v-ați întâlnit, iar pe Colț Galben ai înfrânt-o de asemenea

datorită isteţimii. Se opri şi continuă după o clipă cu voce mai blândă. Dar, într-o zi, vei întâlni un adversar care va avea la rândul său toate aceste calităţi – rapid, aprig şi isteţ. Datoria mea este să te pregătesc pentru ziua aia.

Labă de Foc dădu din cap, atent la cuvintele ei. Simţurile îi erau alerte şi toate gândurile despre Labă Neagră şi Gheară de Tigru dispăruseră, învăluit de năvala mirosurilor şi a zgomotelor pădurii.

— Să vedem cum lupţi, zise Stea Albastră. Atacă-mă!

Labă de Foc se uită la ea, o măsură din priviri, întrebându-se cum să înceapă. Stea Albastră era la mai puţin de trei lungimi de iepure de el. Era de două ori mai mare, astfel încât ar fi fost un efort inutil să înceapă cu obişnuitele lovituri de labă şi trântă. Dacă, însă, ar sări în spatele ei cu un salt îndeajuns de puternic, ar putea-o dezechilibra. Ea nu-l pierdu din ochi nici măcar o secundă. Labă de Foc o privi şi el îndelung şi ţâşni. Voise să-i aterizeze pe umeri, dar Stea Albastră se piti rapid la pământ şi, când Labă de Foc o izbi, ea se rostogoli pe spate. În loc să-i cadă pe umeri, Labă de Foc se trezi aterizând pe burta ei întoarsă în sus. Ea îl prinse cu toate labele şi îl azvârli cu uşurinţă. Labă de Foc se simţi dat la o parte ca un pisoi sâcâitor. Se lovi de pământ şi rămase o clipă pe jos, trăgându-şi sufletul.

— Interesantă strategie, dar ochii ţi-au trădat ţinta, mârâi Stea Albastră ridicându-se şi scuturându-şi praful din blana deasă. Mai încearcă o dată.

De data asta, Labă de Foc se uită la umerii ei, dar ţinti labele, plănuind ca atunci când Stea Albastră se va lăsa la pământ, să o lovească în timp ce se ghemuieşte. Labă de Foc simţi un val de mulţumire când făcu saltul, dar fu luat prin surprindere când Stea Albastră sări pe neaşteptate în aer, lăsându-l să se izbească de pământ, în locul în care stătuse ea cu doar o clipă înainte. Pisica alesese momentul perfect. De îndată ce ateriză, se năpusti ca fulgerul deasupra lui, strivindu-l.

— Încearcă acum ceva la care să nu mă aştept, îi şuieră ea în ureche, dându-se jos de pe el şi îndepărtându-se cu o privire provocatoare.

Labă de Foc se zbătu şi se ridică, gâfâind, apoi se scutură îmbufnat. Nici măcar Colţ Galben nu fusese atât de vicleană. Şuieră şi sări iar. De data asta, când se repezi spre Stea Albastră, îşi întinse labele din faţă. Ea se ridică în două picioare şi îl lovi cu labele. Când simţi că alunecă, Labă de Foc încercă să-şi înţepenească mai bine picioarele în pământ, dar era prea târziu şi căzu pe o parte.

— Labă de Foc, mieună Stea Albastră liniştită, în timp ce el se zbătea să se ridice, eşti puternic şi rapid, dar trebuie să înveţi să-ţi controlezi viteza şi greutatea corpului, ca să nu-mi fie atât de uşor să te dezechilibrez. Mai încearcă!

Labă de Foc se dădu în spate înfierbântat, prăfuit şi cu respiraţia întretăiată, copleşit de frustrare. Era hotărât să-şi învingă mentorul. Se ghemui încet şi începu să se furişeze spre Stea Albastră. Ea îi imită ghemuitul şi îi şuieră în faţă când se apropie. El ridică o labă şi ţinti urechea ei stângă. Ea se feri de lovitură şi se ridică deasupra lui în două picioare. Labă de Foc se rostogoli rapid pe spate, se târî sub ea şi, cu o mişcare fulgerătoare, o lovi în burtă cu picioarele din spate. Stea Albastră fu azvârlită în spate şi căzu icnind pe pământul nisipos.

Labă de Foc se rostogoli şi sări triumfător în picioare. O văzu apoi pe Stea Albastră întinsă pe pământ şi pentru prima oară îşi aduse aminte de rănile ei. I le redeschise? Se repezi

spre ea și o cercetă cu privirea. Spre ușurarea lui, ea îl privea cu ochii scânteind de mândrie.

— A fost mult mai bine, pufăi ea. Se ridică și se scutură. Acum e rândul meu.

Pisica se repezi spre el, răsturnându-l la pământ, după care se retrase și îl lăsă să se culeagă de pe jos, înainte de a țâșni iar. Labă de Foc își adună toate puterile, dar ea îl puse iar la pământ cu ușurință.

— Uită-te cât sunt de mare, Labă de Foc! Nu încerca să mă înfrunți. Folosește-ți istețimea. Dacă ești suficient de rapid să mă eviți, evită-mă!

Labă de Foc se ridică iar în picioare, pregătindu-se pentru atacul ei. De data asta nu își mai înfipse labele în pământul moale, ci stătu ușor, susținându-și greutatea pe vârfuri. Când Stea Albastră se repezi spre el, motanul sări sprinten din calea ei, se ridică în două picioare și, cu labele din față, îi împinse trupul înainte.

Stea Albastră ateriză grațios pe toate labele și se întoarse.

— Excelent! Prinzi repede, toarse ea. Dar asta a fost o mișcare ușoară. Să vedem cum te descurci cu asta.

Continuară antrenamentul până la asfințit. Labă de Foc scoase un oftat de ușurare când o auzi pe Stea Albastră mieunând:

— E suficient pentru astăzi.

Părea puțin obosită și încordată, dar făcu un salt ușor din mica vale.

Labă de Foc o urmă. Îl dureau mușchii și i se învârtea capul de toate lucrurile pe care le învățase. Făcând cale întoarsă printre copaci, abia aștepta să le spună lui Labă Cenușie și Labă Neagră despre antrenamentul lui. Abia când ajunseră la marginea taberei, Labă de Foc își aminti că uitase să-i spună lui Stea Albastră despre Labă Neagră.

CAPITOLUL 20

Când se întoarse Labă de Foc, tabăra arăta ceva mai bine. Unele pisici trebăluiseră toată ziua peticind găurile din zid. Blană de Zăpadă şi Floare Aurie munciseră la întărirea adăpostului pentru pui, şi deja arăta din nou solid şi sigur.

Labă de Foc străbătu poiana încercând să găsească ceva de mâncare. Trecu pe lângă Labă Nisipie şi Labă Pământie, care se pregăteau să plece în patrulare.

— Îmi pare rău, mieună Labă Nisipie, când Labă de Foc adulmecă încrezător în jurul locului unde se aducea prada. Am mâncat ultimii doi şoareci.

Labă de Foc ridică din umeri. Va prinde el ceva mai târziu. Se întoarse spre vizuina ucenicilor, şi îl găsi pe Labă Cenuşie stând cu spatele lipit de buturugă, lingându-şi o labă.

— Unde e Labă Neagră? întrebă Labă de Foc în timp ce se aşeză.

— Nu s-a întors încă din misiune, răspunse Labă Cenuşie. Uită-te aici! zise întinzând laba spre prietenul lui. Pernuţa era sfâşiată şi sângera. Gheară de Tigru m-a trimis să pescuiesc şi am călcat pe o piatră ascuţită din pârâu.

— E destul de adâncă. Ar trebui să se uite la ea Frunză Ruginie, îl sfătui Labă de Foc. Apropo, unde l-a trimis Gheară de Tigru pe Labă Neagră?

— Nu ştiu, am stat băgat în apa rece până la burtă, mormăi Labă Cenuşie. Apoi se ridică şi porni şchiopătând spre vizuina lui Frunză Ruginie.

Labă de Foc se întinse, cu privirea aţintită spre intrarea în tabără, în aşteptarea lui Labă Neagră. După ce auzise conversaţia războinicilor cu o noapte în urmă, nu putea scăpa de sentimentul că prietenului său o să i se întâmple ceva groaznic. Simţi că-i sare inima din piept când îl văzu pe Gheară de Tigru păşind în tabără singur.

Rămase aşteptând. Luna se ridicase pe cer. Labă Neagră ar fi trebuit să se întoarcă. Tânărul motan îşi dorea să fi vorbit cu Stea Albastră când avusese ocazia. Îi văzu apoi pe Dungă Neagră şi Coadă Lungă păzindu-i vizuina şi nu voia, firește, ca ei să tragă cu urechea la frământările lui.

Gheară de Tigru se întorsese cu pradă, pe care o împărţi cu Vifor Alb în faţa vizuinei războinicilor. Labă de Foc îşi dădu seama că e foarte flămând. Îi veni ideea să plece la vânătoare şi poate va da şi de Labă Neagră în afara taberei. Pe când încerca să ia o hotărâre,

Labă de Foc îl zări pe Labă Neagră intrând în tabără. Un fior de ușurare puse stăpânire pe el, și nu doar fiindcă Labă Neagră ducea în gură pradă proaspătă.

Ucenicul veni direct la Labă de Foc și lăsă jos carnea.

— E destulă pentru toți trei! mieună el cu mândrie. Și ar trebui să aibă un gust nemaipomenit, e de pe teritoriul Clanului Umbrelor.

Labă de Foc rămase cu gura căscată.

— Ai vânat pe teritoriul Clanului Umbrelor?

— Asta a fost misiunea mea, explică Labă Neagră.

— Gheară de Tigru te-a trimis să vânezi pe teritoriul inamic! Lui Labă de Foc nu-i veni să creadă. Trebuie să-i spunem lui Stea Albastră. E prea periculos!

Auzind numele lui Stea Albastră, Labă Neagră scutură din cap, cu ochii umbriți de teamă.

— Uite ce e! Ține-ți gura, bine? șuieră el. Am supraviețuit. Am prins chiar niște pradă. Las-o așa.

— Ai supraviețuit de data asta! scuipă Labă de Foc.

— Sst! Gheară de Tigru se uită încoace. Mănâncă-ți porția și taci din gură! îl repezi Labă Neagră. Labă de Foc ridică din umeri și luă o bucată de carne. Labă Neagră înfulecă rapid, ferindu-și privirea de cea a lui Labă de Foc.

— Să-i păstrăm ceva și lui Labă Cenușie? întrebă el după o vreme.

— S-a dus la Frunză Ruginie, mormăi Labă de Foc cu gura plină. S-a tăiat la o labă. Nu știu când se întoarce.

— Atunci lasă-i și lui ce vrei, răspunse Labă Neagră cu glas ostenit. Sunt obosit, mă duc să mă culc.

Se ridică și intră în vizuină. Labă de Foc rămase afară, urmărind tabăra care se pregătea de culcare. Va trebui să-i spună lui Labă Neagră ce auzise în pădure în noaptea care trecuse. Trebuia să știe și el ce pericol îl pândește.

Gheară de Tigru stătea întins lângă Vifor Alb și se spăla, fără să piardă din ochi vizuina ucenicilor. Labă de Foc căscă, să-i arate lui Gheară de Tigru cât e de obosit. Se ridică apoi și îl urmă pe Labă Neagră înăuntru. Tânărul motan adormise, iar Labă de Foc își dădu seama din zvâcnirile labelor și ale mustăților că visează, și după mieunăturile și scâncetele pe care le scoatea, nu era un vis plăcut. Dintr-odată, motanul negru sări în sus, cu ochii căscați de groază. Avea blana zburlită și spinarea arcuită.

— Labă Neagră! mieună Labă de Foc speriat. Liniștește-te! Ești în vizuina noastră. Sunt doar eu aici!

Labă Neagră privi în jur înspăimântat.

— Sunt doar eu, repetă Labă de Foc.

Labă Neagră clipi și, recunoscându-și prietenul, se prăbuși în culcuș.

— Labă Neagră! mieună Labă de Foc serios. Trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce am auzit ieri seară când am plecat să caut leurdă.

Labă Neagră rămase privind în altă parte, tremurând încă din pricina visului, însă Labă de Foc continuă:

— Labă Neagră, l-am auzit pe Gheară de Tigru spunându-le lui Dungă Neagră și Coadă

Lungă că tu ai trădat Clanul Tunetului. Le-a spus că te-ai strecurat în timpul călătoriei spre Gura Mamei şi le-ai spus celor din Clanul Umbrelor că tabăra a rămas nepăzită.

Labă Neagră se întoarse cu faţa spre Labă de Foc.

— Dar nu am făcut asta! exclamă el îngrozit.

— Desigur că nu, zise Labă de Foc. Dar Dungă Neagră şi Coadă Lungă cred asta şi Gheară de Tigru i-a convins că trebuie să scape de tine.

Labă Neagră rămase mut, abia respirând.

— De ce ar vrea Gheară de Tigru să scape de tine, Labă Neagră? întrebă Labă de Foc cu blândeţe. E unul dintre cei mai puternici războinici ai Clanului. Ce ameninţare eşti tu pentru el?

Labă de Foc intuia deja răspunsul, dar voia să audă adevărul din gura lui Labă Neagră. Aşteptă, în timp ce Labă Neagră îşi căută cuvintele. În cele din urmă, ucenicul negru se apropie de Labă de Foc şi îi şopti la ureche:

— Pentru că nu secundul Clanului Râului l-a ucis pe Coadă Roşie, ci Gheară de Tigru.

Labă de Foc dădu din cap în tăcere şi Labă Neagră continuă, încordat:

— Coadă Roşie l-a ucis pe secundul Clanului Râului...

— Aşadar nu Gheară de Tigru l-a ucis pe Inimă de Stejar, îl întrerupse Labă de Foc, neputând să se abţină.

Labă Neagră scutură din cap.

— Nu, nu el! După ce Coadă Roşie l-a ucis pe Inimă de Stejar, Gheară de Tigru mi-a poruncit să mă întorc în tabără. Am vrut să rămân, dar a urlat la mine să plec, aşa că am alergat în pădure. Trebuia să fug mai departe, în tabără, dar nu am putut pleca în timp ce ei luptau. M-am întors şi m-am furişat înapoi, să văd dacă Gheară de Tigru are nevoie de ajutor. Când m-am apropiat, toţi războinicii Clanului Râului fugiseră şi rămăseseră doar Coadă Roşie şi Gheară de Tigru. Coadă Roşie urmărea fuga ultimului războinic şi Gheară de Tigru... Labă Neagră se opri, cu un nod în gât. Gheară de Tigru a s-sărit pe el. Şi-a înfipt colţii în ceafa lui şi Coadă Roşie a căzut mort la pământ. Atunci am luat-o la fugă. Nu ştiu dacă Gheară de Tigru m-a văzut sau nu. Am tot alergat până ce am ajuns înapoi în tabără.

— De ce nu i-ai spus lui Stea Albastră? îl întrebă încet Labă de Foc.

— M-ar fi crezut? întrebă Labă Neagră. Tu mă crezi?

— Desigur că te cred, mieună Labă de Foc. Îl linse pe Labă Neagră între urechi, încercând să-l liniştească şi să-l aline. Va trebui să găsească un alt prilej să-i spună lui Stea Albastră despre trădarea lui Gheară de Tigru.

— Nu-ţi face griji, o scot eu la capăt, îi promise. Între timp, ai grijă să nu te îndepărtezi de mine sau de Labă Cenuşie.

— Labă Cenuşie ştie? Că vor să scape de mine?

— Încă nu. Dar va trebui să-i spun.

Labă Neagră se întinse în tăcere pe burtă, privind în gol.

— E-n regulă, Labă Neagră, toarse Labă de Foc frecându-şi nasul de trupul negru şi fragil al prietenului său. Te ajut eu să ieşi din asta!

Labă Cenușie păși în vizuină abia în zori. Labă Nisipie și Labă Pământie se întorseseră din patrulare cu ceva timp în urmă și dormeau în culcușurile lor.

— Salut! mieună Labă Cenușie mai vesel decât fusese în ultimele zile.

Labă de Foc se trezi îndată.

— Se pare că ți-e mai bine, toarse el.

Labă Cenușie linse urechea lui Labă de Foc.

— Frunză Ruginie mi-a pus nămol pe tăietură și m-a pus să stau întins câteva ore și am adormit. Apropo, sper că pițigoiul de afară era pentru mine. Muream de foame!

— Era. Labă Neagră l-a prins ieri. Gheară de Tigru l-a trimis în...

— Ia lăsați vorba, mârâi Labă Nisipie. Unii încearcă să doarmă.

Labă Cenușie dădu ochii peste cap.

— Haide, Labă de Foc, mieună el. Față Dungată are pui. Să mergem să-i vizităm.

Labă de Foc toarse încântat. În sfârșit, Clanul Tunetului avea ceva de sărbătorit. Se uită la Labă Neagră, care dormea încă, și ieși din vizuină. Împreună cu Labă Cenușie, străbătu luminișul spre adăpostul puilor. Blana îi strălucea în lumina răsăritului de soare și se întinse, arătându-și suplețea spinării și picioarele puternice.

— Nu te mai lăuda! strigă Labă Cenușie peste umăr. Labă de Foc se opri și alergă să-și ajungă prietenul.

Vifor Alb ședea în fața adăpostului puilor, păzind intrarea.

— Ați venit să vedeți puii? mieună el când Labă de Foc și Labă Cenușie se apropiară.

Labă de Foc dădu din cap.

— Numai câte unul și va trebui să așteptați. Stea Albastră e acum înăuntru, le spuse Vifor Alb.

— Du-te tu primul, zise Labă de Foc. Eu mă duc să văd de Colț Galben până atunci. Îl salută pe Vifor Alb cu o plecăciune respectuoasă și se îndreptă spre culcușul lui Colț Galben.

O prinse pe bătrâna pisică spălându-se pe urechi, cu ochii pe jumătate închiși.

— Să nu-mi spui că aștepți ploaie! o necăji Labă de Foc.

Colț Galben ridică privirea.

— Ai ascultat prea multe povești de-ale bătrânilor, mieună ea. Ce sens ar avea ca o pisică să se spele pe urechi dacă oricum o va ploua pe ele?

Mustățile lui Labă de Foc tremurară de haz.

— Mergi să vezi pisoii lui Față Dungată? întrebă el.

Colț Galben scutură din cap, țeapănă.

— Nu cred c-aș fi bine primită, mârâi ea.

— Dar știe toată lumea că ai salvat... începu Labă de Foc.

— Pisicile sunt foarte ocrotitoare cu pisoii lor, mai ales când e vorba de primii pui. Cred că voi sta deoparte, răspunse Colț Galben pe un ton convingător.

— Cum dorești. Eu mă duc să-i văd. Puii nou-născuți trebuie să fie un semn bun.

Colț Galben ridică din umeri.

— Uneori, murmură ea.

Labă de Foc se întoarse și se îndreptă spre adăpostul puilor. Soarele era acoperit de nori, iar aerul se simțea mai proaspăt. O adiere puternică îi răvăși blana răscolind frunzele din

luminiș.

Stea Albastră ședea în fața adăpostului. În spatele ei, coada lui Labă Cenușie tocmai se făcea nevăzută prin intrarea îngustă.

— Labă de Foc, îl întâmpină ea. Ai venit să vezi cei mai noi războinici ai Clanului Tunetului? Stea Albastră părea obosită și tristă.

Labă de Foc era nedumerit. Nu însemnau pisoii veşti bune pentru Clanul Tunetului?

— Da, răspunse el.

— Să vii în vizuina mea după aceea.

— Da, Stea Albastră, mieună Labă de Foc, în timp ce ea se îndepărtă încet. Simți cum i se zburlește blana. I se ivi o nouă ocazie să vorbească între patru ochi cu Stea Albastră. Poate Clanul Stelelor era, la urma urmei, de partea lui.

Labă Cenușie își făcu apariția la intrarea în adăpost.

— Sunt foarte drăguți, mieună el. Dar acum mi-e foame. Mă duc să vânez. Îți păstrez și ție, dacă găsesc ceva! Îl privi afectuos pe Labă de Foc și plecă.

Labă de Foc îl salută și ridică privirea spre Vifor Alb, care dădu din cap, ca semn că-i îngăduie să intre. Motănelul se strecură prin intrarea îngustă.

Patru pisoi micuți stăteau cuibăriți la căldură în culcușul bine căptușit al lui Față Dungată. Blana lor era de un cenușiu deschis, cu pete mai întunecate. În afară de un motănel cenușiu-închis, toți semănau cu mama lor. Mieunau și se foiau, cu ochii lipiți, lângă burta lui Față Dungată.

— Cum te simți? o întrebă Labă de Foc în șoaptă.

— Puțin obosită, răspunse Față Dungată, privindu-și puii cu mândrie. Dar pisoii sunt cu toții puternici și sănătoși.

— Clanul Tunetului e norocos să-i aibă, toarse Labă de Foc. Tocmai vorbeam despre ei cu Colț Galben.

Față Dungată nu răspunse și lui Labă de Foc nu-i scăpă îngrijorarea ce-i umbri ochii, în timp ce trase mai aproape de ea un pisoi rătăcit.

Labă de Foc simți un fior de teamă în stomac. Stea Albastră o primise pe Colț Galben în Clanul Tunetului, dar se părea că nu tot clanul avea încredere în bătrâna pisică. Atinse blana lui Față Dungată cu nasul, după care se întoarse și ieși în luminiș.

Liderul clanului îl aștepta pe Labă de Foc la intrarea în vizuină. Coadă Lungă îi stătea alături. Războinicul dungat se holbă insistent la Labă de Foc, în timp ce se apropia. Motanul îi ignoră privirea, uitându-se țintă la Stea Albastră.

— Intră, mieună ea întorcându-se și arătându-i drumul. Labă de Foc păși în urma ei. Coadă Lungă se ridică imediat, vrând să-i urmeze.

Stea Albastră îl privi peste umăr.

— Cred că sunt în siguranță cu tânărul Labă de Foc, mieună ea. Coadă Lungă șovăi o clipă, după care se așeză iar în fața intrării.

Labă de Foc nu mai fusese niciodată în vizuina lui Stea Albastră. O urmă prin perdeaua de licheni care îi acoperea intrarea.

— Pisoii lui Față Dungată sunt încântători, toarse el.

Stea Albastră părea serioasă.

— Or fi încântători, dar sunt guri în plus de hrănit, iar anotimpul rece se apropie. Se uită apoi la Labă de Foc, care nu-şi putu ascunde uluirea faţă de tonul ei melancolic. O, nu mă lua în seamă, mieună Stea Albastră, scuturând capul cu nerăbdare. Primul vânt rece mă îngrijorează întotdeauna. Haide, fă-te comod, zise arătând cu capul spre covorul de nisip uscat.

Labă de Foc se lăsă pe burtă şi întinse labele în faţă.

Stea Albastră se învârti încet în culcuşul ei acoperit cu muşchi.

— Mai am încă dureri de la antrenamentul de ieri, recunoscu ea când îşi găsi, în sfârşit, locul şi îşi încolăci coada în jurul labelor. Ai luptat bine, tinere!

De data asta, Labă de Foc nu se opri să savureze laudele ei. Îi bubuia inima. Era momentul perfect să-i împărtăşească temerile despre Gheară de Tigru. Ridică bărbia, gata să vorbească. Dar Stea Albastră continuă, privind spre peretele îndepărtat al vizuinei.

— Încă simt duhoarea Clanului Umbrelor în tabără, murmură ea. Speram că n-o să văd niciodată ziua în care duşmanul va pătrunde în inima Clanului Tunetului.

Labă de Foc încuviinţă tăcut, simţind că Stea Albastră vrea să continue.

— Şi atâţia morţi, zise ea oftând. Mai întâi Coadă Roşie, apoi Inimă de Leu. Mulţumesc Clanului Stelelor că războinicii pe care-i mai avem sunt puternici şi loiali ca ei. Cel puţin cu Gheară de Tigru ca secund, Clanul Tunetului poate fi încă în stare să se apere.

Lui Labă de Foc i se strânse inima şi un fior rece îl fulgeră auzind-o pe Stea Albastră.

— A fost o vreme când Gheară de Tigru era un războinic tânăr, iar eu mă temeam de patima lui. Acum, însă, sunt mândră de respectul pe care îl are clanul pentru el. Ştiu că e ambiţios, dar ambiţia îl face una dintre cele mai curajoase pisici alături de care am avut onoarea să lupt.

Labă de Foc ştiu atunci că nu poate să-i dezvăluie lui Stea Albastră bănuielile lui faţă de Gheară de Tigru. Nu acum, când Stea Albastră se bizuia pe secundul ei să ocrotească întregul clan. Va trebui să-l salveze el însuşi pe Labă Neagră. Trase adânc aer în piept şi clipi încet, astfel încât, atunci când Stea Albastră îl privi drept în ochi, să i se şteargă de pe chip orice urmă de mirare şi dezamăgire.

Următoarele ei cuvinte fură rostite încet, pe un ton îngrijorat.

— Ştii că Stea Căzătoare se va întoarce. A spus limpede la Adunare că vrea drepturi de vânătoare în toate ţinuturile.

— L-am alungat o dată. O putem face şi a doua oară, insistă Labă de Foc.

— Adevărat, încuviinţă Stea Albastră. Clanul Stelelor îţi va cinsti curajul, tinere Labă de Foc. Se opri şi îşi linse o rană care începea să se vindece. Cred că trebuie să ştii că, în lupta cu şobolanii, nu mi-am pierdut a cincea viaţă, ci a şaptea.

Labă de Foc sări în sus, şocat. Stea Albastră continuă:

— Am lăsat clanul să creadă că a fost a cincea pentru că nu vreau să se teamă pentru siguranţa mea. Încă două vieţi însă şi va trebui să vă părăsesc şi să mă alătur Clanului Stelelor.

Labă de Foc simţi cum îi alunecă pământul de sub labe. De ce-i spunea lui asta?

— Mulţumesc că mi-ai spus, Stea Albastră, toarse el respectuos.

Stea Albastră dădu din cap.

— Sunt obosită acum, zise ea cu glas răguşit. Poţi să pleci. Şi Labă de Foc, mă aştept să nu repeţi nimănui conversaţia noastră.

— Desigur, Stea Albastră, răspunse Labă de Foc făcându-şi loc prin perdeaua de licheni.

Coadă Lungă şedea încă lângă intrare. Labă de Foc trecu de el şi se îndreptă spre vizuina lui, gândindu-se care parte a conversaţiei cu Stea Albastră îl tulburase mai mult.

Un urlet de groază venind dinspre adăpostul puilor îl opri din drum. Blană de Zăpadă veni în fugă cu coada zburlită şi ochii măriţi de spaimă.

— Pisoii mei! Cineva mi-a luat pisoii!

Gheară de Tigru se repezi spre ea, şi strigă clanului:

— Repede, cercetaţi tabăra! Vifor Alb, rămâi unde eşti. Războinici, patrulaţi hotarul taberei. Ucenici, cercetaţi fiecare vizuină!

Labă de Foc alergă spre cea mai apropiată vizuină, cea a războinicilor, şi năvăli înăuntru. Era goală. Râcâi cu labele prin culcuşuri, dar nu văzu şi nu mirosi puii lui Blană de Zăpadă.

Ţâşni afară şi se îndreptă spre vizuina ucenicilor. Labă Neagră şi Labă Cenuşie erau deja înăuntru, împingându-şi culcuşurile la o parte şi adulmecând fiecare cotlon. Labă Pământie şi Labă Nisipie cercetau vizuina bătrânilor. Labă de Foc îi lăsă şi începu să ia la scotocit fiecare smoc de iarbă, vârându-şi botul în ele, neluând în seamă urzicile care îi pişcau nasul. Nici urmă de pisoi. Se uită în jurul taberei. Războinicii umblau încoace şi încolo, adulmecând aerul.

Deodată, Labă de Foc o zări pe Colţ Galben în depărtare. Îşi croia cale printr-o parte nepăzită a zidului de ferigi. Dăduse probabil peste vreo urmă, se gândi el, şi alergă spre ea, în timp ce coada i se făcu nevăzută prin verdeaţă. Când ajunse la zidul de ferigi, ea dispăruse. Adulmecă aerul. Nu era niciun miros de pisoi, doar cel amărui al fricii lui Colţ Galben. De ce se temea? se întrebă Labă de Foc.

Din tufişurile aflate în spatele adăpostului puilor se auzi strigătul lui Gheară de Tigru. Toate pisicile începură să alerge spre el, în frunte cu Blană de Zăpadă. Se îngrămădiră, străduindu-se să vadă prin desiş. Labă de Foc o luă pe urma mirosului şi îl văzu pe Gheară de Tigru aplecat asupra unei mogâldeţe nemişcate de blană cu picăţele.

Frunză Ruginie!

Labă de Foc se holbă îngrozit la trupul fără viaţă. Îl cuprinse furia ca un nor întunecat şi îşi simţi sângele vâjâindu-i în urechi. Cine făcuse asta?

Stea Albastră îşi făcu loc prin mulţime şi se aplecă asupra pisicii-vraci.

— A fost ucisă de o lovitură de războinic, mieună ea încet.

Labă de Foc îşi lungi gâtul şi văzu o singură rană pe ceafa lui Frunză Ruginie. Îl cuprinse ameţeala şi, dintr-odată, i se înceţoşă vederea.

În durerea lui, Labă de Foc auzi un murmur în spatele mulţimii, care crescu într-un singur urlet pătrunzător.

— Colţ Galben a dispărut!

CAPITOLUL 21

— Colţ Galben a omorât-o pe Frunză Ruginie şi mi-a luat pisoii! ţipă Blană de Zăpadă. Celelalte regine alergară spre Blană de Zăpadă, încercând să o liniştească şi să o aline, dar ea le împinse la o parte, plângându-şi durerea către cerul întunecat. Ca şi cum i-ar fi răspuns, cerul bubui ameninţător şi un vânt rece înfioră blana pisicii.

— Colţ Galben! şuieră Gheară de Tigru. Am ştiut întotdeauna că e o trădătoare. Acum ştim cum a reuşit să-l alunge pe secundul Clanului Umbrelor. A fost o capcană menită să-i deschidă calea spre clanul nostru!

Un fulger brăzdă cerul, însoţind cuvintele lui Gheară de Tigru cu o lumină albă, orbitoare, urmată de o cascadă de tunete care cutremurară pădurea.

Lui Labă de Foc nu-i venea să creadă. Înmărmurit de durere, simţi cum îi vâjâie capul. S-o fi ucis într-adevăr Colţ Galben pe Frunză Ruginie?

Peste murmurul de revoltă, Dungă Neagră mieună tare:

— Stea Albastră! Ce ai de spus?

Pisicile amuţiră, întorcându-şi privirea spre liderul lor.

Stea Albastră mătură cu privirea mulţimea de pisici, oprindu-se în cele din urmă pe trupul lui Frunză Ruginie. Începură să cadă primele picături de ploaie, sclipind ca picăturile de rouă pe blana încă lucioasă a pisicii-vraci.

Stea Albastră clipi încet. Durerea îi umbrise chipul şi, o clipă, Labă de Foc crezu că această nouă moarte o va copleşi. Însă, când deschise ochii, în privirea ei scânteia o înverşunare în care se citea hotărârea de răzbunare pentru acest atac nemilos. Ridicând capul, zise:

— Dacă într-adevăr Colţ Galben a ucis-o pe Frunză Ruginie şi a furat pisoii lui Blană de Zăpadă, va fi hăituită fără milă. Mulţimea mieună aprobator. Trebuie, însă, să aşteptăm, continuă Stea Albastră. Se apropie o furtună şi nu vreau să pun în primejdie alte vieţi. Dacă puii noştri sunt la Clanul Umbrelor, nu îi pândeşte un pericol imediat. Bănuiesc că Stea Căzătoare îi vrea ca ucenici pentru clanul lui sau ca ostatici, pentru a ne sili să-l lăsăm să

vâneze în ţinutul nostru. De îndată ce trece furtuna, o patrulă va pleca în urmărirea lui Colţ Galben şi în căutarea puilor.

— Nu putem pierde vremea, ploaia va şterge mirosul! protestă Gheară de Tigru.

Coada lui Stea Albastră zvâcni nervos.

— Dacă trimitem o patrulă acum, eforturile noastre vor fi irosite oricum. Pe vremea asta, mirosul se va pierde până când vom fi gata de plecare. Dacă aşteptăm încetarea furtunii, avem şanse mai bune de reuşită.

Se auziră murmure de încuviinţare. Chiar dacă era încă plină zi, cerul se întunecase. Fulgerele şi tunetele nelinişteau pisicile dornice să asculte sfatul liderului. Stea Albastră îşi privi secundul:

— Aş vrea să discut planurile cu tine, Gheară de Tigru.

Gheară de Tigru dădu din cap şi se îndreptă spre vizuina lui Stea Albastră, dar ea ezită. Se uită la Labă de Foc şi îi făcu semn printr-o zvâcnire a cozii şi un tremur al mustăţilor că vrea să-i vorbească între patru ochi.

Celelalte pisici se strânseră în jurul lui Frunză Ruginie şi începură să o lingă, jelind-o cu urlete care acopereau tunetele. Stea Albastră îşi făcu loc printre ele şi se îndreptă spre tunelul de ferigi care ducea la vizuina lui Frunză Ruginie.

Labă de Foc ocoli în tăcere pisicile îndurerate şi o urmă înăuntru. Sub ferigi era şi mai întuneric. Furtuna acoperise soarele de dimineaţă, aşa încât părea că se lăsase noaptea. Se înteţi şi ploaia, căzând zgomotos peste frunze, dar poienița lui Frunză Ruginie era la adăpost.

— Labă de Foc, mieună Stea Albastră în grabă când ajunse lângă motan, unde e Colţ Galben? Ştii?

Labă de Foc abia o auzea, amintindu-şi de ultima oară când se aflase în această poieniță. O vedea pe Frunză Ruginie, păşind din vizuină, cu blana scăldată de lumina soarelui, şi închise ochii, să nu piardă imaginea din minte.

— Labă de Foc, îl repezi Stea Albastră, lasă jelirea pe mai târziu.

Labă de Foc se scutură.

— Am... Am văzut-o pe Colţ Galben ieşind din tabără imediat după ce au dispărut pisoii. Chiar crezi că ea a ucis-o pe Frunză Ruginie şi a luat puii?

Stea Albastră îl privi îndelung.

— Nu ştiu, recunoscu. Vreau s-o găseşti şi s-o aduci înapoi în viaţă. Trebuie să aflu adevărul.

— Nu îl trimiţi pe Gheară de Tigru? întrebă Labă de Foc.

— Gheară de Tigru este un mare războinic, dar în situaţia asta loialitatea faţă de clan i-ar putea întuneca judecata, explică Stea Albastră. Vrea să dea clanului răzbunarea pe care o cere şi nicio pisică nu-l poate învinovăţi pentru asta. Clanul crede că a fost trădat de Colţ Galben şi, dacă Gheară de Tigru crede că va putea liniști clanul aducându-i trupul mort al lui Colţ Galben, o va face.

Labă de Foc dădu din cap. Avea dreptate, Gheară de Tigru o va ucide pe Colţ Galben fără îndoială. Stea Albastră se încruntă.

— Dacă aflu că, într-adevăr, Colţ Galben este o trădătoare, o voi ucide chiar eu. Dar dacă nu... Şi ochii ei albaştri scânteiară, nu voi îngădui ca o pisică nevinovată să moară.

— Şi dacă nu se mai întoarce? mieună Labă de Foc.

— Dacă îi ceri tu, se va întoarce.

Labă de Foc se simţi copleşit de încrederea lui Stea Albastră în el. Importanţa cererii ei apăsă greu pe umerii lui şi se întrebă dacă are suficient curaj să o ducă la bun sfârşit.

— Du-te de îndată! îi ordonă ea. Dar fii cu băgare de seamă. Vei fi singur şi ar putea mişuna patrule inamice. Furtuna îi va mai ţine o vreme pe războinicii noştri în tabără.

Un tunet bubui când Labă de Foc ţâşni în luminiş. Ploaia cădea în rafale, răpăind pe blana lui ca nişte pietricele. Un fulger lumină feţele lui Dungă Neagră şi Coadă Lungă, care îl urmăriră cu privirea, în timp ce străbătea luminişul.

Labă de Foc trecu pe lângă adăpostul puilor. Nu putea pleca fără să-şi ia rămas-bun de la Frunză Ruginie. Celelalte pisici fugiră să caute adăpost, ghemuindu-se sub ferigile ude, de unde îşi mieunau teama şi durerea, lăsând trupul pisicii-vraci pradă puhoiului. Labă de Foc îşi îngropă botul în blana udă a lui Frunză Ruginie şi îi inspiră mireasma pentru ultima oară.

— Rămas-bun, scumpa mea Frunză Ruginie! murmură el.

Ciuli urechile când le auzi pe Blană de Zăpadă şi Coadă Pestriţă vorbind în apropiere. Se opri în loc, străduindu-se să audă ce-şi spun.

— Colţ Galben trebuie să fi avut ajutor, mârâi Coadă Pestriţă.

— Cineva din Clanul Tunetului? se auzi vocea neliniştită a lui Blană de Zăpadă.

— Ai auzit ce spune Gheară de Tigru despre Labă Neagră. Poate a fost şi el implicat. N-am avut niciodată o părere bună despre el.

Labă de Foc simţi un fior pe şira spinării. Dacă Gheară de Tigru împrăştiase zvonuri răuvoitoare până şi în preajma adăpostului puilor, Labă Neagră nu mai era în siguranţă nicăieri în tabără.

Labă de Foc îşi dădu seama că trebuie să acţioneze rapid. O va găsi mai întâi pe Colţ Galben, după care se va ocupa de Labă Neagră. Alergă spre locul unde o văzuse ultima oară pe Colţ Galben. Îi ştia mirosul atât de bine, încât îl simţea chiar şi printre frunzele spălate de ploaie. Începu să-şi facă loc prin tufişuri, cu gura deschisă, să descopere unde duc urmele.

— Labă de Foc!

Labă de Foc tresări, apoi se linişti când îşi dădu seama că e vocea lui Labă Cenuşie.

— Te-am căutat! mieună prietenul său alergând spre el.

Labă de Foc ieşi cu grijă dintre ferigi. Labă Cenuşie ţinea ochii pe jumătate închişi, căci ploaia îi picura de pe blana lungă în ochi.

— Unde te duci? mieună el.

— S-o caut pe Colţ Galben, răspunse Labă de Foc.

— Singur? Pe faţa lată a lui Labă Cenuşie se ivi îngrijorarea.

Labă de Foc rămase o clipă pe gânduri, apoi hotărî să-i spună adevărul lui Labă Cenuşie.

— Stea Albastră mi-a cerut s-o aduc înapoi pe Colţ Galben, mieună el.

— Ce? Labă Cenuşie era uluit. De ce tocmai tu?

— Crede, poate, că eu o cunosc cel mai bine pe Colţ Galben şi că aş putea s-o găsesc mai uşor.

— N-ar avea mai multe şanse de reuşită un grup de războinici? întrebă Labă Cenuşie. Gheară de Tigru este cel mai bun urmăritor din clan şi dacă cineva e în stare s-o aducă

înapoi, el e acela.

— Poate că Gheară de Tigru n-ar aduce-o înapoi, murmură Labă de Foc.

— Ce vrei să spui?

— Gheară de Tigru caută răzbunare. O va omorî.

— Dar dacă ea a ucis-o pe Frunză Ruginie și a luat pisoii…

— Chiar crezi asta? întrebă Labă de Foc.

Labă Cenușie își privi prietenul, scuturând din cap, nedumerit.

— Tu crezi că e nevinovată? mieună.

— Nu știu, recunoscu Labă de Foc. Și nu știe nici Stea Albastră, dar vrea să afle adevărul. De aceea m-a trimis pe mine, nu pe Gheară de Tigru.

— Dar dacă i-ar fi poruncit lui Gheară de Tigru s-o aducă înapoi în viață… Vorbele lui Labă Cenușie fură înăbușite de un tunet asurzitor și un fulger lumină copacii din jurul lor.

În lumina orbitoare, Labă de Foc o zări pe Blană de Zăpadă fugărindu-l pe Labă Neagră de lângă adăpostul puilor. Chipul reginei albe era schimonosit de mânie în timp ce mârâia către tânărul motan negru și se repezi spre el, mușcându-l de piciorul din spate, în semn de avertizare. Labă Cenușie se întoarse spre Labă de Foc.

— Asta ce-a mai fost? mieună el.

Labă de Foc se uită la prietenul lui și în minte îi încolți o idee. Se părea că timpul lui Labă Neagră se scursese și Labă de Foc avea nevoie de ajutorul lui Labă Cenușie. Îl va crede însă prietenul lui? Vântul începu să vuiască printre copaci și Labă de Foc fu nevoit să ridice glasul.

— Labă Neagră e în mare pericol, mieună el.

— Ce?

— Trebuie să-l scot din Clanul Tunetului. Chiar acum, înainte să pățească ceva.

Labă Cenușie arăta zăpăcit.

— De ce? Cum rămâne cu Colț Galben?

— Nu e timp de explicații, mieună grăbit Labă de Foc. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Trebuie să existe o cale să-l scăpăm pe Labă Neagră. Stea Albastră va ține războinicii în tabără până când se va potoli furtuna, dar nu mai avem mult timp. Încercă să vadă în minte cotloanele ascunse ale pădurii, dincolo de ținutul Clanului Tunetului. Trebuie să-l ducem undeva, unde să nu-l găsească Gheară de Tigru, unde să poată supraviețui fără clan.

Labă Cenușie îl privi câteva clipe.

— Ce zici de Arpacaș?

— Arpacaș! repetă Labă de Foc. Adică să-l ducem pe Labă Neagră în ținutul Două-picioare? Îi zvâcniră urechile de încântare. Da, ar putea fi cea mai bună idee.

— Atunci, să mergem! mieună Labă Cenușie. Ce mai așteptăm?

Labă de Foc răsuflă ușurat. Ar fi trebuit să știe că prietenul lui îl va ajuta. Scutură din cap, apoi atinse blana lui Labă Cenușie cu nasul.

— Mulțumesc, toarse el. Să mergem acum după Labă Neagră.

Îșsi găsiră prietenul, amărât, cuibărit în vizuina lor. Labă Nisipie și Labă Pământie erau de asemenea în culcușurile lor, încordați și speriați, în timp ce furtuna se dezlănțuia deasupra lor.

— Labă Neagră, șuieră Labă de Foc la intrare.

Labă Neagră ridică privirea. Urechile lui Labă de Foc zvâcniră și motanul negru îl urmă, în furtuna de afară.

— Haide, șopti Labă de Foc. Te ducem la Arpacaș.

— Arpacaș? mieună Labă Neagră uluit, mijind ochii din pricina ploii. De ce?

— Fiindcă vei fi în siguranță acolo, răspunse Labă de Foc, privind în ochii motanului negru.

— Ai văzut ce-a făcut Blană de Zăpadă? mieună Labă Neagră, cu tremur în glas. Am vrut doar să văd ce fac pisoii…

— Haide, îl întrerupse Labă de Foc. Trebuie să ne grăbim!

Labă Neagră se uită în ochii prietenului său.

— Mulțumesc, Labă de Foc, murmură el, după care țâșni în luminiș.

Cei trei ucenici porniră spre intrarea în tabără, cu blana fluturată de vântul cumplit. Când intrară în tunelul de orz sălbatic, auziră o voce oprindu-i:

— Voi trei! Unde mergeți?

Era Gheară de Tigru. Labă de Foc se întoarse, cu inima cât un purice. Se întreba deznădăjduit ce să spună, când o văzu pe Stea Albastră îndreptându-se spre ei. Se încruntă un moment, după care chipul i se lumină.

— Bravo, Labă de Foc, mieună ea. Văd că ți-ai convins prietenii să te însoțească. Clanul Tunetului are ucenici îndrăzneți, Gheară de Tigru, dacă sunt gata să îndeplinească o misiune pe o vreme ca asta.

— Dar nu e vreme de misiuni acum, protestă Gheară de Tigru.

— Unul dintre pisoii lui Față Dungată tușește, zise Stea Albastră cu o liniște glacială. Labă de Foc s-a oferit să aducă niște podbal.

— Are neapărat nevoie și de prietenii lui? întrebă Gheară de Tigru.

— Pe furtuna asta, cred că e norocos să aibă tovarăși! răspunse Stea Albastră. Îl privi pe Labă de Foc cu ochi pătrunzători, iar el își dădu seama de încrederea pe care și-o pune în el. Hai, mergeți! mieună ea.

Labă de Foc o privi la rândul lui, cu recunoștință.

— Mulțumesc, toarse el plecând capul. Aruncând o privire scurtă tovarășilor săi, porni în frunte pe cărările cunoscute, spre Patru Stejari. Vântul vâjâia printre crengi și copacii se legănau, scârțâind și scrâșnind, ca și cum erau gata să cadă în orice moment. Ploaia se revărsa printre frunze, udând pisicile până la piele.

Ajunseră la pârâu, însă pietrele pe care săreau de obicei când îl traversau dispăruseră cu totul. Pisicile se opriră pe mal, uitându-se înspăimântate la râul lat și murdar care curgea în vârtejuri.

— Pe aici, mieună Labă de Foc. E un copac căzut mai încolo, putem traversa pe el. Îi conduse pe Labă Cenușie și Labă Neagră în susul apei, spre un buștean aflat doar la un pas de pisoi deasupra iureșului. Aveți grijă, e alunecos! îi avertiză Labă de Foc, sărind atent pe bușteanul a cărui scoarță fusese jupuită, rămânând doar lemnul neted udat de ploaie. Cele trei pisici traversară cu grijă de-a lungul trunchiului. Labă de Foc sări pe cealaltă parte și își aștepă prietenii, până ce ajunseră și ei cu bine.

Pe cealaltă parte, copacii erau mai mari, adăpostindu-i de furtună, în timp ce mergeau grăbiți, umăr la umăr.

— Ai de gând să-mi spui exact de ce trebuie să-l salvăm pe Labă Neagră? întrebă Labă Cenușie gâfâind.

— Fiindcă știe că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie, răspunse Labă de Foc.

— Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie! repetă Labă Cenușie neîncrezător, oprindu-se în loc și privindu-l mai întâi pe Labă de Foc, apoi pe Labă Neagră.

— La bătălia cu Clanul Râului, pufăi Labă Neagră. L-am văzut.

— Dar de ce ar face așa ceva? izbucni Labă Cenușie pornind iar la drum și coborând panta care ducea spre poiana de la Patru Stejari.

— Nu știu. Poate a crezut că Stea Albastră îl va numi pe el secund, zise Labă de Foc ridicând glasul peste vuietul vântului.

Labă Cenușie nu răspunse, dar chipul i se întunecă. Pisicile începură să urce povârnișul abrupt care ducea în ținutul Clanului Vântului. În timp ce Labă de Foc urca, sărind de pe un bolovan pe altul, îl strigă pe Labă Cenușie. Voia ca prietenul lui să înțeleagă primejdia care îl pândea pe Labă Neagră în tabăra Clanului Tunetului.

— L-am auzit pe Gheară de Tigru vorbind cu Dungă Neagră și Coadă Lungă în noaptea în care a fost ucis Inimă de Leu, strigă el. Vrea să scape de Labă Neagră.

— Să scape de el? Adică să-l omoare?

Labă Cenușie se așeză greoi pe un bolovan. Labă de Foc se opri, uitându-se la prietenii lui. Labă Neagră se oprise undeva mai jos să-și tragă sufletul. Arăta și mai mic, cu blana udă lipită de trupul firav.

— Ai văzut cum l-a atacat astăzi Blană de Zăpadă pe Labă Neagră? mieună Labă de Foc către Labă Cenușie. Gheară de Tigru le dă tuturor de înțeles că Labă Neagră este un trădător. Va fi în siguranță cu Arpacaș. Să mergem acum, trebuie să ne grăbim!

Era imposibil să vorbească pe teritoriul neferit al Clanului Vântului. Vântul urla în jur, în timp ce fulgerele și tunetele cădeau în cascadă deasupra lor. Pisicile, cu capul în piept, își croiră drum în inima furtunii. Ajunseră în cele din urmă la marginea platoului care marca sfârșitul ținutului Clanului Vântului.

— Nu putem să te însoțim mai departe, Labă Neagră, mieună Labă de Foc prin rafalele de vânt. Trebuie să ne întoarcem și s-o găsim pe Colț Galben înainte să treacă furtuna.

Labă Neagră ridică privirea, înfruntând ploaia, speriat. Dădu apoi din cap.

— Îl vei putea găsi pe Arpacaș de unul singur? întrebă Labă de Foc.

— Da, îmi amintesc drumul, răspunse motănelul.

— Ai grijă la câini, îi spuse Labă Cenușie.

Labă Neagră dădu din cap.

— Voi avea! Dintr-odată, se încruntă. De unde știți că Arpacaș mă va primi?

— Spune-i că ai prins odată o viperă! răspunse Labă Cenușie atingând afectuos cu nasul umărul ud leoarcă al prietenului său.

— Du-te, îl grăbi Labă de Foc, știind că timpul se scurge. Linse pieptul slab al lui Labă Neagră. Stai liniștit, voi avea grijă să afle toată lumea că nu ai trădat Clanul Tunetului.

— Dacă vine Gheară de Tigru să mă caute? zise Labă Neagră, al cărui glas abia se auzi

prin vuietul furtunii.

Labă de Foc îl privi câteva clipe în ochi.

— Nu va veni. Îi voi spune că ai murit.

CAPITOLUL 22

Labă de Foc şi Labă Cenuşie făcură cale întoarsă spre ţinutul Clanului Tunetului. Erau amândoi frânţi de oboseală şi uzi până la piele, însă Labă de Foc nu rări pasul. Furtuna începuse să se potolească. O patrulă a Clanului Tunetului urma să plece curând pe urmele lui Colţ Galben. Trebuia s-o găsească înaintea celorlalţi.

Cerul era încă întunecat, deşi norii negri începură să se destrame. Labă de Foc bănuia că se apropia asfinţitul.

— De ce nu o luăm direct spre teritoriul Clanului Umbrelor? propuse Labă Cenuşie în timp ce coborau în fugă panta abruptă spre Patru Stejari.

— Trebuie să-i luăm mai întâi urma lui Colţ Galben, explică Labă de Foc. Sper doar să nu ducă spre tabăra Clanului Umbrelor.

Labă Cenuşie privi într-o parte, spre prietenul lui, dar nu răspunse.

Traversară pârâul înapoi în ţinutul Clanului Tunetului. Nu dădură de mirosul lui Colţ Galben până când intrară în pădurea de stejari din apropierea taberei.

Acum, când ploaia încetase în sfârşit, mirosul din jurul lor începu să-şi facă din nou apariţia. Labă de Foc speră ca ploaia să nu fi spălat urma lui Colţ Galben cu totul. Se opri şi şterse o ferigă cu vârful nasului, recunoscând mirosul fricii lui Colţ Galben, care îi umplu nările.

— A trecut pe aici! mieună el.

Îşi făcu loc prin desişul ud, urmat de Labă Cenuşie. Furtuna se domoli şi tunetele se stingeau în depărtare. Timpul se scurgea şi Labă de Foc iuţi pasul.

Spre disperarea lui, îşi dădu seama că mirosul lui Colţ Galben duce, într-adevăr, direct spre ţinutul Clanului Umbrelor. Simţi cum i se strânge inima. Asta însemna că acuzaţiile lui Gheară de Tigru erau adevărate? Labă de Foc începu să spere că fiecare miros nou avea să-i ducă într-o altă direcţie, dar urma nu se abătea din drum.

Ajunseră la Calea Tunetului şi se opriră. Câţiva monştri trecură val-vârtej, aruncând în aer fântâni de apă murdară. Cei doi motani se îndepărtară de marginea drumului larg şi cenuşiu, până când se lăsă liniştea. Atunci ţâşniră peste drum şi trecură în ţinutul Clanului Umbrelor.

Inspirând mirosul ce marca hotarul, Labă de Foc simţi furnicături în labe.

Labă Cenuşie se opri şi privi neliniştit în jur.

— Întotdeauna am crezut că voi fi însoţit de mai mulţi războinici când voi intra în sfârşit pe teritoriul Clanului Umbrelor, mărturisi el.

— Nu ți-e teamă, nu-i aşa? şopti Labă de Foc.

— Ție nu ți-e? Mama m-a avertizat de multe ori în legătură cu duhoarea Clanului Umbrelor.

— Mama mea nu m-a învățat astfel de lucruri, zise Labă de Foc. Pentru prima dată însă, era uşurat că are blana atât de udă şi lipită de corp, iar Labă Cenuşie s-ar putea să nu observe cum i se zbârleşte de teamă pe şira spinării.

Merseră înainte, atenți la orice mişcare şi sunet. Labă Cenuşie pândea patrulele Clanului Umbrelor, iar Labă de Foc, pe cea a Clanului Tunetului, care trebuia să-şi facă apariţia curând.

Urma mirosului lui Colţ Galben îi ducea spre inima ţinutului de vânătoare al Clanului Umbrelor. Aici, pădurea era întunecată, iar desişul era înțesat de urzici şi mure.

— Nu-i simt mirosul, se plânse Labă Cenuşie. E prea umed.

— E aici, îl asigură Labă de Foc.

— Simt totuşi alt miros, scuipă dintr-odată Labă Cenuşie.

— Ce miros? şuieră Labă de Foc, oprindu-se speriat.

— De pisoi. Aici e sânge de pisoi!

Labă de Foc adulmecă iar, căutând mirosul puilor Clanului Tunetului.

— Îl simt şi eu, încuviinţă el. Şi mai e ceva! Îşi smuci coada, avertizându-l pe Labă Cenuşie să facă linişte. Apoi, în tăcere, îi făcu semn cu mustăţile spre un frasin înnegrit din faţa lor.

Labă Cenuşie îşi mişcă urechile întrebător. Labă de Foc îi făcu un mic semn cu capul. Colţ Galben se ascundea în spatele trunchiului despicat.

Instinctiv, cele două pisici de despărţiră, înaintând spre copac, câte una pe fiecare parte. Se furişară pe covorul moale al pădurii, folosindu-se de toate şiretlicurile învățate, păşind uşor, pitite la pământ.

Apoi ţâşniră.

Colţ Galben scoase un strigăt de uimire când cele două pisici aterizară lângă ea şi o ţintuiră la pământ. Se zvârcoli şi se eliberă, scuipând, apoi se adăposti într-o scobitură de la baza trunchiului. Labă de Foc şi Labă Cenuşie înaintară, blocându-i ieşirea.

— Ştiam eu că vor da vina pe mine! şuieră ea şi vechea ei îndârjire îi străfulgeră în ochi.

— Unde sunt pisoii? întrebă Labă de Foc.

— Simţim mirosul sângelui lor! scuipă Labă Cenuşie. I-ai rănit?

— Nu sunt la mine, mârâi furioasă Colţ Galben. Am venit să-i găsesc şi să-i duc înapoi. M-am oprit pentru că am mirosit şi eu sângele. Dar nu sunt aici.

Labă de Foc şi Labă Cenuşie se uitară unul la celălalt.

— Nu sunt la mine! insistă Colţ Galben.

— Atunci de ce ai fugit? De ce ai ucis-o pe Frunză Ruginie? Labă Cenuşie punea toate întrebările pe care Labă de Foc nu îndrăznea să le rostească.

— Frunză Ruginie e moartă? Uluirea din glasul lui Colţ Galben era evidentă şi uşurarea îl învălui pe Labă de Foc.

— Nu ştiai? murmură el.

— De unde să ştiu? Am plecat din tabără de îndată ce am auzit de lipsa puilor.

Labă Cenuşie se arătă bănuitor, dar Labă de Foc recunoscu adevărul din vocea ei.

— Ştiu cine a luat puii, continuă ea. I-am simţit mirosul lângă adăpostul lor.

— Cine a fost? întrebă Labă de Foc.

— Faţă Zgâriată, unul dintre războinicii lui Stea Căzătoare. Şi, atâta vreme cât pisoii sunt la Clanul Umbrelor, se află în mare pericol.

— Dar nici măcar Clanul Umbrelor n-ar face rău unor pui! protestă Labă de Foc.

— Nu fi aşa de convins, scuipă Colţ Galben. Stea Căzătoare vrea să-i folosească pe post de războinici.

— Dar au numai trei luni! zise Labă Cenuşie.

— Asta nu l-a oprit nici altădată. Antrenează pisoi de trei luni încă de când a devenit lider. La cinci luni, îi trimite în luptă ca războinici!

— Dar sunt prea mici să lupte! protestă Labă de Foc. Cu ochii minţii vedea însă ucenicii piperniciţi ai Clanului Umbrelor pe care îi văzuse la Adunare. Erau atât de mici fiindcă erau pisoi!

Colţ Galben şuieră dispreţuitor:

— Lui Stea Căzătoare nu-i pasă. Are destui şi, dacă se termină, fură de la alte Clanuri! Vocea îi era plină de mânie. La urma urmei, vorbim de un motan care a omorât pisoi din propriul său clan!

Labă de Foc şi Labă Cenuşie erau uluiţi.

— Dacă a ucis pisoi ai Clanului Umbrelor, de ce nu a fost pedepsit? întrebă în sfârşit Labă de Foc.

— Pentru că a minţit, mârâi Colţ Galben, cu amar în glas. M-a acuzat pe mine de uciderea lor şi Clanul Umbrelor l-a crezut!

Deodată, totul deveni clar pentru Labă de Foc.

— De aceea ai fost alungată din Clanul Umbrelor? întrebă. Trebuie să vii înapoi şi să-i spui lui Stea Albastră.

— Nu înainte să vă salvez pisoii! scuipă Colţ Galben.

Labă de Foc ridică nasul şi adulmecă aerul. Ploaia încetase şi vântul se potolea. Patrula Clanului Tunetului pornise deja la drum. Nu erau în siguranţă aici.

Labă Cenuşie părea, în continuare, şocat de acuzaţia lui Colţ Galben.

— Cum poate ucide un lider pisoi din propriul clan? întrebă.

— Stea Căzătoare a insistat să-i antreneze prea dur şi prea de tineri. A luat doi pisoi să-i înveţe să lupte. Colţ Galben trase aer adânc în piept, hârâind. Aveau doar patru luni. Erau deja morţi când mi i-a adus. Aveau zgârieturi şi muşcături de războinici, nu de ucenici. A luptat el însuşi cu ei. N-am mai avut ce face. Când a venit mama lor să-i vadă, Stea Căzătoare era cu mine. I-a spus că m-a găsit aplecată asupra trupurilor lor neînsufleţite. Glasul i se frânse şi Colţ Galben îşi ascunse privirea.

— De ce nu i-ai spus că Stea Căzătoare i-a ucis? întrebă neîncrezător Labă de Foc.

Colț Galben scutură din cap.

— Nu am putut.

— De ce nu?

Bătrâna pisică șovăi. Când vorbi, glasul îi era încărcat de părere de rău.

— Stea Căzătoare este liderul Clanului Umbrelor. Distinsul Stea Colțuroasă a fost tatăl lui. Cuvântul lui este lege.

Labă de Foc își feri privirea și cele trei pisici rămaseră o vreme tăcute. Apoi, Labă de Foc mieună:

— Vom salva pisoii împreună. Diseară. Dar nu putem rămâne aici. Simt că se apropie patrula Clanului Tunetului. Se opri o clipă. Dacă Gheară de Tigru e cu ei, Colț Galben nu are nici o șansă. O va ucide înainte să deschidem gura.

Colț Galben se uită la el, revenindu-și în fire.

— Mai încolo se află niște turbă. E udă după ploaie, îi zise. Mirosurile noastre vor fi acoperite acolo.

Sări într-o tufă de ferigi, iar Labă de Foc și Labă Cenușie o urmară rapid. Auzeau în depărtare foșnetul desișului. Tufișurile nu mai erau mișcate de vânt, ci de patrula care se apropia, fără îndoială însetată de răzbunare și aţâțată de minciunile lui Gheară de Tigru.

O liniște înfiorătoare se lăsă peste pădure, iar între trunchiurile copacilor începu să se țească o ceață subțire. Labă de Foc își scutură picăturile de apă din blană și își scoase grăbit un scaiete din piept.

Colț Galben o luă înaintea lor. Pământul devenea tot mai moale și labele li se afundau în turbă. Mirosul mucegăit era înăbușitor, dar cel puțin le ascundea urma. În spatele lor, zgomotul pisicilor devenea din ce în ce mai puternic.

— Repede, aici, îi grăbi Colț Galben, pitindu-se sub un tufiș cu frunze late. Cele trei pisici se ghemuiră sub el, ascunzându-și cozile. Labă de Foc rămase nemișcat, încercând să ignore umezeala râncedă a pământului, care îi pătrundea blana de pe burtă. Foșnetul patrulei Clanului Tunetului se apropia tot mai mult.

CAPITOLUL 23

Labă de Foc își dădu seama că în patrulă sunt mai multe pisici care mergeau grăbit. Nu recunoscu fiecare pisică în parte din cauza mirosurilor mlăștinoase din jur, dar știa că sunt pisici din Clanul Tunetului. Își ținu respirația, până când pașii se îndepărtară.

— Chiar vom încerca să salvam puii de la Clanul Umbrelor singuri? șopti Labă Cenușie.

Colț Galben îi răspunse prima.

— Aș putea găsi ajutor din interiorul Clanului Umbrelor. Nu toate pisicile îl susțin pe Stea Căzătoare.

Labă de Foc ciuli urechile, iar Labă Cenușie își smuci coada, surprins.

— Când a devenit lider, zise Colț Galben, Stea Căzătoare i-a silit pe bătrâni să plece din interiorul taberei, unde erau în siguranță, și să trăiască la margine și să vâneze singuri. Aceste pisici au crescut urmând codul războinicilor. Unele dintre ele ne-ar putea ajuta.

Labă de Foc privi în ochii ei bătrâni.

— I-aș putea convinge și pe cei din patrula Clanului Tunetului să ne ajute, mieună el. Dacă pot sta de vorbă cu ei înainte să o vadă pe Colț Galben, i-aș putea face să-i creadă povestea. Labă Cenușie, așteaptă la frasinul căzut, unde am simțit mirosul sângelui de pisoi, până când se întoarce unul dintre noi.

Labă Cenușie arăta îngrijorat.

— Chiar crezi că va aduce ajutor Colț Galben? îl întrebă pe Labă de Foc.

— Trebuie să aveți încredere în mine, mârâi Colț Galben. Mă voi întoarce.

Labă Cenușie îl privi pe Labă de Foc, care dădu din cap. Fără niciun alt cuvânt, Colț Galben țâșni pe lângă cei doi ucenici și dispăru în tufișuri.

— Am făcut ce trebuia? întrebă Labă Cenușie.

— Nu știu, recunoscu Labă de Foc. Dacă da, vom fi eroi și pisoii vor fi în siguranță. Dacă nu, suntem ca morți.

Labă de Foc o luă pe urmele patrulei, printre tufele de mure, orz sălbatic și urzici. Calea era ușor de găsit, căci pisicile mânioase ale Clanului Tunetului nu făceau vreun efort să-și

ascundă prezența în ținutul Clanului Umbrelor.

Deasupra, stratul gros de nori se risipise în sfârșit, iar stelele sclipeau pe cerul nopții. Luna răsărea, dar lumina ei rece nu putea pătrunde ceața care se lăsase peste desișul întunecat.

Labă de Foc se concentră pe mirosul din față. Îl simți pe Vifor Alb. Adulmecă iar. Gheară de Tigru nu era cu ei. Alergă să-i ajungă și se opri dintr-odată în spatele grupului.

Războinicii se întoarseră și se holbară la el, cu blana zburlită și urechile culcate. Dungă Neagră era cu ei, și tânăra pisică Blană de Șoarece și războinicul dungat Vânt Ager. Blană de Șoarece nu era singura pisică din patrulă, mai era și Blană Albastră.

— Labă de Foc! mârâi Vifor Alb. Ce faci aici?

Lui Labă de Foc simți cum i se ridică un nod în gât.

— M-a trimis Stea Albastră! zise el gâfâind. Voia s-o găsesc pe Colț Galben înainte...

Vifor Alb îl întrerupse:

— Aha! mieună el. Stea Albastră mi-a spus că s-ar putea să dau peste un prieten aici. Acum înțeleg ce voia să spună. Îl privi pe Labă de Foc gânditor.

— Gheară de Tigru e prin apropiere? întrebă Labă de Foc, simțind un fior de mândrie în fața privirilor pisicilor.

Vifor Alb îl privi curios.

— Stea Albastră a insistat că are nevoie de el în tabără, să apere pisoii rămași.

Labă de Foc dădu din cap, ușurat, și mieună grăbit:

— Vifor Alb, am nevoie de ajutorul vostru. Pot să vă conduc la pisoi. Labă Cenușie mă așteaptă. Plănuim să-i salvăm în seara asta. Veniți și voi?

— Desigur că da! Războinicii își fluturară coada, fericiți.

— Va trebui să intrăm în tabăra Clanului Umbrelor, îi avertiză Labă de Foc.

— Poți să ne conduci acolo? întrebă nerăbdător Vânt Ager.

— Nu, dar Colț Galben poate. Și a promis să aducă ajutor din partea vechilor aliați din din tabără.

Blană de Șoarece se uită la el, dând mânioasă din coadă.

— Ai găsit-o pe Colț Galben? șuieră ea.

— Nu înțeleg, mieună Vifor Alb, nedumerit. Trădătoarea ne va ajuta să salvăm puii pe care tot ea i-a furat?

Labă de Foc trase aer adânc în piept, încercând să se liniștească, după care se uită drept în ochii lui Vifor Alb.

— Nu Colț Galben i-a luat, mieună el. Și nici nu a ucis-o pe Frunză Ruginie. Vrea să ne ajute să salvăm puii.

Vifor Alb îl privi îndelung, apoi clipi încet.

— Arată-ne calea, Labă de Foc, îi ordonă.

Labă Cenușie aștepta lângă frasin, plimbându-se neliniștit în jurul trunchiului putrezit. Se opri de îndată ce zări patrula făcându-și apariția din ceață și îi salută cu un tremur de mustăți.

— Vreun semn de la Colț Galben? întrebă Labă de Foc.

— Încă nu, răspunse Labă Cenușie.

— Nu știm cât de departe e tabăra Clanului Umbrelor, zise Labă de Foc rapid, simțind încordarea lui Vifor Alb. Ar putea fi pe drum încoace chiar acum.

— Sau își spală acum tovarășii din Clanul Umbrelor, în timp ce noi stăm aici ca proștii, așteptând să fim atacați! mieună Labă Cenușie.

Vifor Alb îi privi pe cei doi ucenici și urechile îi zvâcniră de neliniște.

— Labă de Foc? mieună el .

— Se va întoarce, promise Labă de Foc.

— Bine spus, tinere Labă de Foc. Colț Galben se ivi din spatele frasinului și se așeză. Nu ești singurul care se poate furișa neobservat, mieună ea către Labă de Foc. Îți amintești ziua în care ne-am cunoscut? Și atunci te uitai în direcția greșită.

Alte trei pisici din Clanul Umbrelor își făcură apariția din spatele copacului și se așezară liniștite de-o parte și de alta a lui Colț Galben. Pisicile Clanului Tunetului se zburliră, bănuitoare.

Ambele clanuri se uitară în tăcere unul la celălalt. Labă de Foc se foi stingherit, neștiind ce să facă. În cele din urmă, una dintre pisicile Clanului Umbrelor, un motan cenușiu, cu un trup lung, slab și blană nelucioasă, îndrăzni să vorbească.

— Am venit să vă ajutăm, nu să vă facem rău. Ați venit după pisoii voștri și noi vă vom ajuta să-i salvați.

— Și voi ce aveți de câștigat din asta? întrebă Vifor Alb, precaut.

— Vrem ajutorul vostru să scăpăm de Stea Căzătoare. A încălcat codul războinicilor și Clanul Umbrelor are de suferit.

— Deci e chiar atât de simplu, ai? mârâi Vânt Ager. Dăm buzna în tabăra voastră, înhățăm puii, îl ucidem pe liderul vostru și plecăm acasă.

— Nu veți întâmpina atât de multă rezistență pe cât vă închipuiți, zise motanul cenușiu.

Colț Galben se ridică.

— Să vi-i prezint pe vechii mei prieteni, mieună ea, strecurându-se printre pisicile Clanului Umbrelor. Trecu pe lângă motanul cenușiu. Acesta este Blană Cenușie, unul dintre bătrânii clanului. Iar acesta e Negriciosul, un vajnic războinic înainte de uciderea lui Stea Colțuroasă. Colț Galben se învârti în jurul unui motan negru, care îi salută. Iar ea este una dintre reginele noastre bătrâne, Nor de Zori. Doi dintre pisoii ei au murit în timpul izgonirii Clanului Vântului.

Nor de Zori, o pisică mică, dungată, mieună un salut.

— Nu vreau să mai pierd alți pui, le zise.

Vifor Alb se linse rapid pe piept, netezindu-și blana.

— E limpede că sunteți războinici pricepuți, de vreme ce v-ați furișat pe nesimțite. Dar sunteți destui? Trebuie să știm cu ce vom avea de-a face când vom intra în tabăra Clanului Umbrelor.

— Bătrânii și bolnavii din Clanul Umbrelor mor încet de foame, mieună Blană Cenușie. Iar pisoii mor pe capete.

— Dacă Clanul Umbrelor este în asemenea încurcătură, izbucni Dungă Neagră, cum se face că ați dat dovadă de atâta tărie în ultima vreme? Și de ce mai este Stea Căzătoare liderul

vostru?

— Stea Căzătoare are în preajma lui un mic grup de războinici de elită, răspunse Blană Cenușie. De ei trebuie să vă fie teamă, căci neîndoielnic sunt în stare să moară pentru el. Ceilalți războinici îi ascultă ordinele numai de frică. Vor lupta alături de el atâta vreme cât sunt convinși că Stea Căzătoare va câștiga. Dacă ar crede că va pierde…

— Vor lupta împotriva lui, nu pentru el! încheie Dungă Neagră vorbele bătrânului, scârbit. Ce fel de loialitate e asta?

Pisicile din Clanul Umbrelor începură să-și zburlească părul.

— Clanul nostru nu a fost întotdeauna așa, zise Colț Galben. Când în fruntea Clanului Umbrelor stătea Stea Colțuroasă, eram temuți pentru puterea noastră. Dar, în zilele alea, puterea noastră venea din codul războinicilor și din loialitatea clanului, nu din frică și sete de sânge. Bătrâna pisică-vraci oftă. Dacă ar fi trăit mai mult Stea Colțuroasă...

— Cum a murit? întrebă curios Vifor Alb. Auzise atâtea zvonuri pe la Adunări, dar nimeni nu știa ceva sigur.

Ochii lui Colț Galben fură umbriți de tristețe.

— A fost prins într-o ambuscadă de o patrulă de războinici ai altui clan.

Vifor Alb dădu din cap gânditor.

— Da, asta credeau cele mai multe dintre pisici. Sunt vremuri haine, într-adevăr, când liderii sunt răpuși în întuneric, în locul unei bătălii cinstite și onorabile.

Labă de Foc se încruntă, în timp ce prin minte îi alergau tot felul de planuri de luptă.

— E vreo cale de a lua pisoii fără a alerta întregul clan? întrebă el.

— Sunt păziți îndeaproape, îi răspunse Nor de Zori. Stea Căzătoare se așteaptă să încercați să-i luați. Nu-i veți putea fura în secret. Atacul deschis este singura voastră speranță.

— Atunci trebuie să ne concentrăm atacul asupra lui Stea Căzătoare și a gărzii sale, mieună Vifor Alb.

Colț Galben avu o propunere.

— Războinicii Clanului Umbrelor mă vor duce în tabără și vor spune că m-au prins. Trebuie să ne asigurăm că Stea Căzătoare și războinicii lui ies din vizuine. Vestea prinderii mele îi va scoate în poiană. De îndată ce ies la lumină, vă dau semnalul de atac.

Vifor Alb tăcu o clipă. Apoi dădu solemn din cap, în semn de încuviințare:

— Foarte bine, Colț Galben, mieună el. Arată-ne, te rog, drumul spre tabăra Clanului Umbrelor.

CAPITOLUL 24

Colț Galben se întoarse și porni printre ferigi, urmată de Vifor Alb și ceilalți. Labă de Foc simți furnicături de emoție și uită de aerul umed și de oboseală.

Colț Galben îi conduse spre un mic luminiș înconjurat de tufișuri dese și le arătă intrarea în tabăra Clanului Umbrelor. Tufele încâlcite de mure arătau foarte diferit de tunelul neted de orz sălbatic care ducea în tabăra Clanului Tunetului. Hotarul taberei era presărat cu gropi și crăpături, iar în aer plutea o duhoare de carne putrezită.

— Mâncați hrană de ciori? șopti Labă Cenușie încrețindu-și botul.

— Războinicii noștri sunt folosiți pentru atac, nu pentru vânătoare, răspunse Blană Cenușie. Mâncăm ce găsim.

— Voi, cei din Clanul Tunetului, ascundeți-vă în tufa aceea de ferigi, șuieră Colț Galben. E plină de ciuperci otrăvitoare, care vă vor ascunde mirosul. Așteptați aici până când auziți semnalul meu.

Făcu un pas în spate, lăsându-le în frunte pe celelalte pisici ale Clanului Umbrelor, vârându-se în mijlocul lor, ca și cum le era prizonieră, după care se îndreptară în liniște spre tabără.

Pisicile Clanului Tunetului se așezară printre ciuperci, încordate și atente. Labă de Foc simți cum i se înfioară blana. Îl privi pe Labă Cenușie, a cărui blană deasă era zburlită pe ceafă, și Labă de Foc îl auzi gâfâind, ținându-și neastâmpărul în frâu.

Deodată, din tabăra Clanului Umbrelor izbucni un urlet. Fără șovăială, pisicile din Clanul Tunetului țâșniră din ascunzătoare și năvăliră în tabără.

Colț Galben, Blană Cenușie, Nor de Zori și Negriciosul se aflau într-o poiană bine bătătorită, luptându-se cu șase războinici fioroși. Labă de Foc îi recunoscu printre ei pe Stea Căzătoare și secundul lui, Picior Negru. Războinicii arătau înfometați și purtau semnele multor bătălii, dar Labă de Foc le putea vedea mușchii puternici fremătând sub blana zdrențuită.

Pe marginea poienii, grupuri de pisici sfrijite se holbau șovăielnic la dezlănțuire. Trupurile lor slabe păreau îngrozite de violență, privind cu ochi sticloși, speriate și uluite. Labă de Foc îl zări cu coada ochiului pe Mucea fugind îndărăt și ascunzându-se sub un tufiș. La semnalul lui Vifor Alb, pisicile Clanului Tunetului se năpustiră în vâltoarea luptei.

Labă de Foc apucă un motan argintiu cu ghearele, dar acesta se desprinse din strânsoare. Se rostogoli și războinicul Clanului Umbrelor se năpusti asupra lui și îl înhăță cu ghearele ascuțite ca spinii. Labă de Foc se răsuci și își înfipse dinții în carnea pisicii. Urletul

războinicului îi dădu de ştire că dăduse de un punct slab şi muşcă şi mai adânc. Războinicul ţipă iar, eliberându-se, şi alergă în tufişuri.

Labă de Foc se ridică. Un ucenic tânăr al Clanului Umbrelor sări la el de la marginea taberei, cu blana moale înfoiată de teamă. Labă de Foc îşi băgă ghearele în teacă şi îl dădu uşor la o parte.

— Nu e bătălia ta, şuieră el.

Vifor Alb îl ţintuise deja pe Picior Negru la pământ şi îl muşcă aprig, iar secundul rănit alergă spre intrarea în tabără, căutând adăpost în pădure.

— Labă de Foc! strigă Nor de Zori. Ai grijă! Faţă Zgâriată se...

Nu mai auzi restul, căci un motan maroniu şi puternic se izbi în el. Faţă Zgâriată! Labă de Foc îşi înfipse ghearele în pământ şi se întoarse cu faţa spre el. Războinicul care o omorâse pe Frunză Ruginie! Îl cuprinse un val de mânie şi se repezi spre motan.

Labă de Foc îl trânti pe războinic la pământ, apăsându-i capul în praf. Orbit de furie, fu pe cale să-şi înfigă dinţii în gâtul lui Faţă Zgâriată, dar, înainte să înceapă lovitura mortală, Vifor Alb îl răsturnă la o parte şi îl înşfăcă pe războinicul Clanului Umbrelor.

— Războinicii Clanului Tunetului nu ucid decât dacă nu au de ales, mârâi la urechea lui Labă de Foc. Trebuie doar să le dăm de înţeles să nu-şi mai arate faţa pe-aici! Îl muşcă puternic pe Faţă Zgâriată, care o luă la goană, urlând.

Încă îndârjit, Labă de Foc privi mânios în jur. Războinicii lui Stea Căzătoare dispăruseră.

Un ţipăt furios răsună în spatele lui Labă Cenuşie, care se feri, iar Labă de Foc o văzu pe Colţ Galben înhăţându-l pe Stea Căzătoare cu labele mânjite de noroi şi sânge. Stea Căzătoare avea pe trup câteva răni sângerânde. Mustăţile şi urechile îi erau culcate pe spate, în timp ce rămase ghemuit sub strânsoarea puternică a lui Colţ Galben.

— N-am crezut niciodată că vei fi mai greu de ucis decât tatăl meu! mârâi el.

Colţ Galben se trase înapoi, ca pişcată de o albină, cu faţa schimonosită de şoc şi durere. Slăbi strânsoarea şi Stea Căzătoare o azvârli de îndată la o parte, cu o răsucire a corpului său puternic.

— Tu l-ai ucis pe Stea Colţuroasă? gemu Colţ Galben, cu ochi mari, neîncrezători.

Stea Căzătoare o privi cu răceală.

— Tu i-ai găsit trupul. Nu mi-ai recunoscut părul între ghearele lui? Colţ Galben se holbă la el, îngrozită, în timp ce el continuă. A fost un lider moale şi nesăbuit. Merita să moară!

— Nu! şuieră Colţ Galben, lăsând capul în jos. Apoi se scutură şi îşi ridică privirea spre Stea Căzătoare, arcuindu-şi spinarea. Şi pisoii lui Floare Luminoasă? Meritau şi ei să moară? scrâşni ea.

Stea Căzătoare mârâi şi se aruncă spre Colţ Galben, trântind-o pe burtă. Colţ Galben nici măcar nu încercă să se apere de ghearele lui ascuţite. Labă de Foc văzu, neliniştit, ochii ei sticlind de tristeţe.

— Pisoii aceia au fost slabi, şuieră Stea Căzătoare, aplecându-se la urechea lui Colţ Galben. N-ar fi fost de folos Clanului Umbrelor. Dacă nu i-aş fi omorât eu, ar fi făcut-o un alt războinic.

Un strigăt de durere izbucni dinspre o regină alb-neagră a Clanului Umbrelor. Stea Căzătoare o ignoră.

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, scuipă el către Colţ Galben. Se pare că am moştenit ceva din slăbiciunea tatălui meu. Am fost un neghiob că te-am lăsat să părăseşti Clanul Umbrelor în viaţă!

Se repezi cu dinţii dezveliţi, gata să-i înfigă în gâtul lui Colţ Galben.

Labă de Foc fu mai iute. Sări în spatele lui, înainte ca Stea Căzătoare să-şi încleştеze fălcile. Labă de Foc îşi înfipse ghearele în blana dungată şi încâlcită, îl smulse de pe regina ostenită şi îl azvârli la marginea poienii. Stea Căzătoare se răsuci în aer şi ateriză în picioare, după care se uită în ochii lui Labă de Foc şi scuipă cu ranchiună:

— Nu-ţi pierde timpul, ucenicule! Clanul Stelelor mi s-a arătat în vis. Va trebui să mă ucizi de nouă ori înainte să mă alătur lui. Crezi că eşti îndeajuns de puternic pentru asta?

Ochii îi luceau cu încredere şi sfidare. Labă de Foc îl privi la rândul lui, cu inima strânsă. Stea Căzătoare era un lider de clan! De unde şi până unde credea că o să-l învingă? Pisicile din Clanul Umbrelor, care priviseră până atunci, începură să se apropie încet de liderul lor învins, mârâind şi şuierând cu ură. Erau slabe şi înfometate, însă Stea Căzătoare era doar unul, şi el îşi dădu seama de acest lucru cu o zvâcnire nervoasă a cozii. Se lăsă la pământ şi se retrase prin tufişuri. Ochii îi scânteiau ameninţător din întuneric, ţintindu-l pe Labă de Foc din mulţime.

— Nu s-a terminat, ucenicule, şuieră el înainte să se întoarcă şi să dispară în pădure, în urma războinicilor săi înfrânţi.

Labă de Foc se uită la Vifor Alb.

— Să-i urmărim? mieună el.

Războinicul scutură din cap.

— Cred că au priceput că nu sunt bineveniţi aici.

Negriciosul, războinicul Clanului Umbrelor, încuviinţă din cap.

— Lasă-i. Dacă îndrăznesc să-şi arate iar faţa pe aici, Clanul Umbrelor va fi suficient de puternic să-i înfrunte singur.

Celelalte pisici din Clanul Umbrelor erau cuibărite una într-alta în rămăşiţele taberei lor, nevenindu-le parcă să creadă că liderul lor îşi luase tălpăşiţa. „Va fi nevoie de timp pentru refacerea acestui clan”, îşi zise Labă de Foc.

— Pisoii!

Labă de Foc auzi mieunatul lui Labă Cenuşie dintr-un colţ îndepărtat al luminişului. Ţâşni spre prietenul lui, cu Blană de Şoarece şi Vifor Alb pe urme. Când se apropiară, auziră scâncetele tânguitoare ale pisoilor de sub o movilă de frunze şi crengi. Labă Cenuşie şi Blană de Şoarece se grăbiră să sape prin frunziş, până când dădură de pisoii dispăruţi ai Clanului Tunetului pe fundul unei mici gropi.

— Sunt teferi? întrebă Vifor Alb dând din coadă cu nerăbdare.

— Sunt bine, răspunse Labă Cenuşie. Majoritatea au doar nişte zgârieturi. Dar motănelul acesta dungat are o rană destul de urâtă la ureche. Poţi să arunci o privire, Colţ Galben?

Bătrâna pisică îşi lingea propriile răni, dar auzind chemarea lui Labă Cenuşie, alergă spre marginea gropii, unde motanul aşezase cu grijă pisoiul dungat.

Labă de Foc îl ajută pe Labă Cenuşie să scoată şi ceilalţi pui. Ultimul era o pisicuţă sură, ca cenuşa unui foc stins. Ea mieună şi se zbătu când Labă de Foc o aşeză pe pământ. Blană

de Șoarece strânse toți puii în jurul ei, mângâindu-i.

Colț Galben se uită atent la urechea sfâșiată.

— Trebuie să oprim sângerarea, mieună ea.

Mucea își făcu apariția dintre tufișuri. Avea laba din față înfășurată într-un strat de pânze de păianjen, pe care i-l întinse în tăcere lui Colț Galben. Ea mulțumi din cap și începu să trateze rana pisoiului.

Negriciosul se apropie de pisicile Clanului Tunetului.

— Ați ajutat Clanul Umbrelor să se elibereze de un lider brutal și primejdios și vă suntem recunoscători. E vremea însă să părăsiți tabăra și să vă întoarceți într-a voastră. Vă promit că războinicii Clanului Umbrelor nu vor intra în ținutul vostru de vânătoare, atâta vreme cât vom găsi hrană suficientă pe teritoriul nostru.

Vifor Alb dădu din cap.

— Vânați în pace o lună, Negriciosule. Clanul Tunetului știe că aveți nevoie de timp să vă refaceți clanul. Se întoarse spre Colț Galben. Și tu, Colț Galben? o întrebă. Vrei să te întorci cu noi sau să rămâi aici, cu vechii tăi tovarăși?

Colț Galben ridică privirea spre el.

— Voi face cale întoarsă cu voi, zise, aruncând o privire piciorului din spate al lui Vifor Alb. Veți avea nevoie de o pisică-vraci, atât pentru tine, cât și pentru pisoi.

— Mulțumim, toarse Vifor Alb. Făcu semn pisicilor din Clanul Tunetului, cu o smucire a cozii, și porni în fruntea lor, ieșind din poiană. Blană de Șoarece și Blană Albastră ajutau pisoii, care mergeau împleticindu-se, obosiți și zăpăciți. Colț Galben mergea aproape de motănelul rănit, ridicându-l de ceafă ori de câte ori se împiedica. Labă de Foc și Labă Cenușie îi urmară prin tufele de mure, trecură de hotarul marcat al taberei și intrară în pădure.

Luna răsărea pe cerul liniștit când grupul din Clanul Tunetului își începu lunga călătorie spre casă, în timp ce, în jurul lor, ploua cu frunze ruginii.

CAPITOLUL 25

Însufleţiţi de uşurarea de fi iar acasă, Labă de Foc şi Labă Cenuşie ţâşniră înaintea patrulei în tabăra Clanului Tunetului. Blană de Zăpadă şedea tristă în mijlocul luminişului, odihnindu-şi capul pe labe. Când cei doi ucenici dădură buzna în tabără, ea ridică nasul şi adulmecă aerul.

— Pisoii mei! strigă. Sări în picioare şi alergă pe lângă Labă de Foc şi Labă Cenuşie spre restul patrulei, care îşi făcu apariţia din tunel.

Pisoii se repeziră spre Blană de Zăpadă, izbindu-se în ea, iar pisica îşi încolăci trupul moale în jurul lor şi începu să-i lingă pe rând, torcând puternic.

Colţ Galben rămase la intrarea în tabără, privind în tăcere.

Stea Albastră se îndreptă spre patrulă, privindu-i afectuos pe Blană de Zăpadă şi puii ei, după care îşi întoarse privirea spre Vifor Alb.

— Sunt teferi? întrebă.

— Sunt bine, mieună Vifor Alb.

— Bravo, Vifor Alb. Clanul Tunetului te cinsteşte.

Vifor Alb lăsă capul în jos, primindu-i laudele, şi zise:

— I-am găsit însă mulţumită acestui ucenic.

Labă de Foc înălţă capul şi coada cu mândrie, gata să deschidă gura, când răsună peste poiană mârâitul acuzator al lui Gheară de Tigru.

— De ce aţi adus înapoi trădătoarea? Întunecatul războinic se apropie de patrulă, oprindu-se lângă Stea Albastră.

— Nu e trădătoare, zise Labă de Foc, privind în jurul taberei. Celelalte pisici se strânseră iute în poiană, să vadă pisoii şi să aducă mulţumiri patrulei. Unele puseră ochii pe Colţ Galben, aruncându-i priviri pline de ură.

— Ea a omorât-o pe Frunză Ruginie, scuipă Coadă Lungă.

— Uitaţi-vă între ghearele lui Frunză Ruginie, sugeră Labă Cenuşie. Veţi găsi blana maronie a lui Faţă Zgâriată, nu cea cenuşie a lui Colţ Galben!

Stea Albastră îi făcu un semn din cap lui Blană de Şoarece, care ţâşni din mulţime spre locul unde zăcea trupul lui Frunză Ruginie, aşteptându-şi înmormântarea din zori. Clanul

aşteptă într-o tăcere încordată întoarcerea ei.

— Labă Cenuşie are dreptate, zise Blană de Şoarece, gâfâind, alergând înapoi spre poiană. Frunză Ruginie nu a fost atacată de o pisică cenuşie.

Din mulţime se ridică un murmur de uimire.

— Dar asta nu înseamnă că nu l-a ajutat să ia puii! şuieră Gheară de Tigru.

— Fără Colţ Galben nu am fi reuşit niciodată să luăm puii înapoi! scuipă Labă de Foc, pe care oboseala îl făcu nerăbdător. Ştia că i-a luat un războinic al Clanului Umbrelor. Era pe urmele lor când am găsit-o. Şi-a riscat viaţa întorcându-se în tabăra Clanului Umbrelor şi ea a fost cea care a gândit planul de luptă ce ne-a dus în tabăra lor, oferindu-ne prilejul de a-l înfrânge pe Stea Căzătoare!

Pisicile ascultară cuvintele lui Labă de Foc înmărmurite.

— Aşa e, mieună Vifor Alb. Colţ Galben ne este prieten.

— Mă bucur să aud asta, zise Stea Albastră privindu-l pe Labă de Foc.

Se auzi mieunatul neliniştit al lui Blană de Zăpadă din mulţime.

— Stea Căzătoare e mort? întrebă ea.

— Nu, a fugit, îi spuse Vifor Alb. Dar nu va mai conduce niciodată Clanul Umbrelor.

Blană de Zăpadă oftă uşurată şi se întoarse la puii ei.

Vifor Alb se uită la Stea Albastră.

— Am promis Clanului Umbrelor că-i vom lăsa în pace până la următoarea lună plină, explică el. Stea Căzătoare a lăsat clanul în mare neorânduială.

Stea Albastră dădu din cap.

— Ai procedat înţelept şi cu generozitate, mieună ea aprobator. Liderul Clanului Tunetului trecu pe lângă Vifor Alb şi restul patrulei şi se apropie de Colţ Galben, care privi în jos când Stea Albastră îi atinse cu botul blana zburlită.

— Colţ Galben, vreau să o înlocuieşti pe Frunză Ruginie ca pisică-vraci a Clanului Tunetului, mieună Stea Albastră. Sigur că-i vei găsi toate proviziile aşa cum le-a lăsat.

Celelalte pisici începură să şuşotească între ele, fluturându-şi coada. Colţ Galben le privi neliniştită şi rămase tăcută.

Blană de Zăpadă se uită la celelalte regine, după care o privi pe Colţ Galben şi încuviinţă încet din cap.

Colţ Galben îşi plecă respectuos capul în faţa pisicii albe, înainte de a se întoarce spre noul său lider.

— Mulţumesc, Stea Albastră. Clanul Umbrelor nu mai este Clanul pe care l-am cunoscut odată. Clanul Tunetului este acum clanul meu.

Labă de Foc simţi un val de mulţumire că bătrâna pisică pe care ajunsese s-o îndrăgească era de acum pisica-vraci a clanului său. Îşi simţi însă inima grea dându-şi seama că nu o va mai vedea niciodată pe Frunză Ruginie în poienița ei, unde lumina soarelui îi scălda blana moale şi ochii ei de jar luceau în întâmpinarea lui.

— Unde e Labă Neagră? mieună brusc Stea Albastră, smulgându-l pe Labă de Foc din amintirile sale dulci-amărui.

— Da, se amestecă Gheară de Tigru, unde e ucenicul meu? Ciudat că a dispărut odată cu Stea Căzătoare, zise aruncând clanului o privire plină de înţeles.

— Dacă tu crezi că l-a ajutat pe Stea Căzătoare, mieună îndrăzneț Labă de Foc, te înșeli!

Gheară de Tigru se încordă, cu o scânteiere amenințătoare în ochi.

— Labă Neagră a murit, continuă Labă de Foc, lăsând capul în jos, ca și cum era îndurerat. I-am găsit trupul în ținutul Clanului Umbrelor. Din mirosurile ce pluteau în jurul lui, trebuie să fi fost ucis de o patrulă a Clanului Umbrelor. Se uită apoi la Stea Albastră. Îți povestesc totul mai târziu, îi promise el.

Colț Galben îi aruncă lui Labă de Foc o privire întrebătoare, căreia Labă de Foc îi răspunse cu o rugăminte tăcută în privire, să-și țină gura. Cu o mișcare scurtă a urechilor, ea îi arătă că a înțeles și se uită în altă parte.

— Nu am spus niciodată că Labă Neagră a fost un trădător, șuieră Gheară de Tigru. Se opri, îngăduindu-și o privire umbrită de amărăciune, înainte de se întoarce către restul Clanului. Labă Neagră ar fi putut deveni un războinic vajnic. Moartea lui a venit prea curând, iar pierderea lui va fi resimțită îndelung de mulți dintre noi.

„Vorbe-n vânt!” își zise Labă de Foc în gând. Ce ar spune Gheară de Tigru dacă ar ști că Labă Neagră era teafăr, departe de pădure, prinzând șobolani cu Arpacaș?

Stea Albastră sparse tăcerea.

— Îi vom simți lipsa lui Labă Neagră, dar îl vom plânge mâine. Mai întâi, avem de îndeplinit un alt ritual, care l-ar fi bucurat cu siguranță pe Labă Neagră. Se întoarse spre Labă de Foc și Labă Cenușie. Ați dat dovadă de mare curaj în seara asta. Au luptat bine, Vifor Alb? întrebă ea.

— Ca niște războinici, răspunse solemn Vifor Alb.

Stea Albastră se uită în ochii lui galbeni și dădu ușor din cap. Își ridică apoi bărbia, îndreptându-și privirea spre puzderia de stele. Vocea îi răsună limpede în tăcerea pădurii.

— Eu, Stea Albastră, liderul Clanului Tunetului, îmi chem străbunii războinici să-și coboare privirea asupra acestor doi ucenici. S-au pregătit din greu să înțeleagă legile nobilului vostru cod și vi-i încredințez ca războinici. Coborî privirea asupra lui Labă de Foc și Labă Cenușie, mijind ochii. Labă de Foc, Labă Cenușie, făgăduiți să vă supuneți codului războinicilor, să ocrotiți și să apărați acest clan, chiar și cu prețul vieții voastre?

Labă de Foc simți o vâlvătaie aprinzându-se înăuntrul lui și urechile țiuindu-i. Simți dintr-odată că tot ce făcuse pentru clan – toată prada adusă și toți războinicii vrăjmași cu care se luptase – fusese de dragul acestei clipe unice.

— Făgăduiesc, răspunse el ferm.

— Făgăduiesc, zise și Labă Cenușie, cu blana zburlită de încântare.

— Atunci, prin puterea Clanului Stelelor, vă dau numele de războinici: Labă Cenușie, de acum încolo vei fi cunoscut ca Dungă Cenușie. Clanul Stelelor îți cinstește curajul și tăria, iar noi te primim ca războinic deplin al Clanului Tunetului.

Stea Albastră înaintă și își așeză botul pe capul plecat al lui Dungă Cenușie. El se aplecă și mai mult și îi linse respectuos umărul, după care se îndreptă și merse să se alăture celorlalți războinici.

Stea Albastră îl privi îndelung pe Labă de Foc înainte de a vorbi.

— Labă de Foc, de acum încolo vei fi cunoscut ca Inimă de Foc. Clanul Stelelor îți cinstește curajul și tăria, iar noi te primim ca războinic deplin al Clanului Tunetului.

Îi atinse capul cu botul şi şopti:

— Inimă de Foc, sunt mândră să te am ca războinic. Slujeşte-ţi bine clanul, tinere!

Lui Inimă de Foc îi tremurau atât de tare muşchii încât abia se înclină să lingă umărul lui Stea Albastră. Mulţumi cu glas răguşit, după care i se alătură lui Dungă Cenuşie.

Din mulţime se ridicară mieunături de admiraţie şi vocile clanului răsunară în aerul nemişcat al nopţii, slăvind noile nume de războinici.

— Inimă de Foc! Dungă Cenuşie! Inimă de Foc! Dungă Cenuşie!

Inimă de Foc privi în jurul lui, la feţele care îi deveniseră atât de apropiate în ultimele câteva luni. Îi ascultă strigându-i noul nume, copleşit de bunăvoinţa şi respectul care le luminau ochii.

— Luna e aproape sus pe cer, mieună Stea Albastră. Urmând tradiţia strămoşilor noştri, Inimă de Foc şi Dungă Cenuşie vor veghea în tăcere până în zori şi vor păzi singuri tabăra cât timp noi vom dormi.

Inimă de Foc şi Dungă Cenuşie dădură solemn din cap.

În timp ce pisicile clanului începură să se împrăştie spre vizuinele lor, Gheară de Tigru îşi făcu loc pe lângă Inimă de Foc. Încetini în dreptul lui şi-i şuieră la ureche:

— Să nu crezi că mă poţi păcăli, pisoi de casă. Ai grijă ce-i spui lui Stea Albastră.

Un fior rece îi străbătu spinarea lui Inimă de Foc. Stea Albastră trebuia să afle de trădarea lui Gheară de Tigru!

Când Gheară de Tigru se îndreptă spre vizuina războinicilor, Inimă de Foc îl lăsă pe Dungă Cenuşie singur în poiană şi alergă după Stea Albastră. O ajunse în faţa vizuinei ei.

— Stea Albastră, ştiu că încalc jurământul tăcerii, dar trebuie să-ţi vorbesc înainte de a-mi începe veghea.

Stea Albastră se uită la Inimă de Foc şi scutură din cap.

— Este un ritual important, Inimă de Foc. Vorbim mâine dimineaţă.

Inimă de Foc îşi lăsă capul în jos, în semn de încuviinţare. Oricum, Gheară de Tigru nu era o problemă care putea fi rezolvată peste noapte. Se întoarse lângă Dungă Cenuşie, în mijlocul luminişului. Cei doi prieteni schimbară priviri, dar rămaseră tăcuţi.

Inimă de Foc privi luna de deasupra capului său. Blana lui portocalie lucea argintie în lumina rece. În jur, tufişurile şi copacii erau învăluiţi în ceaţa care i se lăsa umedă pe blană. Inimă de Foc închise ochii şi îşi aminti visele de pisoi. Mirosurile răcoroase ale pădurii erau acum aievea şi viaţa de războinic se aşternea înaintea lui. O bucurie nestăpânită îi furnică prin tot corpul. Deschise apoi ochii, tresărind. O pereche de ochi scânteia dinspre vizuina războinicilor.

Gheară de Tigru!

Inimă de Foc îi privi fără să clipească. Era un războinic acum. Îşi făcuse un duşman din secundul clanului, dar Gheară de Tigru îşi făcuse un duşman din el. Inimă de Foc nu mai era pisoiul naiv care se alăturase clanului în urmă cu câteva luni. Era mai mare, mai puternic, mai iute şi mai înţelept. Dacă îi era menit să lupte împotriva lui Gheară de Tigru, avea să lupte. Inimă de Foc era pregătit de înfruntare.